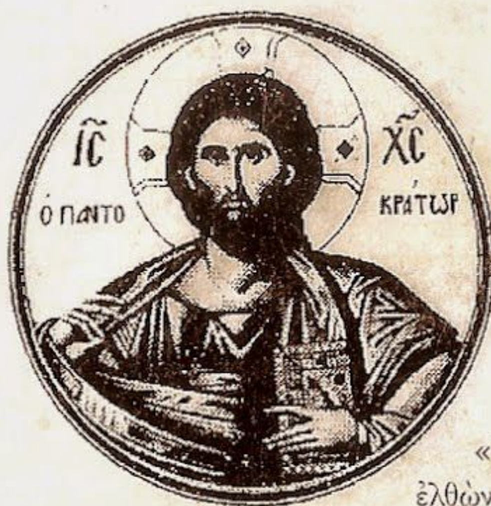
ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΠΑΥΛΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΚΥΠΡΙΟΥ

ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

«Πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἐλθὼν ἆρα εὑρήσει τὴν πίστιν
ἐπὶ τῆς γῆς;»
(Λουκᾶ ΙΗ 8)

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΩ

ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

Οἱ Ἅγιοι Κωνσταντίνος καὶ Ἑλένη

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

Σελ.

Πρόλογος τοῦ Συγγραφέως 11
Εἰσαγωγή 13

Α΄ Ἡ Αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ 17
Προοδευτικὴ διοργάνωσις 20

Β΄ Ὁ Οἰκουμενισμὸς κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας

«Ὀρθόδοξοι» εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν 25
Ἡ ἐγκύκλιος τοῦ 1920 30
Παγκόσμιος ἐνθουσιασμὸς τῶν αἱρετικῶν 33
Τὸ πρῶτον βῆμα 38
Προηγούμεναι ἀπόπειραι 42

Γ΄ Τὰ ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Μελέτιος Μεταξάκης - Χρυσόστομος Παπαδόπουλος 49
Οἱ Προτεστάνται περὶ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη 52
Οἱ Μασῶνοι περὶ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη 54
Χρυσόστομος Παπαδόπουλος 59

Δ΄ Ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐπιβάλλεται διὰ τῶν ὀργάνων του

Σελ.

Σχέδιον «μεταρρυθμίσεων». — «Ἀναγνώρισις» Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν 64
Τὸ «Πανορθόδοξον Συνέδριον» 68
Καὶ πάλιν ἐνθουσιασμὸς τῶν δυσσεβῶν 79
«Μὲ τὸ τσεκούρι» 92
Περὶ ἀστρονομικῆς ἀκριβείας 85
Νεοημερολογιτισμοῦ παρατροπαὶ 89
Ἐκ τῶν λεπτομερειῶν τῆς Ἐκτελέσεως, Βασίλειος ὁ Γ΄ 96
Τὰ ἑπόμενα «Βήματα» 103

Ε΄ Ἐπισφράγισις τῆς Αἱρέσεως

«Ἁγία καὶ μεγάλη Σύνοδος» 112
Συνειδητοποίησις - Συνέπειαι 116

ΠΗΓΑΙ 120

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ. ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΕΝ ΕΤΕΙ 1848.

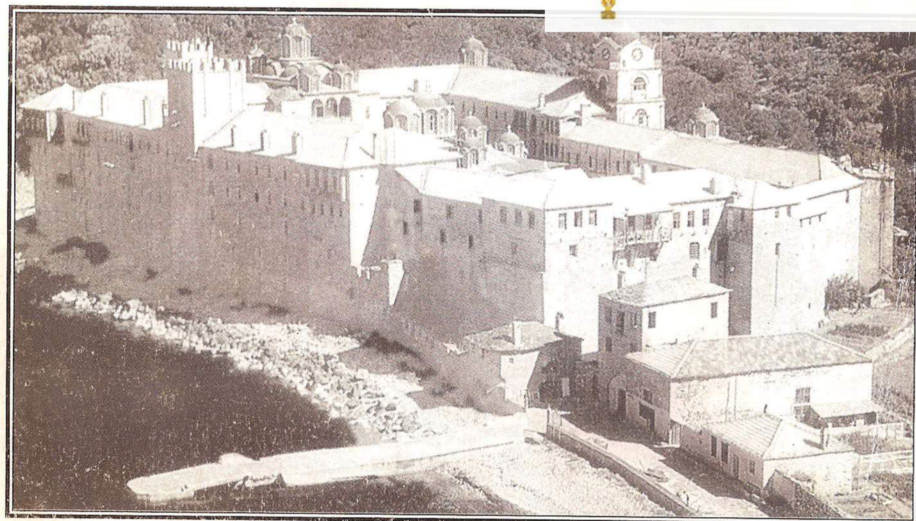
Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας, ἣν παρελάβομεν ἄδολον παρὰ τηλικούτων ἀνδρῶν ἀποστρεφόμενοι πάντα νεωτερισμὸν ὡς ὑπαγόρευμα τοῦ Διαβόλου. Ὁ δεχόμενος νεωτερισμὸν κατελέγχει ἐλλιπῆ τὴν κεκηρυγμένην ὀρθόδοξον πίστιν. Ἀλλ' αὕτη πεπληρωμένη ἤδη ἐσφράγισται μὴ ἐπιδεχομένη μήτε μείωσιν, μήτε αὔξησιν, μήτε ἀλλοίωσιν, ἣν τινα καὶ ὁ τολμῶν ἢ πρᾶξαι ἢ συμβουλεῦσαι, ἢ διανοηθῆναι τοῦτο, ἤδη ἠρνήθη τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, ἤδη καθυπεβλήθη εἰς τὸ αἰώνιον ἀνάθεμα διὰ τὸ βλασφημεῖν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὡς μὴ ἀρτίως λαλῆσαν ἐν ταῖς Γραφαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις.
Τὸ φρικτὸν τοῦτο ἀνάθεμα, ἀδελφοὶ καὶ τέκναἐν Χριστῷ ἀγαπητά, οὐκ ἐκφωνοῦμεν ἡμεῖς σήμερον, ἀλλ' ἐξεφώνησαν τοῦτο αἱ ἑπτὰ Οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι, ὁ χορὸς τῶν Θεοφόρων Πατέρων. Ἅπαντες οὖν οἱ νεωτερίζοντες, ἢ αἱρέσει, ἢ σχίσματι, ἑκουσίως ἐνεδύθησαν κατὰ τὸν ψαλμωδόν, κατάραν ὡς ἱμάτιον, κἂν τε Πάπαι, κἂν τε Πατριάρχαι, κἂν τε λαϊκοί, κἂν τε κληρικοί, κἂν Ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ.

† ΑΝΘΙΜΟΣ ἐλέῳ Θεοῦ Ἀρχιεπίσκοπος Κων/πόλεως, Νέας Ρώμης καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης.
† ΙΕΡΟΘΕΟΣ ἐλέῳ Θεοῦ Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας καὶ πάσης Αἰγύπτου.
† ΜΕΘΟΔΙΟΣ ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης Ἀντιοχείας.
† ΚΥΡΙΛΛΟΣ ἐλέῳ Θεοῦ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων καὶ αἱ περὶ αὐτοὺς Ἱεραὶ Σύνοδοι.

ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ ΑΘΩ

ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΠΑΥΛΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΚΥΠΡΙΟΥ

ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΣ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ

«Πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου
ἐλθὼν ἄρα εὑρήσει τὴν πίστιν
ἐπὶ τῆς γῆς;»
(Λουκᾶ ΙΗ 8)

ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΩ

 ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

ΑΦΙΕΡΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΡΟΜΑΧΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
ΑΓΙΟΝ **ΜΑΡΚΟΝ** ΤΟΝ **ΕΥΓΕΝΙΚΟΝ**
ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΕΦΕΣΟΥ
ΚΑΙ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΕΠΙ ΛΑΤΙΝΟΦΡΟΝΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΕΚΚΟΥ ΜΑΡΤΥΡΗΣΑΝΤΑΣ

ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΣ ΠΑΤΕΡΑΣ

Οἱ εἴκοσι ἕξ Ὁσιομάρτυρες τῆς Μονῆς Ζωγράφου, οἱ ὁποῖοι ἐκάησαν τὸ 1276 ὑπὸ τοῦ Λατινόφρονος πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου.

Κάθισμα. Ἦχος α΄ «Τὸν Τάφον σου Σωτὴρ».

Τοῦ Ἄθω τοὺς κλεινούς, Ἀθλητὰς καὶ Ὁσίους, δεινὴν τοῦ παπισμοῦ ἀνατρέψαντες πλάνην· ἀξίως τιμήσωμεν, καὶ αὐτοὺς μιμησώμεθα· τὴν Ὀρθόδοξον, καὶ γὰρ κηρύξαντες πίστιν, σκεύη τίμια τῆς Παναγίας Τριάδος, λαμπρῶς ἀνεδείχθησαν.

Στιχηρὸν προσόμοιον. Ἦχος α΄. «Τῶν οὐρανίων ταγμάτων».

Ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ζωγράφου, καὶ τῶν Ἰβήρων ὁμοῦ· καὶ ἐν Βατοπεδίῳ Καρυῶν τε τῇ Σκήτῃ· Θεῷ εὐαρεστοῦντες, Πατέρες σεπτοί, καὶ Αὐτῷ προσκολλώμενοι· τοὺς τῶν Ἱδρώτων στεφάνους, καὶ τοῦ λαμπροῦ, μαρτυρίου ἀνεδύσασθε.

ΠΗΔΑΛΙΟΝ: ΙΔΟΥ Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Διὰ τῆς νηὸς ταύτης εἰκονίζεται ἡ καθολικὴ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας, τρόπις μὲν εἶναι ἡ πρὸς τὴν ἁγίαν Τριάδα ὀρθόδοξος πίστις. Δοκοὶ δὲ καὶ σανίδες, τὰ τῆς πίστεως δόγματα καὶ αἱ παραδόσεις. Ἱστός, ὁ Σταυρός. Ἄρμενα, ἡ Ἐλπὶς καὶ Ἀγάπη. Κυβερνήτης, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Πρωρεῖς καὶ ναῦται, οἱ Ἀπόστολοι, καὶ οἱ τῶν Ἀποστόλων διάδοχοι, καὶ Κληρικοὶ πάντες. Γραμματικοὶ καὶ νοτάριοι, οἱ κατὰ καιροὺς διδάσκαλοι. Ἐπιβάται, ἅπαντες οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Θάλασσα, ὁ παρὼν βίος. Πνεῦμα γαληνὸν καὶ ζεφύριον, αἱ τοῦ ἁγίου Πνεύματος πνοαί τε καὶ χάριτες. Ἄνεμοι, οἱ κατ' αὐτῆς πειρασμοί, Πηδάλιον δὲ αὐτῆς, δι' οὗ πρὸς τὸν οὐράνιον λιμένα ἰθύνεται, ἡ παροῦσα Βίβλος τῶν ἱερῶν Κανόνων ἐστίν.—Ὅρα καὶ τὸν θεῖον Χρυσόστομον νηῒ παρεικάζοντα τὴν Ἐκκλησίαν (τόμ. ς'. σελ. 120. στίχ. 10. Καὶ τόμ. ζ'. σελ. 502. στίχ. 20. τῆς ἐν Ἐτώνῃ ἐκδόσεως).

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μετὰ μεγάλης θλίψεως καὶ ἀγωνίας παρακολουθοῦμεν ἐκ τῆς θέσεως εἰς ἣν μᾶς ἔταξεν εἰς τοὺς χαλεποὺς τούτους καιροὺς ἡ Ἐκκλησία, τὰς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος σχέσεις τῶν «ὀρθοδόξων» πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους, αἱ ὁποῖαι συνεχῶς ἐξελίσσονται ἐπὶ τὰ χείρω. Ἀποτελεῖ γεγονὸς ἀναμφισβήτητον, ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσις τῶν συγχρόνων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν κύκλων, ἀπὸ τὰς πηγὰς τῆς Πίστεως καὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγ. Πατέρων, —χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τοῦ αἰῶνος μας— ἔχει τόσον ἀμβλύνει τὴν θεολογικὴν σκέψιν αὐτῶν, τὸ ὀρθόδοξον φρόνημά των, καὶ τὴν ἐν γένει ἐκκλησιαστικήν των συνείδησιν, ὥστε ἀντιμετωπίζουν τὰ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ καὶ θεολογικὰ θέματα μὲ κριτήρια ὅλως ἐξωεκκλησιαστικὰ καὶ ἀντορθόδοξα ἐπὶ καταφανεῖ καταπατήσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ἱερῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων.

Σαφεστάτην μαρτυρίαν τῶν ἀνωτέρω ἀποτελεῖ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον εἶδον καὶ ἀντιμετώπισαν οἱ «Ὀρθόδοξοι» τὴν ἐκ τῆς Δύσεως προελθοῦσαν καὶ εἰς ὁλόκληρον τὸν Χριστιανικὸν Κόσμον ἐπεκταθεῖσαν κίνησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἶναι ἐπίσης θλιβερὸν τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀνεπαρκὴς ἢ ἐπισφαλὴς ἢ καὶ παντελῶς ἐλλείπουσα ἐνημέρωσις τοῦ μεγαλυτέρου ποσοστοῦ τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἐπὶ θεμάτων Ὀρθοδόξου Πίστεως, Ὀρθοδόξου Παραδόσεως καὶ Ὀρθοδόξου θείας Λατρείας ἤγαγεν αὐτοὺς σήμερον εἰς τοιαύτην παχυλὴν ἄγνοιαν, ὥστε οἱ

πλεῖστοι νὰ ἀγνοοῦν ἢ νὰ ἀρνοῦνται νὰ δεχθοῦν τὴν σχέσιν καὶ συγγένειαν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ μετὰ τῆς κοινῶς χαρακτηρισθείσης καὶ ὑπὸ τῶν συντηρητικῶν νεοημερολογιτῶν Παναιρέσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Διὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω ἡ ταπεινότης ἡμῶν, μεριμνῶσα ὑπὲρ τῆς ψυχικῆς σωτηρίας τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ τῆς διαφωτίσεως καὶ ἐπιστροφῆς. ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἀφ' ἑνὸς μὲν τῶν καλοπροαιρέτων καὶ καλοπίστων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐν ἀγνοίᾳ των ἀκολουθοῦν τὸν Νεοημερολογιτισμόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ τῶν ψευδοορθοδόξων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ὑποδύονται τοὺς μαχητὰς κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἐνῷ εὑρίσκονται εἴτε ἐν γνώσει, εἴτε ἐν ἀγνοίᾳ προσκυνηταὶ καὶ οὐραγοὶ τῆς Παναιρέσεως ταύτης, διὰ πάντα ταῦτα καὶ ἐπειδὴ βλέπομεν τὴν ἔλλειψιν διαφωτιστικῶν καὶ ἐνημερωτικῶν βιβλίων, ἐπὶ τοῦ θέματος Νεοημερολογιτισμὸς - Οἰκουμενισμός, ἐζητήσαμεν παρὰ τοῦ ὁσιολογιωτάτου Μοναχοῦ Παύλου τοῦ Κυπρίου, ὅπως ἐκδόσωμεν δαπάνῃ ἡμῶν εἰς ἰδιαίτερον βιβλίον, τὸ προσφάτως συγγραφὲν πόνημά του «Νεοημερολογιτισμὸς - Οἰκουμενισμός», πρὸς ὠφέλειαν ἁπάντων.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Οἱ ἐπίβουλοι τῆς Ὀρθοδοξίας, οἱ ἀείποτε βυσσοδομοῦνες κατ' αὐτῆς, σύγχρονον πανούργευμα, διὰ νὰ τὴν πολεμήσουν ἐφεῦρον τὸν καταχθόνιον καὶ ἀντίθεον «Οἰκουμενισμόν», κατασκεύασμα ἐξ ὁλοκλήρου τῶν προτεσταντῶν. Ἀπὸ πολλοῦ ἐργαζόμενοι δολίως οἱ ξένοι οὗτοι ἐπίβουλοι διὰ νὰ ἐμπλέξουν καὶ συμπαρασύρουν τοὺς Ὀρθοδόξους εἰς αὐτὸν τὸν ἅδην καὶ ἐκμεταλλευόμενοι τὰς περιστάσεις καὶ τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων, κατώρθωσαν νὰ εὕρουν ὄργανα τινὰς ἀθεοφόβους ματαιόφρονας, διὰ τῶν ὁποίων ἐβουλεύθησαν νὰ ρίψουν τὴν Ὀρθοδοξίαν εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν ὑπὸ μορφὴν «μεταρρυθμίσεων», «συγχρονισμῶν» κ.λπ.

Ἀπὸ πρώτης στιγμῆς, ὅτε οἱ πανοῦργοι αἱρετικοὶ ἐνέπνευσαν εἰς «ὀρθοδόξους» τὴν ἀπὸ πολλοῦ ὀργανουμένην ὑπ' αὐτῶν «Κίνησιν» ταύτην καὶ διὰ μασώνων πατριαρχῶν, ἐπισκόπων καὶ ἄλλων ἤρχισαν αἱ μεταρρυθμίσεις, καινοτομίαι, νεωτερισμοὶ κ.λπ., οἱ εὐσεβεῖς ἐσάλπισαν εἰδοποιοῦντες τοὺς πάντας περὶ τοῦ κινδύνου τῆς ἀπωλείας, διότι αὐτὰ εἶναι ΚΑΤΑΡΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ, καὶ διεχώρισαν τὰς εὐθύνας των. Πρώτη εἰς τὴν σειρὰν τῶν μεταρρυθμίσεων ἦτο ἡ αἵρεσις τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, δηλ. ἡ παραδοχὴ τοῦ ἡμερολογίου τῶν αἱρετικῶν, ἐπ' ἀθετήσει τοῦ αἰωνίου Ἑορτολογίου τῆς Ὀρθοδοξίας· καὶ τοῦτο ἔκαμαν καὶ ὠνόμασαν αὐτοὶ οἱ εἰσαγωγεῖς του «ὡς πρῶτον βῆμα» εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν.

Ἤδη, ὅτε προωθήθησαν τὰ περαιτέρω «βήματα» εἰς τοῦτον, πολλοὶ εὐλαβέστατοι εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀλλαχοῦ, κατανοήσαντες τὴν ἀθεότητα καὶ τὸ μέγεθος τῆς κακουργίας αὐτῆς τῆς θεομάχου καὶ θνητοψύχου ἐπιδημίας, προβάλλουν ὡς ἀγωνισταὶ καὶ πολέμιοί της. Ἐνῷ ὅμως μὲ τὰ λόγια ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς ἔργοις ἀρνοῦνται· διότι ἐμπράκτως οὐδὲν τοὺς χωρίζει καὶ ἀπὸ τοὺς φανα-

τικωτέρους οἰκουμενιστάς. Καὶ ἐνῶ λέγουν ὅτι ἀντιμάχονται τὸν Οἰκουμενισμόν, εἶναι ἤδη Οἰκουμενισταὶ διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ· δὲν πολεμοῦν τὴν ρίζαν καὶ τὴν ἀρχὴν καὶ δὲν κλείουν τὴν θύραν εἰσόδου των εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, ἀλλ' ἐμμένουν ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἡ συνέπεια ἀπαιτεῖ, οἱ προβάλλοντες ὡς ἀντίπαλοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ πάντες ἐν γένει οἱ θέλοντες νὰ λέγωνται καὶ εἶναι Ὀρθόδοξοι, νὰ μὴ εὑρίσκωνται ἐντὸς αὐτοῦ, συνοδοιπόροι καὶ οὐραγοί, ὅπερ συμβαίνει ἐφ' ὅσον εὑρίσκονται εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

Διὰ τοῦ παρόντος βιβλίου δὲν γράφεται ἱστορία τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἰς αὐτὸ παρατίθενται μόνον ἱκανὰ στοιχεῖα, καὶ οὐχὶ πάντα, ἐξ αὐτῆς τῆς «Κινήσεως», δι' ὧν βεβαιοῦται ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δι' οὐδὲν ἄλλο εἰσήχθη εἰς τὸν ὀρθόδοξον χῶρον εἰμὴ ὡς Οἰκουμενισμός. Διὰ τῶν παρατιθεμένων ἀναριθμήτων «ντοκουμέντων» καὶ δὴ τοῦ πλήθους τῶν αὐτουσίων ἐπισήμων κειμένων τῶν κορυφαίων Οἰκουμενιστῶν, οὐδεμία ἀμφιβολία μένει, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι αὐτούσιος Οἰκουμενισμὸς καὶ ὄχι ἄλλο καὶ ἄλλο. Τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ κείμενα, ἀποτελοῦν ἐκ τῶν ἔνδον ἀπόδειξιν, ὅτι Νεοημερολογιτισμὸς καὶ Οἰκουμενισμὸς εἶναι ἕνα. Δεδομένου δὲ ὅτι ταῦτα πάντα ἀναντιρρήτως εἶναι ἔργα μασώνων, ἂς διερωτηθοῦν οἱ εὐλαβεῖς ἂν θέλουν ν' ἀκολουθοῦν τὰ ἔργα τούτων καί συνεχίζουν αὐτά.

Τούτου συνειδητοποιημένου, οἱ ἀγαπῶντες τὸν Θεὸν καὶ τὴν σωτηρίαν των, ἂς διαχωρίσουν τὰς εὐθύνας των ἀπὸ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν - Οἰκουμενισμόν, ὅστις εἶναι κατάργησις τῆς Ὀρθοδοξίας, ἄρνησις τοῦ Χριστοῦ, ἀπώλεια τῶν ψυχῶν καὶ ἂς ἐπιστρέψουν εἰς τὴν εὐθεῖαν καὶ αἰωνίαν πορείαν τῶν Πατέρων ἡμῶν, ὅπου ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ σωτηρία.

Ὁ πονήσας
Παῦλος Μοναχὸς
Μονύδριον Παναγίας
Γερμασόγεια Λεμεσοῦ — ΚΥΠΡΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπολεμήθη, πολεμεῖται καὶ θὰ πολεμῆται πάντοτε ἀπὸ τὸν σατανᾶ καὶ τὰ ὄργανά του, ὁρατὰ καὶ ἀόρατα. Ὅπως ὁ Οὐράνιος Ἱδρυτὴς αὐτῆς ἀπὸ τῆς Γεννήσεως Του μέχρι τῆς Σταυρώσεως καὶ τῆς Ταφῆς κατεδιώκετο καὶ ἐπεβουλεύετο ἀπὸ Ἡρώδεις καὶ Καϊάφας καὶ Πιλάτους καὶ ὅλους τοὺς ὑπηρέτας τοῦ διαβόλου, οὕτω καὶ ἡ ἐπὶ γῆς στρατευομένη Ἐκκλησία Του πολεμεῖται συνεχῶς καὶ διώκεται ὑπὸ τῶν ἐπιβουλευομένων αὐτήν. Καὶ εἶναι ἐπόμενον, διότι αὐτὴ συνεχίζει τὴν παρουσία καὶ τὸ ἔργον Ἐκείνου, Ὅστις «εἰς τοῦτο ἐφανερώθη, ἵνα λύσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου» (Α΄ Ἰω. Γ΄ 8). Ἐπειδὴ μόνον διὰ τῆς Ἀληθινῆς Ἐκκλησίας «λύονται τὰ ἔργα» του, διὰ τοῦτο δὲν ἔπαυσε νὰ τὴν πολεμῇ «ὁ ἄνομος».

Παρετάχθησαν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ θεομάχοι Ἑβραῖοι, Νέρωνες, Δέκιοι, Διοκλητιανοί, Ἄρειοι, Εὐνόμιοι, Διόσκουροι, Ἴσαυροι, Κοπρώνυμοι, μωαμεθανοί, παπισταί, λουθηροκαλβῖνοι καὶ ὅλαι αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις τοῦ ᾅδου. Παρατάσσεται καὶ σήμερον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ὁ διάβολος διὰ τῶν ὀργάνων του. Εἶναι δὲ πολὺ ὑπουλοτέρα καὶ καταχθονιωτέρα ἡ ἐπιβουλὴ σήμερον, ὅτε ἡ σατανικὴ ἐφευρετικότης «προοδεύουσα», βούλεται «πλανῆσαι εἰ δυνατὸν καὶ τοὺς ἐκλεκτούς».

Δὲν ἔχει ἀνάγκην ν' ἀντιγράφῃ ἑαυτὸν ὁ πολέμιος· εἰς μεθόδους εἶναι ἐφευρετικώτατος. Ὅτε ἐπολέμησεν ὅμως αὐτὴν διὰ τῶν εἰδωλολατρῶν, ἦτο «εἰλικρινέστερος»! Τότε ὑπεχρεοῦτο εὐθέως ὁ Χριστιανὸς ν' ἀρνηθῇ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ λατρεύσῃ τὰ εἴδωλα, δηλ. αὐτὸν τὸν διάβολον· μὴ ἀρνούμενος δὲ ὁ πιστὸς τὸν Χριστόν, ἀμέσως πῦρ καὶ ξῖφος καὶ θηρία καὶ λοιπὰ φοβερὰ βασανιστήρια. Ὅμως ἀντὶ νὰ νικήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ἐμωραίνετο καὶ ὡς

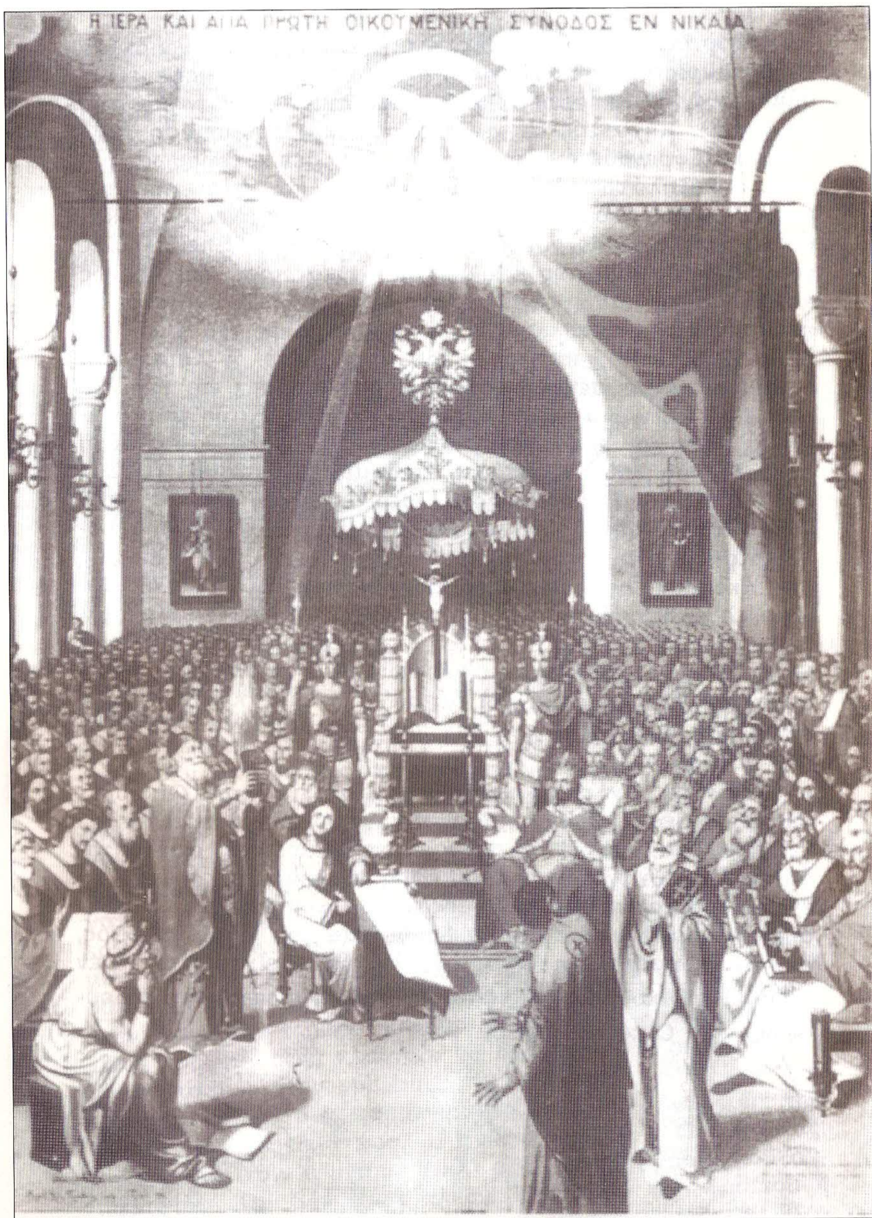
ἐβρενθύοντο κομπάζοντες Καλιγοῦλαι καὶ Διοκλητιανοὶ καὶ Κοπρώνυμοι, Αὕτη τοσοῦτο μᾶλλον ἐλαμπρύνθη καὶ ἐδοξάσθη καί μὲ τὸ αἷμα τῶν Μαρτύρων ἐστερεώθη καί ἐξηπλώθη ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

Κατόπιν ἐπολέμησεν αὐτὴν «ἐκ τῶν ἔνδον» διὰ τῶν δυσωνύμων αἱρετικῶν καὶ ἔκαμε μεγαλύτερον κακόν, μεταχειρισθεὶς τοὺς προδότας τῆς πίστεως, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ αὐτοὶ πρότερον Χριστιανοὶ καὶ ἐξηκολούθησαν νὰ ὀνομάζωνται «χριστιανοί», διαδραματίζοντες οὕτω «ρόλον» κατασκόπου καὶ προδότου. Ἀλλὰ καὶ πάλιν εἰς φροῦδον κατέστη ἡ ἐπίνοιά του ν' ἀφανίσῃ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ κάμῃ τοὺς πάντας λατρευτάς του. Ἡ δύναμις καὶ ἡ χάρις τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν Ἁγίων Ἀθανασίων, Βασιλείων, Κυρίλλων, Θεοδώρων Στουδιτῶν, Μάρκων Εὐγενικῶν καὶ τοῦ «νέφους τῶν Μαρτύρων» καὶ Πατέρων καὶ διὰ τοῦ ζήλου τῶν εὐσεβῶν κατήργησε τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων καὶ ἐδόξασεν εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ ἐνεδυνάμωσε τοὺς πιστούς, ὥστε «μετὰ παρρησίας λαλεῖν τὸν λόγον», ἵνα ἀκουσθῇ εἰς πάντας καὶ βεβαιωθῇ ἡ ὀρθὴ πίστις, δι' ἧς μόνης οἱ ἄνθρωποι σώζονται.

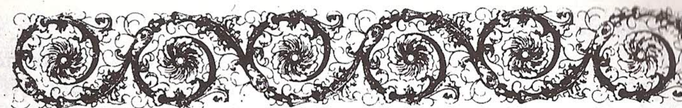
Κατὰ τοὺς τελευταίους καιρούς, ἐπιστρατεύσας τὰ παμμόχθηρα ὄργανά του καὶ ὅλην τὴν πονηρίαν του ὁ ἐχθρὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν, ἐμηχανεύθη εὕρημα πρωτοφανὲς καὶ πρωτάκουστον, ἄξιον τοῦ σατανᾶ· τοῦτο ὑπερβαίνει εἰς δολιότητα καὶ θεομαχίαν καὶ ἀθεότητα ὅλας τὰς ἀπ' ἀρχῆς ἐμφανισθείσας αἱρέσεις καὶ βλασφημίας, δι' ὧν ἐπολέμησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἠβουλήθη νὰ χωρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὄχι πλέον βία καὶ φωτιὰ καὶ σπαθὶ καὶ βασανιστήρια σωματικά, ἂν καὶ ὅπου μποροῦν νὰ χρησιμεύσουν δὲν περιφρονοῦνται καὶ αὐτά, ἀλλὰ «ἀγάπη» τώρα καὶ «φιλία, κατανόησις, ἑνότης, εἰρήνη, συνεργασία, διάλογοι, συμπροσευχαί, τονισμὸς τῶν ὅσων μᾶς ἑνώνουν, ὄχι ὅσων μᾶς χωρίζουν»! Ὄχι πλέον περὶ δόγματα ὁ λόγος καὶ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἀλλὰ ν' ἀγνοήσουν «τὴν διαφορὰν τῶν δογμάτων» τώρα, ἀφοῦ οἱ «ὀρθόδοξοι» εἶναι πρόθυμοι «νὰ κλείσουν τὰ δόγματα στὸ σεντοῦκι καὶ νὰ ἐβγάλουν νέον νόμισμα, τῆς ἀγάπης». «Ἀγάπη καὶ ἕνωσις» λοιπὸν διὰ παραμερισμοῦ καὶ ἐν ἀδιαφορίᾳ τῶν δογμάτων τῆς πίστεως. «Ἕνωσις» ἐκτὸς Ὀρθοδοξίας, δηλ. χωρὶς τὸν Χριστόν. Ἀλλ' αὐτὴ εἶναι ἕνωσις τοῦ ἀντιχρίστου. Καὶ δὲν εἶναι πλέον Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἡ κάμνουσα θρησκευτικὴν ἕνωσιν μὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ βλασφημητὰς τοῦ Χριστοῦ αἱρετικούς, ἐν ἀδιαφορίᾳ πρὸς τὴν Ἀλήθειαν δηλαδὴ αὐτὸν τὸν Χριστόν, ἀλλὰ «ἐκκλησία πονηρευομένων».

Ἰδοὺ μὲ ποῖον πρωτοφανὲς εἰς δολιότητα, πανουργίαν καὶ ὑποκρισίαν καταχθόνιον σατανεφεύρημα πολεμεῖται σήμερον ἡ Ἐκκλησία! Μὲ τὸ σύνθημα - πρόσχημα τῆς «ἀγάπης», μηχανεύεται νὰ πλανήσῃ καὶ ἐξαπατήσῃ πολλοὺς καὶ βρενθύεται νὰ ἐπιτύχῃ ὅ,τι δὲν κατώρθωσε μὲ τοὺς εἰδωλολάτρας αὐτοκράτορας καὶ τὰ στίφη τῶν αἱρετικῶν. Θὰ καταργηθοῦν καὶ αὗται αἱ μηχανουργίαι καὶ θὰ ἐπαναχθοῦν εἰς τὸν ᾅδην, ὅθεν ἐξῆλθον. Ἐπειδὴ ὅμως τόση εἶναι ἡ δολιότης καὶ ὑποκρισία καὶ τόσῳ ἐπιτηδείως κεκαλυμμένη καὶ προβαλλομένη ἡ νῦν ἀπάτη, εὑρίσκουσα πειθήνια ὄργανα πολλοὺς δυστυχεῖς, οἵτινες «ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν», διὰ τοῦτο οἱ Χριστιανοὶ ὀφείλουν νὰ προσέχουν καὶ νὰ ἔχουν ὄμματα ὡς τῶν Χερουβεὶμ» καὶ νὰ μακρύνωνται παντάπασιν αὐτῆς τῆς ἀπωλείας, «ἵνα μὴ συγκατασπασθῶσιν». Ἡ ἐνσκήψασα αὐτὴ βροτολοιγὸς καὶ ψυχοκτόνος ἐπιδημία ὠνομάσθη ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ. Παραχωρήσει Θεοῦ εἰσήχθη καί εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὀρθοδοξίας μὲ «πρῶτον βῆμα» τὸν Νεοημερολογιτισμόν. Καὶ τὰ «βήματα» συνεχίζονται. Οἱ εὐσεβεῖς δὲν ἀκολουθοῦν ὀπίσω τῶν πεπτωκότων, ἀλλ' ὡς ὁ Ἀρχάγγελος Μιαχὴλ φωνοῦσι τὸ «στῶμεν καλῶς» ἐν οἷς ἐμάθομεν καὶ ἐπιστώθημεν». Ἃς εὐχώμεθα δὲ νὰ φωτίσῃ ὁ Θεὸς τοὺς ἐκ τῶν ἀκολουθούντων τοῖς πεπτωκόσι καλοπροαιρέτους, καὶ ὅπως δῷ αὐτοῖς ὁ Κύριος πνεῦμα μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς εἰς τὴν πίστιν καὶ πορείαν τῶν Πατέρων αὐτῶν.

Περὶ τῆς ἐνσκηψάσης ταύτης ἀσεβείας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ - Νεοημερολογιτισμοῦ θὰ παρατεθοῦν τινὰ ἐν τῷ παρόντι. Τὰ ὑπάρχοντα σχετικὰ στοιχεῖα εἶναι ἀμέτρητα· ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ περιληφθοῦν πάντα εἰς τοῦτο. Τὰ ἐνταῦθα παρατιθέμενα λαμβάνονται κυρίως ἐκ τῶν ἐπισήμων κειμένων, δι' αὐτῶν δὲ βεβαιοῦται ὁ Χριστιανός, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ὁ ἐν ἐνεργείᾳ Οἰκουμενισμός. Καὶ ἐν πρώτοις περὶ τῆς «ἱδρύσεως» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Η ΙΕΡΑ ΚΑΙ ΑΓΙΑ ΠΡΩΤΗ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ

Α´

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Η ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

Η παμπόνηρος καὶ ἀντίχριστος ἀθεότης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐνεφανίσθη τὸν παρελθόντα αἰῶνα. Ἐνταῦθα δὲν γράφομεν λεπτομερειακὴν ἱστορίαν αὐτῆς τῆς βροτολοιγοῦς ἐπιδημίας. Λαμβάνονται μόνον τὰ ἀναγκαῖα στοιχεῖα πρὸς κατανόησιν τοῦ περὶ τίνος πρόκειται, τίνων εἶναι ἔργον καὶ εἰς τί ἀποβλέπει. Πρόδρομοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι μεταξὺ ἄλλων διάφοροι προτεσταντικαὶ «χριστιανικαὶ ὀργανώσεις». ὅπως ἦτο ἡ Χ.Α.Ν. (= Χριστιανικὴ Ἀδελφότης Νέων), ἡ Χ.Ε.Ν. (= Χριστιανικὴ Ἕνωσις Νεανίδων) κατασκευασθεῖσαι ἀμφότεραι ὑπὸ τῶν Ἄγγλων, ἡ μὲν τὸ 1844, ἡ δὲ τὸ 1855 κλπ.. καὶ αἱ ὁποῖαι χρησιμοποιοῦν τὰς μεθόδους αὐτῶν. Αἱ ὀργανώσεις αὐταὶ εἶναι διεθνιστικαὶ καὶ «ἀδογμάτιστοι», ἠθικολογικαὶ καὶ πρακτικαί. Κατ᾽ ἀρχὰς τὰ μέλη των ἦσαν μόνον προτεστάνται, ἀκολούθως ἐδέχοντο καὶ παπικοὺς καὶ ὀρθοδόξους καὶ ἀλλοθρήσκους. Ἐξ αὐτῶν προῆλθον πολλὰ ἀπὸ τὰ μεγάλα στελέχη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Μιᾶς τῶν τοιούτων ὀργανώσεων, τῆς «Παγκοσμίου Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Ὁμοσπονδίας» (Π.Χ.Φ.Ο.), ἡ ὁποία ἦτο συγγενὴς πρὸς τὰς προηγουμένας καὶ ὠργανώθη παγκοσμίως τὸ 1895, κύριος ἐμπνευστὴς καὶ ὀργανωτὴς ἦτο ὁ προτεστάντης Ἰωάννης Μότ, περὶ οὗ κατωτέρω.

Ἰδίως ἤρχισε νὰ διοργανίζεται ἐπισήμως αὐτὴ ἡ «Κίνησις» καὶ νὰ περιπλέκῃ καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν ἀπὸ τοῦ 1897, κυρίως διὰ τῆς Ἀγγλικανικῆς «ἐκκλησίας» τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ἐπισκοπελιανῆς «ἐκκλησίας» τῆς Ἀμερικῆς. Καθ᾽ ἃ ἀνέγραφεν τῷ 1920, τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»: «Πρώτη ἀφορμὴ πρὸς ἐπίσημον ἐπικοινωνίαν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν (Ὀρθοδόξου καὶ Προτεσταντικῆς) ἐδόθη ἐκ τοῦ ἐν Λάμ-

πεθ συνεδρίου τοῦ συνελθόντος κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1897, ἐν τῷ ὁποίῳ οἱ ἐξ ἁπάσης τῆς τῶν Ἀγγλικανῶν κοινωνίας ἐπίσκοποι, 194 τὸν ἀριθμόν, ὁμοῦ συνελθόντες μιᾷ φωνῇ ἐψήφισαν ἐνέργειαν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν...».

«Συνεπείᾳ τούτου ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας Φρειδερῖκος διεβίβασε, κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1898, ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς Πατριάρχας τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Κύπρου, μετ' ἀντιγράφων τῶν ἀποφάσεων τοῦ συνεδρίου τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν.... Ἐζήτησεν ἵνα ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία παραδεχθῇ τὸ βάπτισμα τῶν Ἀγγλικανῶν καὶ ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ἱερεῖς αὐτῆς τὴν μετάδοσιν τῶν θείων δώρων εἰς τοὺς ἐπιθανατίους Ἀγγλικανούς, εἰς μέρη ἐν οἷς δὲν ὑπάρχουν ἴδιοι αὐτῶν ἱερεῖς...». Ἰδοὺ μὲ ποῖον τρόπον οἱ δόλιοι προτεστάνται ἐνέπλεξαν εἰς τὰ δίκτυα τῆς ἀσεβείας των «ὀρθοδόξους», μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προδώσουν βαθμηδὸν τὴν πίστιν των χάριν ἐκείνων. Καὶ κάμνοντες τοὺς «ἔξυπνους» οἱ Ἕλληνες, προσποιοῦνται ὅτι «βλέπουν εἰλικρίνειαν» εἰς τοὺς μεταχειριζομένους καὶ τὰ θεῖα ὡς ἐμπόριον, ἐνδιαφερόμενοι μόνον διὰ τὰ συμφέροντα καὶ τὴν φιλίαν τοῦ κόσμου καὶ ἀπεμπολοῦντες τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ

Κατὰ τὸ ἴδιον ἀκριβῶς ἔτος (1897), ὁ Ἑβραῖος Θεόδωρος Χέρζλ ἵδρυσε τὴν καταχθόνιον ὀργάνωσιν τοῦ Σιωνισμοῦ, ἡ ὁποία διὰ τοῦ χρήματος καὶ τῆς πανταχοῦ διεισδυτικότητος τῶν Ἑβραίων συνταράσσει ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου καὶ ἑτοιμάζει τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀντιχρίστου. Δεδομένου, ὅτι ὅλοι οἱ προτεστάνται «ἐπίσκοποι» εἰς τὴν σειρὰν τῶν ἀξιωμάτων των ἔχουν ἀπαραίτητον καὶ τὴν ἔνταξιν εἰς τὴν μασωνίαν, ἐκ τούτου ἐννοεῖται ἡ καύχησις τῶν μασώνων, ὡς ἔγραφον εἰς τὸ μασωνικὸν περιοδικὸν «LE TEMPLE» τῶν Παρισίων ὅτι δηλ. «ἐὰν αὐτὴ ἡ λεγομένη κίνησις διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν εὑρίσκεται εἰς καλὸν δρόμον, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν τάξιν μας». Δεδομένου δέ, ὅτι ἡ μασωνία εἶναι ὄργανον εἰς χεῖρας τῶν Ἑβραίων διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων των, δὲν εἶναι σύμπτωσις ἡ σύγχρονος διοργάνωσις τοῦ Σιωνισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλὰ δημιούργημα ὁ δεύτερος τοῦ πρώτου πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν του.

Βάσει λοιπόν, τῶν ἀνωτέρω «ἀποφάσεων», ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Κανταουρίας συνεχίζων τὴν δρᾶσιν του πρὸς τὴν πλευρὰν τῶν ὀρθοδόξων: «Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1899 δι' ἐπιστολῆς πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντῖνον Ε' ἐκφράζων τὸν διακαῆ πόθον τῶν Ἄγγλων πρὸς σαφεστέραν τινὰ συνεννόησιν καὶ σύναψιν στενωτέρων σχέσεων, δηλοῖ, ὅτι εἶναι δύσκολον νὰ διατυπώσῃ τις ἐπὶ τοῦ χάρτου τοιούτου εἴδους λεπτομερείας καὶ ὅτι ἡ εὐκταία ἐπικοινωνία δέον νὰ χωρήσῃ βαθμηδὸν αὔξουσα, καθόσον δύσκολος ἐνδείκνυται ὁ καθορισμὸς ἐκ τῶν προτέρων οἱουδήτινος ἐπὶ τοῦ προκειμένου προγράμματος· ὑποδεικνύει δὲ ὡς μέσα, ὅπως ἡ ἐπικοινωνία τῶν δύο Ἐκκλησιῶν καταστῇ ἀσφαλεστέρα, τὴν παῦσιν τοῦ προσηλυτισμοῦ, τὴν ἐπίσκεψιν τῶν Ὀρθοδόξων κληρικῶν τοῦ Λονδίνου, τοῦ ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας καὶ τοῦ ἀγγλικανοῦ ἱερέως εἰς Κωνσταντινούπολιν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ ἄλλας ἐπισήμους ἡμέρας καὶ τὴν ἀναγγελίαν ὑφ' ἑκατέρας τῶν Ἐκκλησιῶν τῇ ἑτέρᾳ τῶν ἐν αὐτῇ λαμβανουσῶν χώραν σπουδαίων μεταβολῶν... Ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀμφοτέρωθεν ἀποδεκτῶν γενομένων σημείων τούτων, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1900», ἤρχισε καὶ ἐσυνεχίσθη σχετικὴ ἀλληλογραφία. Μετὰ ταῦτα ἐπηκολούθησαν διάφορα ἄλλα γεγονότα, φιλικὰς ἐμφαίνοντα σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν...».

Τῶν τοιούτων «φιλικῶν σχέσεων» ἀποτέλεσμα εἶναι τὰ τοιαῦτα:

«Ὁ 'Ἐπίσκοπος» Γιβραλτὰρ ἀναγγέλλων ὅτι φθάνει εἰς Κωνσταντινούπολιν, τῇ 2 Σεπτεμβρίου 1906, ἀναφέρει ὅτι προτίθεται νὰ λειτουργήσῃ καὶ χειροτονήσῃ εἰς διάκονον νέον τινά, δηλοῖ δὲ ὅτι δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ προβῇ εἰς τὴν χειροτονίαν ταύτην ἄνευ τῆς συναινέσεως καὶ εὐαρεσκείας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν δικαιοδοσίαν ὑπάγεται ὁ ἐνταῦθα ναὸς τῶν Ἀγγλικανῶν; ἐφ' ᾧ καὶ ζητεῖ τὴν συναίνεσίν του.

Εἰς ἄλλην περίπτωσιν, ὁ «Ἐπίσκοπος» Γιβραλτὰρ Γουλιέλμος, ὁμιλῶν περὶ τινος «συνόδου» τῶν Ἀγγλικανῶν τῷ 1908, λέγει σὺν ἄλλοις:

«Ἡ Σύνοδος αὕτη μεταξὺ πολλῶν ἄλλων ἠσχολήθη καὶ διὰ τὸ ζήτημα τῆς ἑνώσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Εἰδικῶς δὲ ἐτόνισε τὴν ἀπόφασιν τῆς εἰρημένης συνόδου, καθ' ἣν Ἀγγλικαναὶ Ἐκκλησίαι δύνανται νὰ βαπτίζωσιν ὀρθοδόξων τέκνα προσαγόμενα εἰς Ἀγγλικανοὺς ἱερεῖς ἐν τόποις, ὅπου ἐλλείπουσιν Ὀρθόδοξοι τοιοῦτοι, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως ὅπως μὴ ἐπαναλαμβάνηται τὸ βάπτισμα τοῦτο ὑπὸ Ὀρθοδόξων κληρικῶν...».

Ἰδοὺ ποίου εἴδους «ἕνωσιν» μηχανεύονται οἱ παμπόνηροι προτεστάνται, τί ἐπεδίωκον καὶ ἐπιδιώκουν καὶ ποῦ ὠθοῦν τοὺς «ὀρθοδόξους». Νὰ συμφύρουν καὶ ἐξισώσουν τὴν Ὀρθοδοξίαν μὲ τὰς δυσωνύμους αἱρέσεις, διὰ νὰ θε-

βηλωθῇ καὶ ἐξαφανισθῇ εἰς αὐτὸ τὸ «μεῖγμα». Ἡ τέλεσις καὶ ἀποδοχὴ τῶν Μυστηρίων εἶναι ἐπακόλουθον τῆς ἐν Ὀρθοδοξίᾳ ἑνώσεως καὶ ὄχι προηγούμενον. Ἕνωσις Χριστοῦ εἶναι μόνον ἡ ἐν Ὀρθοδοξίᾳ κατὰ πάντα. Ἡ ἐκτὸς Ὀρθοδοξίας εἶναι ἕνωσις ἀντιχρίστου.

ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΗ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΝ σταθμὸν εἰς τὴν σατανικὴν πορείαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀποτελεῖ τὸ ἔτος 1910. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο οἱ προτεστάνται τῶν ὁποίων εἶναι ἐφεύρημα καὶ ἔργον καὶ ὄργανον ὁ Οἰκουμενισμός, συνεκάλεσαν εἰς Ἀγγλίαν καὶ Ἑλβετίαν διάφορα συνέδρια, μὲ ὀνόματα κατ' ἐπίφασιν μὲν χριστιανικά, διὰ σκοποὺς δὲ πολιτικοὺς καὶ κοσμικούς.

Μεγαλύτερον καὶ ἐπισημότερον τῶν συνεδρίων τούτων ἦτο τὸ «Διεθνὲς Ἱεραποστολικὸν Συνέδριον», γενόμενον εἰς Ἐδιμβοῦργον τὸ 1910, τοῦ ὁποίου οἱ σκοποὶ ἦσαν ἰδιοτελεῖς, ἀποικιοκρατικοὶ καὶ ἐγένετο πρὸς συντονισμὸν τῆς δράσεως μεταξὺ τῶν ξένων λαῶν. Κατὰ τοὺς οἰκουμενιστάς, «ὡς ἓν τῶν κυριωτέρων αἰτίων, τὰ ὁποῖα παρήγαγον τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἐκλαμβάνεται ἡ ἱεραποστολή». Ὥστε, μεταφέροντες αὐτοὶ τὴν «Οἰκουμενικὴν Κίνησιν» εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους, θεωροῦν αὐτοὺς «μὴ χριστιανούς», ἢ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἔχοντας ἀνάγκην τῆς «ἱεραποστολῆς» των! Πότε θὰ ἐννοήσουν αὐτὴν τὴν ἄθεον ὕβριν οἱ «ὀρθόδοξοι»; Τὸ συνέδριον τοῦτο τοῦ 1910 οἱ οἰκουμενισταὶ «ἀποδέχονται ὡς ἱστορικὴν ἀρχὴν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως». Πρόεδρος τούτου ἦτο ὁ προαναφερθεὶς Ἰωάννης Μότт, ὅστις καὶ ὑπῆρξεν ὁ εἰσηγητὴς τῶν ὅρων «Οἰκουμενισμὸς» καὶ «οἰκουμενικός», πρὸς ὀνομασίαν τῆς νέας αἱρέσεως τῆς Οἰκουμενιστικῆς Κινήσεως. Εἰς αὐτὸ δὲ ἔλαβον μέρος οἱ μετὰ ταῦτα μεγαλύτεροι πρωθηταὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Καρπὸς τῶν συνεδρίων τούτων ὑπῆρξεν ὁ λεγόμενος «Παγκόσμιος Σύνδεσμος Διεθνοῦς Φιλίας διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν» (1914). Δηλαδὴ αἱ «Ἐκκλησίαι» καθίσταντο θεραπαινίδες εἰς τὴν διάθεσιν τῶν ἐμπορευομένων καὶ τὴν πίστιν διὰ σκοποὺς συμφεροντολογικοὺς καὶ καταχθονίους. Ἀπὸ τὰ ἐπιτεύγματα τοῦ περιβοήτου αὐτοῦ «Παγκοσμίου Συνδέσμου» ἦσαν:

«Ἡ συνεργασία Ὀρθοδόξων καὶ προτεσταντῶν ἐπὶ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ ἠθικοῦ πεδίου, ἡ ἐμφάνισις τῆς Κινήσεως Ζωὴ καὶ Ἐργασία, ἡ ἐφαρμογὴ μεθόδων καὶ τρόπων ἐργασίας οἰκουμενικῆς φύσεως χρησιμοποιηθέντων ὑπὸ τῶν ἄλλων μορφῶν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως, καὶ ἰδίως ὁ χαρακτὴρ προδρόμου κινήσεως, τὸν ὁποῖον ἔσχεν ὁ Παγκόσμιος Σύνδεσμος ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὴν καθόλου Οἰκουμενικὴν Κίνησιν».

Ἀφοῦ, ὅπως συμβαίνει πάντοτε, προητοιμάσθη τὸ ἔδαφος οἰκουμενιστικῶς, ἐκ τοῦ «Συνδέσμου» τούτου ἐξεπήγασεν ἡ περιβόητος «Παγκόσμιος Κίνησις Ζωῆς καὶ Ἐργασίας», ἢ «τοῦ Πρακτικοῦ Χριστιανισμοῦ», ἢ «Οἰκουμενικὸν Συνέδριον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ περὶ Ζωῆς καὶ Ἔργου», ἢ «Κοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν». Κατὰ τὰ κείμενα τῶν οἰκουμενιστῶν, «Ἡ συνδιάσκεψις περὶ Ζωῆς καὶ Ἔργου, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ εἰς ζητήματα πίστεως καὶ τάξεως, σκοπεύει νὰ ἑνώσῃ τὰς διαφόρους Ἐκκλησίας ἐν κοινῷ ὠφελίμῳ ἔργῳ...». Ἐπιδιώκεται δηλαδὴ κακόδοξος καὶ ἀντίθεος «ἕνωσις ἐκκλησιῶν» ἄνευ ὁμοφροσύνης πίστεως. «Ἡ Κίνησις Ζωῆς καὶ Ἐργασίας σκοπὸν εἶχε τὴν συνεργασίαν τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν... Ἀπώτερον σκοπὸν εἶχε τὴν διὰ τῆς συνεργασίας ταύτης προετοιμασίαν τοῦ καταλλήλου ἐδάφους διὰ τὰς ἐπαφὰς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐπὶ τοῦ δογματικοῦ ἐπιπέδου καὶ τὴν μελλοντικὴν ἕνωσιν αὐτῶν. Συστηματικῶς ἀπεφεύγετο ἡ συζήτησις δογματικῆς φύσεως ζητημάτων». Ἰδοὺ ἡ καταχθονιότης τῶν καπηλευομένων καὶ τὰ θεῖα. Πρόκειται περὶ «ἐκκλησιῶν» καὶ ὅμως «ἀποφεύγεται» ἡ βάσις τῆς ὑπάρξεώς των, τὸ δόγμα.

«Κύριος παράγων καὶ μοχλὸς διὰ τὴν γένεσιν καὶ τὴν περαιτέρω ὀργάνωσιν τῆς κινήσεως ταύτης ὑπῆρξεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης τῆς Σουηδίας Νάθαν Σόδερμπλομ». Ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» αὐτός, «εἰς ὃν ὀφείλεται καὶ τὸ σχέδιον τῆς συγκλήσεως οἰκουμενικῆς τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν Οὐψάλῃ συνδιασκέψεως», εἰς ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Διεθνὴς φιλία δι' εὐαγγελικῆς καθολικότητος», γράφει:

«Ὁ σύνδεσμος τῶν λαῶν πρέπει νὰ ἀποβῇ θρησκεία. Ἀνεξαρτήτως ὁμολογίας ὁ χριστιανισμὸς ὀφείλει νὰ ἑνωθῇ ἐν κοινότητι προσευχῶν, διδασκα-

λίας, κηρύγματος, τάσεων, ἵνα ἐνισχύσῃ τὴν συναδέλφωσιν καὶ συνενώσῃ τοὺς λαούς. Ἵνα ἐκτελέσωσι τὸ καθῆκον τοῦτο, τὴν ἕνωσιν τῶν λαῶν, πρέπει νὰ ἑνωθῶσι τὰ διάφορα τμήματα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ ἡ ἕνωσις αὕτη δέον νὰ ἐκδηλωθῇ ἐν ὀργανισμῷ, ὅστις νὰ ἀποτελῇ κοινὸν φερέφωνον τοῦ χριστιανισμοῦ...».

Ὅταν κάμνουν λόγον περὶ «τῆς Ἐκκλησίας» αὐτοὶ οἱ δαυλοὶ τῆς κολάσεως καὶ ἐκκλησία τῶν πονηρευομένων, ἐννοοῦν «Ἐκκλησίαν» τὸν ἑαυτόν των καὶ ὅλας ἐν γένει τὰς αἱρέσεις· ἑκάστην δὲ αἵρεσιν θεωροῦν «τμῆμα τῆς Ἐκκλησίας». Εἰς αὐτὰ δὲ τὰ «τμήματα» περιλαμβάνουν οἱ θεήλατοι καὶ τὴν Ὀ ρ θ ο δ ο ξ ί α ν! Κατ' αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἀντίληψίν των, βλέποντες τὸν Οἰκουμενισμὸν των ὡς «τὴν Ἐκκλησίαν» τὴν εὐρεῖαν καὶ παγκόσμιον καὶ «τὰ διάφορα τμήματα» ὡς δεομένους πτωχοσυγγενεῖς ζητοῦντας ἐν αὐτῷ «ἀσφάλειαν», διαλαλοῦν δι' ἐπισήμου «Διαγγέλματος» τὸ «οἰκουμενικὸν ἰδεῶδες» των ὡς ἑξῆς:

«Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἐν ἀπολύτῳ ἀφοσιώσει πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν ἂς ἐπιζητῇ νὰ ἔχῃ μίαν μερίδα ἐν τῇ εὐρυτέρᾳ ταύτῃ κοινωνίᾳ καὶ συνεργασίᾳ τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, τῶν ὁποίων τὸ συνέδριον τοῦτο εἶναι μία ὑπόσχεσις καὶ μία ἀσφάλεια»!

Ἰδοὺ λοιπὸν εἰς ποῖον σατανικὸν συνονθύλευμα «ἐκάλεσαν» οἱ βλάσφημοι καὶ ἀκάθαρτοι αἱρετικοὶ καὶ ἐνέπλεξαν «ὀρθοδόξους», διὰ «νὰ ἔχουν μίαν μερίδα» ἐν αὐτῷ καὶ αἰσθάνωνται «ἀσφαλεῖς»!! Ὁποία πρωτάκουστος ἀσέβεια καὶ προδοσία καὶ αἰώνιος καταισχύνη ἀνθρώπων «ἐπισκόπων», τῶν ὁποίων πρώτιστον ἔνορκον καθῆκον ἡ ἔνζηλος ὑπεράσπισις καὶ κήρυξις εἰς τὸν σύμπαντα κόσμον τῆς ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ τῆς Ὀρθοδοξίας, ἐκτὸς τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία, καὶ ἡ ἐκδίωξις μακρὰν τῶν λύκων αἱρετικῶν! Αὐτοὶ ἔδωσαν καιρὸν εἰς τοὺς πλουτοῦντας τὴν ἀναίδειαν τοῦ διαβόλου αἱρετικοὺς νὰ ἐξερεύγωνται ὅτι:

«Εἶναι ἐγωισμὸς νὰ ἰσχυρίζεται ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ὅτι μόνον αὐτὴ κατέχει τὴν ἀποκεκαλυμμένην θείαν

ἀλήθειαν, καθ' ὅτι συμφώνως πρὸς τὴν θεωρίαν τῶν κλάδων, οὐδεμία Ἐκκλησία εἶναι κάτοχος τῆς ὅλης ἀληθείας. Ἑπομένως δὲν δικαιολογεῖται ἡ ἐχθρότης κατὰ τῆς ἑτεροδοξίας, ἡ ὁποία (κατὰ τοὺς αἱρετικούς) δὲν ἀποκλείεται νὰ εἶναι καὶ ἡ ἀλήθεια». Καὶ αὐτὰ ἀναγράφουν καὶ υἱοθετοῦν καὶ κηρύσσουν καὶ «ὀρθόδοξοι» Πατριάρχαι καὶ οὐραγοί.

«Προκαταρκτικὸν συνέδριον» τῆς «Κινήσεως Ζωὴ καὶ Ἐργασία» συνήχθη εἰς τὴν Γενεύην τὸ 1920. Κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον (Αὔγουστος 1920) συνῆλθεν ἐπίσης εἰς τὴν Γενεύην ἡ «Προκαταρκτικὴ Συνέλευσις» τῆς ἄλλης σατανεφευρέτου «Κινήσεως Πίστις καὶ Τάξις».

«Ἡ Κίνησις αὕτη, ὡς καὶ ἡ Κίνησις Ζωὴ καὶ Ἐργασία, εἶχε χαρακτῆρα ἐκκλησιαστικόν. Διέφερεν ὅμως ἐκείνης, διότι ἐνδιεφέρετο διὰ ζητήματα δογματικά, σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἀνεύρεσιν τῶν κοινῶν σημείων καὶ τῶν διαφορῶν μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν προετοιμασίαν τοῦ καταλλήλου ἐδάφους διὰ τὴν μελλοντικὴν ἕνωσιν αὐτῶν ἐν τῇ πίστει».

Αἱ δύο αὗται «Κινήσεις», δρῶσαι κεχωρισμένως φαινομενικῶς, ἐνῶ πολλὰ πρόσωπα μετεῖχον καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης, συνεκρότησαν ἀνὰ δύο «Παγκόσμια Συνέδρια» ἡ μὲν εἰς τὴν Στοκχόλμην τὸ 1925 καὶ εἰς Ὀξφόρδην τὸ 1937, ἡ δὲ εἰς τὴν Λωζάννην τὸ 1927 καὶ Ἐδιμβοῦργον τὸ 1937. Τὸ 1937 ἀπεφάσισαν τὴν συνένωσιν αὐτῶν τῶν δύο «Κινήσεων» καὶ οὕτω προῆλθεν ἐξ αὐτῶν, τὸ 1948, τὸ πρωτοφανὲς εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ πρωτάκουστον εἰς ὀνομασίαν καὶ σύνθεσιν ἀντίχριστον «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν»

Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ σατανικὸν συνονθύλευμα εἰσῆλθον καὶ «ὀρθόδοξοι» ὡς «ἱδρυτικὰ μέλη», συμφύροντες καὶ ἐξισάζοντες οὕτω τὴν πάντιμον Μητέρα Ὀρθοδοξίαν μὲ τὰς μοιχαλίδας αἱρέσεις, φανερούμενοι οὕτω καὶ ἐπισήμως, ὅ,τι πρὸ πολλοῦ ἦσαν ἐν τῇ πράξει, ὅτι ἔπαυσαν νὰ εἶναι Ὀρθόδοξοι. Κατὰ τὴν «διδαχὴν» τοῦ ἀθέου αὐτοῦ εὑρήματος τοῦ διαβόλου, ἡ κοσμικὴ ἀγάπη ἑνώνει τὸν «χριστιανισμὸν» καὶ ὠφελεῖ τὴν ἀνθρωπότητα, ἡ δὲ ὀρθὴ πίστις διαιρεῖ καὶ βλάπτει... Αὐτὰ εἶναι τὰ «σοφὰ κακουργήματα»,

κατὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον, τῶν ἀσυνειδήτων καὶ ἀθεοφόβων, οἱ ὁποῖοι τὴν ἰδικήν των δόξαν ἔθηκαν ὑπὲρ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Τὰ μεγάλα κακά, ὅσα ἐπῆλθον καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ Ἔθνος ἀπὸ τότε, ὅτε ἤρχισεν ἡ προδοσία, διαδέχονται τὸ ἓν τὸ ἄλλο. Ὅμως «ὀρθόδοξοι» δὲν ἐσυνετίσθησαν· εἰσδύουν συνεχῶς βαθύτερον εἰς τὰ «γρανάζια» καὶ τὸν ἄδην τοῦ ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, ἑτοιμάζοντες βαρεῖαν τὴν ἐπέλευσιν τῆς θείας τιμωρίας, ἡ ὁποία ὅμως δὲν θὰ ἐπιπέσῃ μόνον ἐπὶ τῶν κεφαλῶν των, ἀλλὰ καὶ ἐφ᾽ ὅλου τοῦ λαοῦ, ὅστις ὤφειλε νὰ μὴ ἀδιαφορῇ διὰ τὴν πίστιν τῶν Πατέρων του.

Β΄
Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

«ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ» ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΝ

Η ΔΡΑΣΙΣ τῶν Οἰκουμενιστῶν, ἡ ὁποία ἀνεκόπη ἐν μέρει κατὰ τὰ ἔτη τοῦ Α΄ Παγκοσμίου πολέμου (1914 — 1918), ἐπανήρχισε σφοδρότερον μετὰ τὸ τέλος τούτου. Τὸ φοβερὸν δὲ καὶ αἰσχρόν, ὅτι, ἐκμεταλλευόμενοι καὶ τὰς τότε δεινὰς περιστάσεις τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τήν, ἐν καιρῷ τρομοκρατίας, ἀναρρίχησιν εἰς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους προσώπων ἀσυνειδήτων, μασώνων καὶ κοσμικοφρόνων, δουλευόντων ἐκείνοις παρὰ τῷ Θεῷ, κατώρθωσαν νὰ εἰσαγάγουν τὴν ἀσέβειαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸν ὀρθόδοξον χῶρον.

Τὸ 1919 ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ προαναφερθέντος «ἀρχιεπισκόπου» Οὐψάλης Νάθαν Σόδερμπλομ, μεγάλου θηρίου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ἰδέα συγκλήσεως «Παγχριστιανικοῦ συνεδρίου». Ἀπὸ τότε δὲ ἤρχισαν συστηματικαὶ «ἐπισκέψεις Ἐπιτροπῶν» τῶν προτεσταντῶν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἐν γένει τὴν Ἀνατολὴν καὶ αἱ προσκλήσεις ὀρθοδόξων εἰς τὰ «συνέδριά» των. Καθ᾽ ἃ διηγεῖται προτεσταντικὴ «Ἐπιτροπὴ τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου», πορευθεῖσα ἐπὶ τούτῳ εἰς Κωνσταντινούπολιν:

«Κατὰ τὸν ὁρισθέντα χρόνον ἐπαρουσιάσαμεν τὸ ζήτημα τοῦ παγχριστιανικοῦ συνεδρίου πρὸ τῆς Ἁγίας Συνόδου(1) καὶ τὴν ἐπομένην ἐλάβομεν καταφατικὴν ἀπάντησιν». Καυχῶνται δὲ οἱ ἐν Φαναρίῳ, ὅτι: «Ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως κληθεῖ-

(1) Τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

σα εὐχαρίστῳ γνώμῃ μετέσχε δι' ἰδίων ἀντιπροσώπων διαφόρων συνεδρίων ἐπ' ἀγαθῷ τῆς σχέσεως τῶν Ἐκκλησιῶν».

Ἔφθασαν νὰ νομίζουν τὴν κοσμικὴν δουλοφροσύνην καὶ τὴν προδοσίαν τῆς πίστεως, πρᾶξιν ἀξίαν ἐπαίνου! Εἰς τοιοῦτο «συνέδριον» τῶν προτεσταντῶν εἰς Ἑλβετίαν, κατ' Αὔγουστον τοῦ 1920, «διὰ πρώτην φορὰν μετέσχον ἐκπρόσωποι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

Μὲ τὰ ποικίλα μέσα καὶ τὰς ἐνεργείας των, ἐκμεταλλευόμενοι τὰς πολιτικὰς καταστάσεις καὶ εὑρίσκοντες κατάλληλα ὄργανα ἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ οἱ παμμόχθηροι αἱρετικοί, ἐπέτυχον νὰ ἐμπλέξουν εἰς τὰ καταχθόνια σχέδιά των «ὀρθοδόξους», οἱ ὁποῖοι ἐν τῇ κοσμικῇ μεγαλομανίᾳ των δὲν ὠρρώδησαν ν' ἀ θ ε τ ή σ ο υ ν τ ὴ ν α ἰ ω ν ί α ν π ο ρ ε ί α ν τ ῶ ν Π α τ έ ρ ω ν τ ω ν κ α ὶ τ ο ὺ ς ν ό μ ο υ ς τ ῆ ς Ὀ ρ θ ο δ ο ξ ί α ς κ α ὶ ν ὰ π ρ ο σ δ ε θ ο ῦ ν ε ἰ ς τ ὸ ἅ ρ μ α ἐ κ ε ί ν ω ν τ ῶ ν δ υ σ σ ε β ῶ ν. Καὶ τὴν δουλοπρεπῆ οὐραγίαν των εἰς τοὺς ἀπὸ τόσων δεκαετιῶν προετοιμάζοντας καὶ προωθοῦντας αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐνόμισαν οἱ δυστυχεῖς πτωχαλαζόνες τοῦ Φαναρίου ὡς ἰδικήν των... «πρωτοβουλίαν»!

Καθ' ἃ ἀνέγραφε τὸ ἐπίσημον ὄργανόν των «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»(2) τὸ 1919:

«Ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 10ης Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους τούτου (1919) ἐγένετο ὑπὸ τῆς Α. Σεβασμιότητος τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου κυρ. Δωροθέου ἡ ἑξῆς πρότασις εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον: Ν ο μ ί ζ ω ὅ τ ι ε ἶ ν α ι κ α ι ρ ὸ ς π λ έ ο ν ὅ π ω ς ἡ Ὀ ρ θ ό δ ο ξ ο ς Ἐ κ κ λ η σ ί α σ κ ε φ θ ῇ σ ο β α ρ ῶ ς κ α ὶ π ε ρ ὶ τ ο ῦ ζ η τ ή μ α τ ο ς τ ῆ ς ἑ ν ώ σ ε ω ς τ ῶ ν ἐ π ὶ μ έ ρ ο υ ς χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ῶ ν Ἐ κ κ λ η σ ι ῶ ν»!

Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν ἐγίνετο λόγος περὶ τοιούτου εἴδους «ἑνώσεως» καὶ διὰ πρώτην φορὰν ἐχαρακτηρίζοντο ἐπισήμως αἱ δυσώνυμοι α ἱ ρ έ σ ε ι ς ὡ ς «ἐ π ὶ μ έ ρ ο υ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ι». Μὲ τοῦτο ἔπαυσαν πλέον αὐτοὶ νὰ εἶναι Ὀρθόδοξοι. Κατώρθωσαν... ἐπὶ τέλους οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ νὰ ἐμπλέξουν εἰς τὰ δίκτυά των

(2) Ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνονται πλεῖστα τῶν ἐν τῷ παρόντι αναγραφομένων κειμένων.

ἐκπροσώπους τῆς Ὀρθοδοξίας, διὰ νὰ ἐκτελέσουν, ὡς φαντάζονται, τὸν πρῶτον στόχον τοῦ ἀρχηγοῦ των διαβόλου, τὸν ἀφανισμὸν τῆς Ὀρθοδοξίας.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ὡς ἄνω «συνεδρίαν τῆς Ι. Συνόδου», «Μετὰ συζήτησιν τῆς προτάσεως ταύτης κατηρτίσθη Ἐπιτροπή, ἥτις ὑπέβαλεν «Ἔκθεσιν ἐγκριθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ι. Συνόδου». Εἰς αὐτὴν περιελαμβάνοντο καὶ ταῦτα:

«Ἡ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν προσέγγισις καὶ κοινωνία μὴ ἀποκλειομένη ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν, ἀλλ' ὑπό τινας ὅρους οὖσα δυνατὴ καὶ παρὰ ταύτας, ὑπάρχει ἅμα καὶ εὐκταία ὡς ἀναγκαία καὶ πολλαχῶς χρήσιμος εἰς τὸ καλῶς ἐννοούμενον συμφέρον τῶν ἐπὶ μέρους ἐκκλησιῶν καὶ τῆς χριστιανοσύνης ἁπάσης. Ὁ πρῶτος καὶ ἀπαραίτητος ὅρος τῆς εὐκταίας προσεγγίσεως καὶ κοινωνίας εἶναι ἡ ἀπομάκρυνσις πάσης ἀμοιβαίας δυσπιστίας καὶ δυσφορίας... Ἕτερος οὐχ ἧττον σπουδαῖος ὅρος τοῦ δυνατοῦ καὶ τελεσφόρου τῆς ζητουμένης προσεγγίσεως καὶ ἐπικοινωνίας εἶναι τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῆς εὐσταθείας καὶ εὐεξίας καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζομένων ὡς πάντη ξένων καὶ ἀλλοτρίων, ἀλλ' ὡ ς σ υ γ γ ε ν ῶ ν κ α ὶ ο ἰ κ ε ί ω ν ἐ ν Χ ρ ι σ τ ῷ. Τρίτος ὅρος εἶναι ἡ προθυμία καὶ σπουδὴ εἰς τὸ παρακολουθεῖν μὲν τοῖς παρὰ ταῖς ἄλλαις ἐκκλησίαις συμβαίνουσι καὶ ἀκριβέστερον γνωρίζειν τὰ κατ' αὐτάς, τείνειν δὲ αὐταῖς χεῖρα βοηθείας καὶ ἀντιλήψεως καὶ ἐν οἷς πάσχουσι καὶ κλυδωνίζονται καὶ ἐν οἷς ἀγωνίζονται ὑπὲρ τῆς ἰδίας εὐσταθείας καὶ εὐεξίας. Ἀνταλλαγὴ ἀδελφικῶν γραμμάτων κατά τε τὰς ἐπισήμους τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτὰς καὶ ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν ἐκτάκτοις, οἰκειοτέρα συσχέτισις τῶν ἑκασταχοῦ εὑρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων ἐκκλησιῶν· νέοι χάριν σπουδῶν ἀποστελλόμενοι ἑκατέρωθεν παρὰ τῇ ἑτέρᾳ· ἐπικοινωνία τῶν θεολογικῶν σχολῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης· συνεργασία ἐν ταῖς χριστιανικαῖς ἀδελφότησι τῶν νέων καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐπὶ πλεῖον διαδόσει τοῦ Εὐαγγελίου· ἀμοιβαία ἀποστολὴ τῶν ἐν ἑκάστῃ ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν συγγραμμάτων καὶ περιοδικῶν· συγκρότησις παγχριστιανικῶν συνεδρίων ἀσχολουμένων εἰς ζητήματα κοινοῦ εἰς πάσας τὰς ἐκκλησίας ἐνδιαφέροντος· διαπραγμάτευσις τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπαθῆς καὶ ἐπὶ τὸ ἱστορικώτερον ἐν π ν ε ύ μ α τ ι χριστιανικῆς π ρ α ό τ η τ ο ς ἀπὸ τῆς ἕδρας καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς· ἀμοιβαῖος σεβασμὸς τῶν παρ' ἑκάστῃ ἐκκλησίᾳ κρατούντων ἠθῶν καὶ ἐθίμων· παροχὴ ὑπὸ τῆς μιᾶς ἐκκλησίας εὐκτηρίων οἴκων καὶ κοιμητηρίων πρὸς ταφὴν τῶν ὀπαδῶν τῆς ἄλλης, στερουμένης τοιού-

των καὶ ἐν ἐλλείψει οἰκείων κληρικῶν ταφὴ αὐτῶν ὑπὸ τῶν κληρικῶν τῆς ἄλλης· διακανονισμὸς μεταξὺ τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων· ἀμοιβαία ὑλικὴ ὑποστήριξις τῶν ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς ἠθικοθρησκευτικῆς ἀνυψώσεως φιλανθρωπίας καὶ τοῖς ὁμοίοις, εἶναι ὡς τόσα μέσα διατηρήσεως καὶ ἐπιρρώσεως τοῦ εἰρημένου ἀμοιβαίου ἐνδιαφέροντος... Ἡ οὕτως ἐπιζητουμένη καὶ κατορθουμένη εὐστάθεια καὶ εὐρωστία μιᾶς τινος ἐκκλησίας δὲν εἶναι αὐτῆς καὶ μόνης ἐνίσχυσις καὶ εὐεξία, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ἀναλόγως διὰ τὸ ἀλληλέγγυον, τὸ ὑπάρχον μεταξὺ τῶν μερῶν καὶ τοῦ ὅλου... Ἡ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν ἀποδοχὴ τῶν ὡς ἄνω ὑποδεικνυομένων μέσων πεποίθαμεν, ὅτι θὰ ἀποτελέσῃ τὸ πρῶτον βῆμα τῆς προσεγγίσεως αὐτῶν, αὕτη δὲ σπουδαίως θὰ προλειάνῃ τὴν ὁδὸν εἰς τὴν ποθητὴν ἐκείνην ἕνωσιν, ὑπὲρ ἧς ἔκπαλαι εὔχεται ἡ Ἐκκλησία...».

Ἠκούσθησαν ἄλλοτέ ποτε τοιαῦτα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας; Οὐδέποτε. Ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐφεῦρον καὶ προώθουν οἱ αἱρετικοὶ ἀπὸ ἑνὸς σχεδὸν αἰῶνος, ἔρχονται νὰ τὰ... προτείνουν «ὀρθόδοξοι» ὡσὰν ἰδικήν των «πρωτοβουλίαν»! Ἐξ οὗ καὶ ὁ μέγας καὶ παγκόσμιος ἐνθουσιασμὸς ἐκείνων. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐθεώρουν τὰς αἱρέσεις «συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ», «ἀντήλλασσον ἀδελφικὰ γράμματα», «συνειργάζοντο ἐν τῇ διαδόσει τοῦ Εὐαγγελίου», «διεπραγματεύοντο τὰς δογματικὰς διαφορὰς ἀπαθῶς», «ἐσέβοντο» τὰ τῶν αἱρετικῶν, ἐδέχοντο «νὰ τοὺς θάψουν κληρικοὶ» αἱρετικοὶ καὶ λοιπά, ὅπερ εἶναι ἀσεβῆ καὶ ἀντίθεα;

Συμφώνως τῷ ἀνωτέρῳ προγράμματι, ἤρχισε μεταξὺ «ὀρθοδόξων» καὶ αἱρετικῶν ἡ μέθοδος τῶν ἀλληλεπισκέψεων καὶ ταῦτα ἐθεωροῦντο... κοσμοϊστορικὸν γεγονός! Ὡσὰν τὸ νὰ κάμουν τινὲς «ἀρχηγοὶ» μερικὰ ταξιδάκια ν' ἀποτελῇ τὸ ἅπαντον τῆς πίστεως καὶ τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν αἱρετικῶν. Κατὰ ταῦτα, ὁ «ἐπίσκοπος» Λονδίνου «εἰς ἔκτακτον ὑποδοχὴν ἀντιπροσωπείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου», προσφωνῶν αὐτὴν εἶπε:

«Τὰ γεγονότα ταῦτα (τῶν ἐπισκέψεων) προήγαγον εἰς μέγαν βαθμὸν τὴν ἀμοιβαίαν συνεννόησιν καὶ τὸν πόθον ὅπως ἐπὶ τέλους οἱ δύο μεγάλοι κλάδοι τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκουσιν ἑνωθῶσιν ὁμοῦ»

Οἱ δὲ «ὀρθόδοξοι» ἀκούοντες νὰ ἐξισώνουν Ὀρθοδοξίαν καὶ αἵρεσιν, ὡς «δύο κλάδους», λέγουν ἀπαντῶντες:

«Ἡ πρεσβεία ἦλθεν εἰς τὸ συνέδριον LAMPETH, ἵνα συζητήσῃ μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τὰ χωρίζοντα ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας σημεῖα καὶ κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ συνεννόησίς των δὲν ἦτο ὄνειρον. Σήμερον κάμνομεν εὐθείας τὰς τρίβους διὰ τὴν ἕνωσιν».

Ἐξαιρετικὴν «ἐπίδοσιν» εἰς τὴν διὰ τῶν ταξειδίων καὶ ἐπισκέψεων προαγωγὴν τοῦ ἔργου τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶχεν ὁ τότε «ἀρχιεπίσκοπος» Ὀξφόρδης CHARLESS GORE (3), «Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τῶν σχέσεων τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ δραστήριος προαγωγὸς τῆς ἑνώσεως» αὐτῶν, ὅστις ἀλώνιζε συνεχῶς τὰς Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας καὶ τὰ Πατριαρχεῖα. Συνεχίσθη ἔκτοτε μετὰ «ζήλου» αὐτὸς ὁ οἰκουμενιστικὸς «τουρισμός». Ἰδίᾳ δὲ μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ μασώνου τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ Ἀθηναγόρα «διάνοιξιν νέων ὁδῶν» προήχθη εἰς ἀληθῆ... κινητοποίησιν.

Τὸ χρῆμα τῆς Ἐκκλησίας τὸ ἱερόν, τὸ ὁποῖον μετὰ φόβου Θεοῦ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιῆται μόνον διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τοὺς σκοποὺς τῆς πνευματικῆς ὠφελείας καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν, ὅπου εἶναι τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰς τοὺς «ἔχοντας χρείαν», μεταχειρίζονται ἀπεριορίστως οἱ διαχειριζόμενοι αὐτὸ διὰ πολυέξοδα ταξείδια καὶ φαντασιώδεις δαπάνας ὑπερβαινούσας καὶ τὰς τῶν κοσμικῶν, διὰ νὰ κάμουν τὰς τοιαύτας μιαρὰς «συναντήσεις». Καὶ οὕτως ὄχι μόνον θεοκάπηλοι γίνονται οὗτοι, ὡς καπηλεύοντες τὰ θεῖα διὰ σκοποὺς κοσμικοὺς καὶ ἀντορθοδόξους, ἀλλὰ καὶ ἱερόσυλοι τῆς εἰδεχθεστέρας μορφῆς, δαπανῶντες τὸ χρῆμα τῆς Ἐκκλησίας διὰ συνεχῆ καὶ ἀλλεπάλληλα ταξείδια ἀνομίας, πρὸς καταπρόδοσιν τῆς πίστεως καὶ «πρὸς ἰδίαν τέρψιν καὶ ἀναψυχήν», ὡς χαρακτηριστικῶς ἐγράφη. Ἐξ οὗ καὶ ὑποβλέπονται κάθε φορὰν «ποιὸς θὰ πάῃ» εἰς αὐτὰ τὰ «συνέδρια» τῆς ἀνομίας, εἰς τὰ ὁποῖα σπεύδουν παντελῶς ἀπροετοίμαστοι καὶ χωρὶς νὰ ἔχουν ἰδέαν δι' αὐτὰ οἱ τοιοῦτοι ταξιδευταὶ «ἀντιπρόσωποι», ὥστε νὰ εἰρωνεύωνται δεικτικώτατα καὶ οἱ ξένοι, ὅτι «διὰ τοὺς Ἕλληνας ἀντιπροσώπους τὰ τοιαῦτα συνέδρια ἀποτελοῦν ὑπόθεσιν καὶ εὐκαιρίαν τουρισμοῦ»!

---

(3) Περὶ αὐτοῦ θὰ ἴδωμεν ἐν τοῖς ἑπομένοις.

Η ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΟΥ 1920

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑ τῶν «συσκέψεων» καὶ διαβουλεύσεων τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς διορισθείσης ὑπὸ τῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν γενομένην, ὡς ἀνωτέρω ἐλέχθη, πρότασιν τοῦ Τοποτηρητοῦ Δωροθέου κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς 10 Ἰανουαρίου 1919, ὑπῆρξεν ἡ μετὰ ἓν ἀκριβῶς ἔτος ἐκδοθεῖσα περιβόητος «Ἐγκύκλιος τοῦ 1920», τῆς ὁποίας ἡ σπουδαιότης καὶ ἐπικαιρότης δὲν ἔπαυσε νὰ εἶναι ἀποφασιστικὴ καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἔκτοτε τὸν «Καταστατικὸν χάρτην» τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Τοιοῦτο βλάσφημον καὶ ἀσεβές, ἀδιάντροπον καὶ προδοτικὸν κείμενον οὐδέποτε ἄλλοτε ἐξεμαιεύθη ὑπὸ ὄνομα «ὀρθοδόξων» καὶ θὰ μένῃ αἰώνιον «μνημεῖον» αἴσχους καὶ ἀθεοφοβίας καὶ καπηλεύσεως τῶν θείων. Ἤδη ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ τίτλου, δι' οὗ ἀπευθύνεται «Πρὸς τὰς ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ», γίνεται βεβήλωσις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἄρνησις τῆς μοναδικότητος Αὐτῆς, ὅ ἐστιν ἄρνησις τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ προσχώρησις εἰς τὸν οἰκουμενιστικὸν συγκρητισμὸν καὶ πανθεϊσμόν, δηλαδὴ εἰς τὴν ἀγνωστικιστικὴν ἀσέβειαν. Ἀπευθυνομένη «Πρὸς τὰς ἁπανταχοῦ Ἐκκλησίας», μήπως ἐννοεῖ τὰς κατὰ μέρος Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας; Οὐχί. «Ἐκκλησίας» ὀνομάζει τὰ συναθροίσματα τῶν αἱρετικῶν· διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀποκαλοῦνται ἐπισήμως «Ἐκκλησίαι» τὰ συγκροτήματα τῶν αἱρετικῶν καί, ὅπερ φρικτὸν καὶ ἀποτρόπαιον, «Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ(!) αἱ «ἐκκλησίαι τῶν πονηρευομένων». Θὰ ὠνόμαζον «Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» ὁ Μ. Ἀθανάσιος καὶ ὁ Μ. Βασίλειος καὶ λοιποὶ Πατέρες τοὺς ἀρειανούς, εὐνομιανοὺς καὶ τοὺς ἄλλους αἱρετικούς, τῶν ὁποίων ἀπείρως βλασφημότεροι καὶ ἀθεώτεροι εἶναι οἱ νῦν αἱρετικοί, πρὸς οὓς οὗτοι ἀπευθύνονται;

Ὅπως ἔγραφε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου:

«Ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη μετὰ καλαισθησίας εἰς ἀντίτυπα πολλὰ ἐκτυπουμένη, καὶ εἰς τέσσαρας γλώσσας, Ἑλληνικήν, Γαλλικήν, Ἀγγλικὴν καὶ Ρωσσικήν, ἀποσταλήσεται τοῖς Προέδροις καὶ Ἀρχηγοῖς τῶν αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν Χριστιανικῶν Ὁμολογιῶν, διανεμηθησομένη καὶ εἴς τινα τῶν ἐπισήμων κέντρων καὶ σωματείων, ὅσα δύνανται νὰ συμβάλωσιν εἰς τὸν ἐπιδιωκόμενον ποθητὸν σκοπόν».

Ὅλα πρωτοφανῆ καὶ πρωτάκουστα καὶ ἀντορθόδοξα εἰς αὐτὴν τὴν «Ἐγκύκλιον», τὸ «θεμέλιον» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ — Οἰκουμενισμοῦ. Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κηρύττουσα τὸ νεοεφεύρετον καὶ πάντῃ ἀσεβὲς καὶ ἀρνησίχριστον «δόγμα», «ὅτι ἡ τῶν διαφόρων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν προσέγγισις πρὸς ἀλλήλας καὶ κοινωνία οὐκ ἀποκλείεται ὑπὸ τῶν ὑφισταμένων μεταξὺ αὐτῶν δογματικῶν διαφορῶν», συνιστᾷ ταύτην πρὸς «παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς πλήρους ποτὲ ἑνώσεως». Χρησιμοποιοῦσα δὲ τὴν γλῶσσαν τῆς διπλωματίας, ὑποδεικνύει τὴν παράκαμψιν τῶν «δυσχερειῶν» διὰ τῆς «ἁπλῆς κατ' ἀρχὰς συναφείας καὶ προσεγγίσεως», σμικρυνομένων «βαθμηδὸν» καὶ παραμεριζομένων καὶ «ἀποχρωματιζομένων» καὶ ἀφανιζομένων «τῶν δογματικῶν διαφορῶν»! Ἀποκαλοῦσα τὰς αἱρέσεις «σεβασμίας Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας» καὶ θεωροῦσα αὐτὰς οὐχὶ «ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ συγκληρονόμους καὶ συσσώμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ Χριστῷ», ἀριθμεῖ «τὰ μέσα» πρὸς ἐπίτευξιν τῆς μεταξὺ αὐτῶν «ἀγάπης» ὡς ἑξῆς:

«Δύναται δὲ ἡ φιλία αὕτη καὶ ἀγαθόφρων πρὸς ἀλλήλους διάθεσις ἐκφαίνεσθαι καὶ τεκμηριοῦσθαι εἰδικώτερον, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ὡς ἑξῆς: α') διὰ τῆς παραδοχῆς ἑνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν(4)· β) διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων κατὰ τὰς μεγάλας τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτάς, ἐν αἷς εἴθισται, καὶ ἐν ἄλλαις ἐκτάκτοις περιστάσεσι· γ') διὰ τῆς οἰκειοτέρας συσχετίσεως τῶν ἑκασταχοῦ εὑρισκομένων ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν· δ') διὰ τῆς ἐπικοινωνίας τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Θεολογικῆς ἐπιστήμης καὶ διὰ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν ἐν ἑκάστῃ Ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν περιοδικῶν καὶ συγγραμμάτων· ε') διὰ τῆς ἀποστολῆς νέων χάριν σπουδῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὰς σχολὰς τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας· στ') διὰ τῆς συγκροτήσεως παγχριστιανικῶν συνεδρίων πρὸς ἐξέτασιν ζη-

(4) Ἰδοὺ ὁ τρόπος καὶ ἡ ἀπαρχὴ τῆς εἰσαγωγῆς τῆς αἱρέσεως τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ὀρθοδοξίας.

τημάτων κοινοῦ πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις ἐνδιαφέροντος· ζ΄) διὰ τῆς ἀπαθοῦς καὶ ἐπὶ τὸ ἱστορικώτερον ἐξετάσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν ἀπὸ τῆς ἕδρας καὶ ἐν ταῖς συγγραφαῖς· η΄) διὰ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν κρατούντων ἐν ταῖς διαφόροις Ἐκκλησίαις ἠθῶν καὶ ἐθίμων· θ΄) διὰ τῆς παροχῆς ἀμοιβαίως εὐκτηρίων οἴκων καὶ κοιμητηρίων διὰ τὰς κηδείας καὶ τὴν ταφὴν τῶν ἐν τῇ ξένῃ ἀποθνησκόντων ὀπαδῶν τῶν ἑτέρων ὁμολογιῶν· ι΄) διὰ τοῦ διακανονισμοῦ μεταξὺ τῶν διαφόρων ὁμολογιῶν τοῦ ζητήματος τῶν μικτῶν γάμων· ια΄) διὰ τῆς πρόφρονος τέλος ἀμοιβαίας ὑποστηρίξεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐν τοῖς ἔργοις τῆς θρησκευτικῆς ἐπιρρώσεως, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τοῖς παραπλησίοις».

Θεωροῦντες «τὴν ἀνύποπτον καὶ ζωηροτέραν ταύτην συνάφειαν τῶν Ἐκκλησιῶν πρὸς ἀλλήλας» πολλαχῶς «ὠφέλιμον» οἱ συντάκται τῆς «Ἐγκυκλίου», ἐπιζητοῦν τὴν «κοινὴν συγκατάθεσιν καὶ ἀπόφασιν», ἵνα «ἀπὸ κοινοῦ χωρήσωσιν ἀσφαλῶς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν» . . .

Τίς δὲν βλέπει καὶ δὲν γνωρίζει εἰς αὐτὰ τὴν ἀπὸ τότε «πρᾶξιν» τῶν ὀπαδῶν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ; Ἐνῷ, ὑποτίθεται, ἡ «Ἐγκύκλιος» αὐτὴ ὑπεβλήθη ὡς πρότασις καὶ ὡς σχέδιον, ὅμως ἐπεβλήθη ὡς νόμος καὶ συμφώνως μὲ αὐτὴν ὁδεύουν καὶ ἐνεργοῦν ἔκτοτε οἱ νεοημερολογῖται — οἰκουμενισταί. Ἐκεῖνα ὁποὺ οὐδέποτε ἐγίνοντο ἐν τῇ Ὀρθοδοξίᾳ προηγουμένως, ἀπὸ ταύτης καὶ ἐντεῦθεν ἤρχισαν νὰ γίνωνται ἀπὸ «ὀρθοδόξους» ὡσὰν νὰ εἶναι τὸ κανονικώτερον καὶ χρησιμώτερον πρᾶγμα, ἀδιάφορον ἂν εἶναι προδοτικὰ καὶ ἀντίχριστα. Μὲ ἔναρξιν «τὴν παραδοχὴν τοῦ ἡμερολογίου» τῶν αἱρετικῶν διὰ τὸν μετ' αὐτῶν συνεορτασμόν, ἐχώρησαν εἰς ἐκτέλεσιν ὅλων ὅσα λέγει ἡ «Ἐγκύκλιος». Διαστολὴ μεταξὺ ὁσίου καὶ βεβήλου δὲν ὑπάρχει πλέον δι' αὐτούς. Καὶ «ἀδελφικὰ γράμματα ἀνταλλάσσουν», καὶ «οἰκειοτέρως συσχετίζονται», καὶ «ἐπικοινωνίας θεολόγων» (5) ἔχουν, καὶ «ἀνταλλαγὴν φοιτητῶν» κάμνουν, καὶ «παγχριστιανικὰ συνέδρια» συνεχῶς συγκροτοῦν, καὶ... «ἀπαθῶς ἐξετάζουν τὰς δογματικὰς διαφορὰς» (6), καὶ εἰς τοὺς ναούς των «ἀμοιβαίως» συναγελάζονται καὶ τὰ λοιπὰ ὡσὰν νὰ «μὴ τοὺς χωρίζῃ τίποτε».

Ἀπὸ τότε ἤρχισαν νὰ ὁδεύουν οἱ «Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Θεολόγοι» εἰς τὴν Δύσιν, διὰ νά... ἐκπαιδευθοῦν εἰς τὰς σχολὰς τῶν αἱρετικῶν καὶ μάθουν... τὴν πίστιν, διὰ νὰ τὴν διδάξουν καὶ εἰς τὰ παιδιὰ τῶν Ἑλλήνων!! Καὶ δι' αὐτῶν κατήντησαν οἱ Ἕλληνες νὰ μὴ γνωρίζουν τί πιστεύουν καὶ οὕτω νὰ κάμνουν θραῦσιν αἱ ἐπιδημίαι τῶν αἱρετικῶν. Οὕτω δὲ προάγεται γιγαντιαίως τὸ ἔργον τοῦ ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ, εἰς ὃ ἀκριβῶς καὶ ἀπέβλεπον οἱ ταῦτα τεχνουργήσαντες.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ

ΕΙΣ τὰ περιβόητα «Πρωτόκολλα τῶν Σοφῶν τῆς Σιὼν» οἱ ἑβραῖοι εἰρωνευόμενοι τοὺς χριστιανούς, λέγουν δι' αὐτοὺς ὅτι :

«Ἱκανοποιοῦνται συνήθως μὲ τὴν στιγμιαίαν ἐπιτυχίαν τῆς φιλαυτίας των ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ σχεδίου των, χωρὶς κἂν νὰ διακρίνωσιν ὅτι τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν προέρχεται ἐκ τῆς πρωτοβουλίας των, ἀλλ' ὑπεβλήθη εἰς αὐτοὺς παρ' ἡμῶν... Ἐπιθυμοῦσι τὴν συγκίνησιν τῆς ἐπιτυχίας καὶ τῶν χειροκροτημάτων, ἅτινα πάντοτε χορηγοῦμεν ἀφθόνως. Παρέχομεν εἰς αὐτοὺς τὴν ἐπιτυχίαν ταύτην διὰ νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς ἐξ αὐτῆς προκαλουμένης ἱκανοποιήσεως τοῦ ἑαυτοῦ των χάριν εἰς τὴν ὁποίαν οἱ ἄνθρωποι δέχονται τὰς ὑποβολάς μας χωρὶς νὰ προφυλάσσωνται ἐξ αὐτῶν, πεπεισμένοι πλήρως ὅτι ὄντες ἀλάνθαστοι ἐκφράζουσιν ἀτομικὰς των ἰδέας ἀνίκανοι ὄντες νὰ οἰκειοποιηθῶσι τὰς ἰδέας τῶν ἄλλων...»!

Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη μὲ τοὺς μερικοὺς πτωχαλαζόνας τοῦ Φαναρίου, οἱ ὁποῖοι ἐκ τῆς ἱκανοποιήσεως τῆς φιλαυτίας των καὶ τῶν χειροκροτημάτων ἐφαντάσθησαν καὶ παρουσίασαν «τὰς ὑποβολὰς» τῶν ξένων ὡς «ἀτομικάς των ἰδέας». Ἐνῷ ἐκ τῶν ἰδίων κατ' ἐπανάληψιν ἔλεγον καὶ ἔγραφον ὅτι :

«Τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης ἰδίᾳ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ταῦτα ἐξεχύθη τόσον ἀφθόνως ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ καὶ τῶν παραφυάδων αὐτῆς, καὶ ἡ φιλανθρωπία αὐτῆς

(5) Περὶ τῶν τοιούτων «φοιτητῶν - θεολόγων», εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλονται ὅλα τὰ κακὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων ἔγραψεν ὅτι· «τὰ τῆς χθὲς πτωχὰ τσοπανάκια τῆς Ρούμελης, ὁποὺ ἀνετράφησαν μὲ τὸ ἄδολον γάλα τῆς Μητρός των Ὀρθοδοξίας, πηγαίνοντα εἰς τὴν Δύσιν, ἔμαθαν ἐκεῖ νὰ φραγκίζουν μὲ ὑπερηφάνειαν, ἐπιστρέφοντα δὲ ἀνταποδίδουν εἰς τὴν Μητέραν των τὴν χολὴν καὶ τὸ δηλητήριον».

(6) Ὡσὰν νὰ παζάρευαν προσωπικά των ἀντικείμενα.

ἡ ἀνιδιοτελὴς καὶ ἄνευ ὅρων, ἔχουσι προοδοποιήσει ἀρκούντως τὸ ἔδαφος τῆς προσεγγίσεως...»· ὅτι «Αἱ ἀρχαὶ αὗται, μετὰ ἰδιαιτέρου ἀπό τινος ζήλου πρεσβευόμεναι καὶ καλλιεργούμεναι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, τείνουν εἰς τὴν ἐκ παντὸς τρόπου ἀνασύνδεσιν τῶν κεχωρισμένων μελῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος, πρὸς ὃ καὶ ὑλικὰ οὐχὶ τυχαῖα καταβάλλονται μέσα πρὸς συγκρότησιν συνεδρίων, πρὸς μελέτας καὶ δημοσιεύματα...»· **ἐνῷ ταῦτα καὶ τοιαῦτα ὡμολόγουν καὶ ἔγραφον, ὅμως ἐνόμισαν οἱ μωροφαντασμένοι ταῦτα ἰδικήν των ἔμπνευσιν. Τὴν δρᾶσιν καὶ τὰ σχέδια ὁποὺ ἀπὸ δεκαετιῶν κατέστρωναν καὶ προώθουν οἱ Ἀγγλικανοὶ τῆς Ἀγγλίας καὶ οἱ Ἐπισκοπελιανοὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ λοιποὶ προτεστάνται καὶ καταχθόνιοι οἰκουμενισταί, διὰ τῶν ὁποίων δροῦν «φυσικώτατα» οἱ μασῶνοι καὶ συνεπῶς οἱ Ἑβραῖοι, ἐξέλαβον οἱ πτωχοσυγγενεῖς οὗτοι «ὀρθόδοξοι» ὡς ἰδικήν των πρωτοβουλίαν!! Καὶ ἐπανειλημμένως καυχῶνται δι' αὐτό, θεωροῦντες, ὡς φαίνεται, αὐτὸ τιμήν.**

Δικαιολογημένος, λοιπόν, ὁ μέγας ἐνθουσιασμὸς καὶ ἡ πλήρης ἱκανοποίησις τῶν ὅπου γῆς προτεσταντῶν καὶ λοιπῶν καταχθονίων οἰκουμενιστῶν ἐκ τῆς «Ἐγκυκλίου» ταύτης. Ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον δὲν ἔπαυσαν νὰ τὴν ἐπαινοῦν, νὰ τὴν ὑπενθυμίζουν, νὰ ἀναφέρωνται εἰς αὐτήν καὶ νὰ ἐκφράζουν τὴν χαρὰν καὶ ἱκανοποίησίν των δι' αὐτὴν ὅλοι οἱ ἐχθροὶ καὶ μοχθηροὶ πολέμιοι τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐπὶ τέλους κατώρθωσαν νὰ ρίψουν εἰς τὴν προδοσίαν καὶ ἑλκύσουν εἰς τὴν ἰδικήν των ἀσέβειαν «ὀρθοδόξους», ὡς ἀπὸ αἰώνων ἐπεδίωκον καὶ εἰργάζοντο. Ὑπολογίζουν ἆρά γε καὶ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς πιστούς;

Ἀμέτρητα εἶναι τὰ ἐγκώμια, τὰ ὁποῖα ἐπλέχθησαν ὑπὸ τοῦ Τύπου καὶ ἐπισήμων αἱρετικῶν Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς διὰ τὴν «Ἐγκύκλιον» ταύτην, ἐξ ὧν καὶ ταῦτα: Εἰς ἔκθεσίν της ἡ «Ἐπισκοπελιανὴ Ἐκκλησία» τῆς Ἀμερικῆς, περιγράφουσα λεπτομερῶς αὐτήν, λέγει:

«Καθ' ὑπόδειξιν τῆς Βουλῆς τῶν Ἐπισκόπων ἐδόθη εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ταύτην ἀπάντησις εὐνοϊκὴ καὶ οἱ ἀδελφοὶ ἡμῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀναγνωρίζουσιν ὅτι μέγα μέρος τοῦ προγράμματος τούτου υἱοθετήθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης... Προτείνεται ὅπως ἐκφράσῃ αὕτη τὴν ἰδίαν εὐγνωμοσύνην ἐπὶ τῇ ἐκδοθείσῃ τῷ 1920 Ἐγκυκλίῳ ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ συστήσῃ τοῖς Ἐπισκόποις, τοῖς κληρικοῖς καὶ λαϊκοῖς νὰ προαγάγωσιν ἐκ παντὸς τρόπου τὴν φιλικὴν ἐπικοινωνίαν, ἣν ἐπιθυμεῖ ἡ εἰρημένη Ἐγκύκλιος».

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιεπίσκοπος Οὐψάλης Νάθαν Σόνδερμπλομ ἐκφράζων τὰς εὐχαριστίας του καὶ φρονῶν:

«Ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως δὲν εἶχε ποτὲ μεγαλυτέραν ἀποστολὴν κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἱστορίαν», ἐπιλέγει· «Ἡμῶν αἱ καρδίαι διαπνέονται ζωηρῶς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ζήλου τῆς ἑνώσεως, ὅστις ἐνέπνευσε τὴν μεγάλην Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ἣν οὗτος ἀπέλυσε κατὰ τὸ 1920 πρὸς ὅλους τοὺς πιστούς».

Ὁ αὐτὸς «ἀρχιεπίσκοπος Νάθαν Σόνδερμπλομ — τὸ μέγα τοῦτο θηρίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ — πρόεδρος ὢν τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ «Προκαταρκτικοῦ Συνεδρίου Ζωῆς καὶ Ἐργασίας» (Γενεύη 9 - 12 Αὐγούστου 1920), «Κρατῶν ἀνὰ χεῖρας τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἐξῆρε τὸ περιεχόμενον αὐτῆς καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς συμμετοχῆς τῆς Ἐκκλησίας ταύτης εἰς τὸ ἔργον τῆς συνδιασκέψεως». Εἰς τὸ Συνέδριον τοῦτο, «τυχαίως» λαβὼν τούτου γνῶσιν καὶ προσκληθεὶς εἰς αὐτὸ ὁ Σελευκείας Γερμανός, «ηὐχήθη πρόοδον εἰς τὰς προσπαθείας τῶν Ἐκκλησιῶν διὰ μίαν συνεργασίαν καὶ μελλοντικὴν ἕνωσιν».

Ὁ ὑπογράψας τὴν «Ἐγκύκλιον» ταύτην ὡς Τοποτηρητὴς τοῦ Θρόνου, ὁ Προύσης Δωρόθεος, ἐπορεύθη μετὰ τοῦτο εἰς τὴν Ἀγγλίαν, πρῶτος δὲ τῶν ἐπισήμων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου πορευθεὶς εἰς τὴν Δύσιν μετὰ τὸν ἀπὸ πέντε αἰώνων πορευθέντα εἰς τὴν Φλωρεντίαν πατριάρχην Ἰωσήφ.

«Τιμαὶ ὑπέρλαμπροι ἀπεδόθησαν αὐτῷ καὶ τοῖς παρ' αὐτῷ συμβούλοις, ἐπίσημοι δοχαὶ καὶ ἐντεύξεις παρὰ τοῖς εὐγενεστάτοις πολιτικοῖς, παρὰ τῷ Σεβασμιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ Κανταουρίας καὶ παρὰ τῷ μεγαλειοτάτῳ τόν τε θρόνον καὶ τὴν καρδίαν Βασιλεῖ, ἱστορικαὶ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰδικῶς ἀκόμη διὰ τὴν σύσφιγξιν τῶν δεσμῶν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, Ὀρθοδόξου καὶ Ἀγγλικανικῆς». Μὲ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην, «Ὁ Παγκόσμιος Σύνδεσμος περὶ τῆς φιλίας τοῦ Κόσμου διὰ τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐτέλεσεν ἐπὶ τῇ εἰς Ἀγγλίαν καθόδῳ τοῦ Σεβ. Τοποτηρητοῦ κυροῦ Δωροθέου ἐπιτίμου ἀντιπροέδρου, ὡραίαν καὶ εὐγενῆ συνεδρίαν, εἰς ἣν δυστυχῶς δὲν προέλαβεν(7) ὁ μακαρίτης ἵνα παραστῇ, ὡς ἡτοιμάσθη καὶ ἔγραψεν»!!

(7) Τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ ὥραν ἐξέψυξεν, ὡς καὶ ὁ Ἰωσὴφ εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ ὡς ὁ Ἄρειος καὶ ὁ Ἰούδας.

Στερεῖται, ἆρά γε, τοῦτο σημασίας; Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν ὁμοίων αὐτῷ;

Καθ' ὅλον τὸ διάστημα ἀπὸ τότε, ἰδίᾳ δὲ κατὰ τοὺς τελευταίους καιρούς, ὅτε διὰ τοῦ ἀποστάτου ἀρχιμασώνου «πατριάρχου» Ἀθηναγόρα ὁ Οἰκουμενισμὸς προωθήθη μὲ γιγαντιαῖα βήματα, οἱ οἰκουμενισταὶ καὶ οἱ λεγόμενοι «ὀρθόδοξοι» καὶ οἱ ἄλλοι, ἐκθειάζουν αὐτὴν τὴν «Ἐγκύκλιον» καὶ ἀναφέρονται συνεχῶς εἰς αὐτὴν ὡς τὴν κατευθυντήριον γραμμήν των. Ὁ Ἀθηναγόρας αὐτὸς ἐχώρει εἰς τὸ ἔργον του, ὡς ἔλεγε, «συμφώνως πρὸς τὴν ἐγκύκλιον τοῦ 1920». Ὁ ἄλλος Ἀθηναγόρας, ὁ Θυατείρων μέγας οἰκουμενιστὴς καὶ μασῶνος καὶ α ὐ τ ὸ ς διεκήρυσσεν:

«Ἡ Ὀρθοδοξία ἐξῆλθε τῶν τοιχωμάτων αὐτῆς καὶ ἐδημιούργησε σχέσεις καὶ ἐπεδίωξε συνεργασίαν ἤδη ἀπὸ τοῦ 1920 διὰ τῆς περιφήμου Ἐγκυκλίου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, συνετέλεσεν εἰς τὴν ἔναρξιν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως καὶ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὅλη ἡ οἰκουμενιστικὴ καὶ εἰρηνιστικὴ ἐνέργεια τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου οὐδὲν ἄλλο εἶναι παρὰ ἡ συνέχεια τῆς Ἐγκυκλίου ἐκείνης τοῦ 1920 ἐπεκτεινομένη πρὸς τὰς νεωτέρας ἀνάγκας καὶ πραγματικότητας».

Ὁ πρόεδρος εἰς τὴν «Γ΄ Πανορθόδοξον Διάσκεψιν» τῆς Ρόδου Μελίτων, ὥρισε τὸν σκοπὸν αὐτῆς ὡς τὸν αὐτὸν ὃν ὥρισεν «ἡ Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, ἡ καλοῦσα ἁπάσας τὰς Χριστιανικὰς Ἐκκλησίας εἰς συνεργασίαν, καὶ αἱ ταύτην ἀκολουθήσασαι κατὰ σύστημα συμμετοχαὶ εἰς τὰς οἰκουμενικὰς Κινήσεις...». Ἄλλος τρανὸς «θεολόγο» τῶν Ἀθηνῶν, βεβαιώνει ὅτι τὰ σήμερον ἐνεργούμενα γίνονται «κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Διαγγέλματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου τοῦ 1920». Ἄλλος «θεολόγος» (ὅστις πορευθεὶς ἔλαβε «τιμὴν» καὶ ἀπὸ τὸν Πάπαν), πιστοποιεῖ ὅτι «Ἡ ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Τοποτηρητοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ θρόνου Προύσης Δωροθέου Ἐγκύκλιος «Πρὸς τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» (1920) θεωρεῖται ἀπαρχὴ τῶν κατὰ τὸν Κ΄ αἰῶνα οἰκουμενικῶν ἐξελίξεων».

Ὁ ἐνθουσιασμός, ὅστις κατέλαβεν ἐξ ἀρχῆς τοὺς αἱρετικοὺς καὶ ἀρχηγοὺς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, συνεχίζεται καὶ δὲν παραλείπουν εὐκαιρίαν οἱ πράκτορες τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν» καὶ λοιποὶ συνοδοιπόροι νὰ ἐκθειάζουν τὴν περίπτυστον Ἐγκύκλιον τοῦ 1920.

«Εὐγνωμοσύνης ἕνεκεν» τὸ ὄργανον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν», ἐπὶ τῇ

25ετηρίδι αὐτοῦ (1973) ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Θυατείρων Γερμανόν, κύριον συντάκτην τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, μίαν τῶν εἰς τὸ ἐν Γενεύῃ Κέντρον αὐτοῦ αἰθουσῶν, μετ' ἀναμνηστικῆς πλακός!! Ποία ἐναργεστέρα ἀπόδειξις ἐχρειάζετο περὶ τῆς σκοπιμότητος αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου»;

Ἂν ἐχρειάζετο ἀκόμη μία βεβαίωσις ἀπὸ μέρους αὐτῶν τῶν δυσσεβῶν αἱρετικῶν καὶ μάλιστα μυκτηριστικὴ καὶ φανερωτικὴ τῆς ἐλεεινότητος καὶ δουλικότητος καὶ τῆς πτωχοσυγγενικῆς διαθέσεως τῶν «ὀρθοδόξων» καὶ τοῦ ἀλλοπροσαλλισμοῦ ὃν ἐδείκνυον διὰ τῆς «Ἐγκυκλίου» ταύτης ἀποβλέποντες εἰς κοσμικοὺς καταχθονίους σκοποὺς ἐπὶ καταργήσει τῆς Ὀρθοδοξίας, ἰδοὺ αὕτη. Προσφάτως, ἐπίσημος προτεστάντης συγγραφεὺς εἰς «τιμητικὸν τόμον», ἀφοῦ κάμνει λόγον περὶ τῆς «ἰσχυρᾶς ἀνασχετικῆς ἐπιδράσεως» τῆς περὶ Ἐκκλησίας ἐννοίας τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν Οἰκουμενιστικὴν Κίνησιν, προσθέτει:

«Ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην (περὶ τῆς ἀποκλειστικότητος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας), ἡ περίφημος Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁ π ο ί α ὑ π ῆ ρ ξ ε ν ἀ π ο φ α σ ι σ τ ι κ ὴ διὰ τῆς συμμετοχὴν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἀπευθύνεται γενικῶς πρὸς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας([8]) τοῦ Χριστοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον, ὡς δὲ ἐκ τοῦ κειμένου αὐτῆς προκύπτει, υἱοθετεῖ μ ί α ν ἄ λ λ η ν ἀ ν τ ί λ η ψ ι ν τ ο ῦ ἐ κ κ λ η σ ι ο λ ο γ ι κ ο ῦ προβλήματος: ἐκείνην ἀκριβῶς, ἡ ὁποία κατέστησε δυνατὴν τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν. Βεβαίως, αἱ δύο αὗται ἐκκλησιολογικαὶ ἀντιλήψεις συνυπάρχουν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἀποδεικνύουσαι οὕτω εἰς αὐτὴν πλείονα τοῦ ἑνὸς ρεύματα. Ὡς ἐκ τούτου καλοῦνται (οἱ αἱρετικοὶ) νὰ ἐπιδείξουν πνεῦμα κατανοήσεως διὰ τὰς παρατηρουμένας αὐτὰς ἀντινομίας εἰς τὰς θέσεις τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας ἔναντι τῶν ἑτεροδόξων».

Ποῖον ἤθελον καλύτερον «καθρέπτην», διὰ νὰ ἴδουν τὰ ἐντροπιασμένα μοῦτρα των οἱ θεοκάπηλοι προδόται «ὀρθόδοξοι»; Ὄχι μόνον τοὺς εἰρωνεύονται οἱ δυσώνυμοι αἱρετικοὶ διὰ τὴν περὶ Ἐκκλησίας π ο ι κ ι λ ί α ν ἀ ν τ ι λ ή-

(8) Ἀπορρίπτει δηλαδὴ τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν καὶ τὴν ἀποκλειστικότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸ ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική.

ψ ε ώ ν τ ω ν καὶ βεβαιώνουν τὴν βλασφημότητα αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου», ἀλλὰ καὶ κηρύσσουν πασιφανέστατα, ὅτι κατόπιν αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου» καὶ χάρις εἰς αὐτὴν τοὺς ἔκαμαν τὴν χάριν νὰ τοὺς ΔΕΧΘΟΥΝ ὡς ἐκλιπαροῦντας πτωχοσυγγενεῖς εἰς τὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν».

Ἂς ἐξυπνήσουν λοιπὸν οἱ ἔχοντες ὀλίγην συνείδησιν καὶ φόβον Θεοῦ καὶ κατανοήσουν εἰς τί ἀπέβλεπε καὶ τί ἡτοίμαζεν αὐτὴ ἡ «Ἐγκύκλιος».

Ἰ δ ο ὺ π ο ί α ἡ ἀ ρ χ ὴ τ ο ῦ Ν ε ο η μ ε ρ ο λ ο γ ι τ ι σ μ ο ῦ π ῶ ς, δ ι α τ ὶ κ α ὶ ὡ ς τ ί ε ἰ σ ή χ θ η.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ «ΒΗΜΑ»

ΑΛΩΘΕΝΤΕΣ ἤδη ο ἱἐν τῷ Οἰκουμενικῷ Πατριαρχείῳ ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ αἱρετικοὺς καὶ «ἑαυτοῖς καὶ οὐ τῷ Θεῷ δουλεύοντες», ἤρχισαν τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου των εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Κατὰ τὴν αὐτήν, ὡς προανεφέρθη, συνεδρίαν τῆς Ι. Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου (τῆς 10 Ἰανουαρίου 1919), ὁ Βιζύης (κατόπιν Μαρωνείας) Ἄνθιμος ὑπέβαλε πρότασιν «περὶ ἀναθεωρήσεως καὶ μελέτης τοῦ ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου». Ἡ Σύνοδος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, λαβοῦσα ὑπ' ὄψιν τὴν πρότασιν ταύτην, διώρισεν Ἐπιτροπήν, ἡ ὁποία ὑπέβαλε τὴν σχετικὴν αὐτῆς «Ἔκθεσιν» τὴν 1 Σεπτεμβρίου. Ἐν τῇ «Ἐκθέσει τῆς Ἐπιτροπῆς» ταύτης, τῆς ὁποίας μετεῖχε καὶ ὁ αὐτὸς Ἄνθιμος, ὁ Σελευκείας (κατόπιν Θυατείρων) Γερμανός, ὁ Καισαρείας Ἀμβρόσιος καὶ τινες ἄλλοι λαϊκοὶ καθηγηταὶ καὶ μαθηματικοί, περιλαμβάνονται καὶ ταῦτα:

«Ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου προτείνει ὁ Μητροπολίτης Σελευκείας, φρονῶν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας εἰς οὐδένα κανονικὸν λόγον προσκρούει, ἀποτελεῖ δὲ μάλιστα τ ὸ π ρ ῶ τ ο ν β ῆ μ α πρὸς τὴν ποθητὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν... Φόβος σκανδαλισμοῦ τῶν Ὀρθοδόξων ἐκ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου δὲν ὑφίσταται πλέον, κατ' αὐτόν. Πρὸς τὴν τοιαύτην ἀντίληψιν διαφωνεῖ ὁ Μητροπολ. πρ. Καισαρείας, φρονῶν ὅτι τὸ πλεῖστον τῶν Ἑλληνορθοδόξων Χριστιανῶν θέλει θορυβηθῆ καὶ σκανδαλισθῆ ἐκ τῆς γενησομένης τυχὸν ἀμέσου ἀντικαταστάσεως τοῦ Ἰουλιακοῦ διὰ τοῦ Γρηγοριακοῦ Ἡμερολογίου καὶ ὅτι τοῦ θορύβου τούτου καὶ σκανδαλισμοῦ ἐπωφελούμενοι οἱ καθολικοὶ ἱεραπόστολοι θέλουσι κατενέγκει βαρὺ πλῆγμα κατὰ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, τοσούτῳ μᾶλλον ὅσῳ τὸ Ἰουλιακὸν ἡμερολόγιον στενώτατα συνδέεται πρὸς τὸ ἑορτολόγιον τὸ ἐκφράζον ζωηρῶς τὸν θρησκευτικὸν βίον τῶν χριστιανῶν, κηρύσσεται ὑπὲρ τῆς ἀπαρεκκλίτου τηρήσεως τοῦ νῦν ἐν χρήσει παρ' ἡμῶν Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου».

Κατὰ δὲ τὸν Βιζύης Ἄνθιμον:

«Ἐὰν ἐξακολουθήσωμεν ρυθμίζοντες καὶ ἐφεξῆς τὴν μηνολογίαν τοῦ Πάσχα κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, θὰ ἔλθη πάντως ἐποχὴ καθ' ἣν θὰ ἑορτάζωμεν(9) τοῦτο ἐν θέρει, φθινοπώρῳ καὶ χειμῶνι... Σ χ έ σ ε ι ς δ ι ε θ ν ε ῖ ς, ἀ ν ά γ κ α ι κ ο ι ν ω ν ι κ α ὶ καὶ λ ό γ ο ι π ο λ ι τ ι κ ο ὶ καὶ δὴ αὐτὸ τὸ ἐθνικὸν συμφέρον ἀπαιτεῖ τὴν χρῆσιν τοῦ αὐτοῦ πρὸς τὰ λοιπὰ πεπολιτισμένα ἔθνη ἡμερολογίου... Ἐπιβάλλεται ἡ τοιουτότροπος διαρρύθμισις τοῦ Ἰουλιακοῦ Ἡμερολογίου, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ, ὅπως πάντες οἱ χριστιανοὶ ἔχωσι τὴν αὐτὴν μηνολογίαν καὶ ἑορτάζωσι ταυτοχρόνως τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὰς λοιπὰς ἑορτάς... Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει πάντες καθόλου οἱ χριστιανοὶ θὰ ἔχωσι μέχρι τοῦ 2100 τὴν αὐτὴν μηνολογίαν καὶ τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν πασῶν τῶν κοινῶν ἀκινήτων ἑορτῶν... Ἀλλοιωθεισῶν ἤδη τῶν συνθηκῶν, ὑφ' ἃς διατελεῖ ἡ τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησία, ὁ φόβος παραπλανήσεως καὶ σαγηνεύσεως τῶν ἡμετέρων ἐκ μέρους τῆς κατολικῆς ἢ προτεσταντικῆς προπαγάνδας, ἐκμεταλλευομένης τὴν διὰ τῆς διαρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου προκύψασαν ταυτότητα τῆς μηνολογίας ἡμῶν πρὸς τὴν τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως, εἶναι μάταιος καὶ ἀστήρικτος, κατόπιν τῆς μελετωμένης Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν»!

Ὁπόση ἡ ἰταμότης καὶ ἀναίδεια τοῦ ἀθεοφόβου νεωτεριστοῦ τούτου, τοῦ ὁποίου τὰ φληναφήματα οὐδὲν ἄλλο εἶναι εἰμὴ ψευδολογία καὶ θρασύτης!

Κατὰ δὲ τὸν μαθηματικὸν - ἀστρονόμον Γ. Λιανόπουλον:

«Ἀμφότερα τὰ ἐν χρήσει ἀνὰ τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἡμερολόγια, τό τε Ἰουλιακὸν καὶ τὸ Γρηγοριακόν, δὲν παρουσιάζουσι τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν καὶ τελειότητα... Ἡ κατασκευὴ ἡμερολογίου κατέχοντος τὴν ἀπόλυτον ἀκρίβειαν τυγχάνει ἀδύνατος, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ μέσον μῆκος τοῦ τροπι-

(9) Δὲν λέγει τοὐλάχιστον «θὰ ἑορτάζουν», ἀλλὰ «θὰ ἑορτάζωμεν», πρᾶγμα ὑποτιθέμενον νὰ γίνῃ μετά... 100 αἰῶνας.

κοῦ ἔτους δὲν εἶναι ἀκριβῶς καθωρισμένον... Τὸ δὲ συνήθως λεγόμενον, ὅτι ἐὰν ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ἐξακολουθήσῃ μεταχειριζομένη τὸ Ἰουλιακὸν ἡμερολόγιον, θὰ ἑορτάσῃ εἰς ἀπομεμακρυσμένον μέλλον, τὸ Ἅγιον Πάσχα, καθ' ἣν ἡμέραν ἑορτάζει τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος, δὲν εἶναι σπουδαῖον κατὰ τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου ἐπιχείρημα, διότι τοῦτο θὰ συμβῇ μετὰ πάροδον 100 περίπου αἰώνων...».

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὰς διαφόρους συζητήσεις τῆς «Ἐπιτροπῆς» ταύτης ἐγίνετο λόγος περὶ διαφόρων ἡμερολογίων καὶ περὶ εὑρέσεως τοῦ «ἀκριβεστέρου», ὁ ἴδιος, ἀφοῦ λέγει τὴν γνώμην του, παρατηρεῖ:

«Ἀλλ' ἐπειδὴ ἂν ποτε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μεταβάλῃ ἡμερολόγιον, θὰ πράξῃ τοῦτο ἵνα συμφωνήσῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ τῶν λοιπῶν πεπολιτισμένων λαῶν τοῦ κόσμου, ἡ συμφωνία δὲ αὕτη οὐδαμῶς ἄλλως δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἢ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονεῖ ὅτι δύναται νῦν ἡ Ἐκκλησία ν' αὐξήσῃ τὰς μηνολογίας τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου κατὰ 13 ἡμέρας καὶ νὰ καταλίπῃ τοῖς ἀπογόνοις ἡμῶν τὸ καθῆκον νὰ ἐκλέξωσιν ἡμερολόγιον, ὅταν τῇ 1 Μαρτίου 2100 θὰ προστεθῇ δεκάτη τετάρτη ἡμέρα».

Καταλήγει δὲ ἡ «Ἔκθεσις», μὲ κατὰ «πλειονοψηφίαν» γνώμην, ὅτι:

«ἐπιβάλλεται, διὰ λόγους π ο λ ι τ ι κ ο ὺ ς καὶ τὰς δ ι ε θ ν ε ῖ ς σ χ έ σ ε ι ς καὶ τὰς κ ο ι ν ω ν ι κ ὰ ς ἀ ν ά γ κ α ς, μία προσωρινὴ ἡμερολογιακὴ μεταβολὴ ἀπό τε πολιτικῆς καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως, μέχρις ὅτου ἐπιτευχθῇ ἡ ὁριστικὴ τοιαύτη». Νὰ γίνῃ δὲ αὕτη (κατὰ τὸν Σελευκείας Γερμανὸν) «δι' ἁπλῆς καὶ ἀμέσου παραδοχῆς τοῦ Γρηγοριακοῦ ἡμερολογίου καὶ εἰσαγωγῆς αὐτοῦ καὶ ἐν αὐτῷ τῷ ἐκκλησιαστικῷ ἡμῶν βίῳ» ἢ «δι' ἐξευρέσεως τρόπου αἴροντος τὴν διαφορὰν τῶν δύο ἡμερολογίων».

Ἰδού, πῶς, διατί καὶ ὡς τί ἐξ ἀρχῆς ἐμεθοδεύθη ἡ παραδοχὴ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ. Ὡς «π ρ ῶ τ ο ν β ῆ μ α π ρ ὸ ς τ ὴ ν π ο θ η τ ὴ ν Κ ο ι ν ω ν ί α ν τ ῶ ν Ἐ κ κ λ η σ ι ῶ ν», «ἵνα συμφωνήσῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ τῶν λοιπῶν», «ὅπως πάντες οἱ χριστιανοὶ ἔχωσι τὴν αὐτὴν μηνολογίαν καὶ ἑορτάζωσι ταυτοχρόνως τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ τὰς λοιπὰς ἑορτάς» καὶ οὕτω καθεξῆς. Πολλάκις καὶ πολλαχοῦ ἐπανελαμβάνετο, ὅτι «ἡ διαρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου» «θέλει ἐπιφέρει τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τοῦ τε θείου Πάσχα καὶ τῶν ἄλλων ἑορτῶν παρὰ πάντων τῶν

χριστιανικῶν ἐθνῶν... προσέτι δὲ θὰ ἐνεφανίζετο ἀναμφιβόλως ἤδη καὶ ὡς τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἕνα τῶν κυρίων παραγόντων»· ὅτι ἀποτέλεσμα τῆς «ἀποδοχῆς τοῦ μέτρου τούτου ὑπό τε τῆς ἡμετέρας καὶ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν ἔσται ἀναμφιβόλως ἡ ποθουμένη τ α υ τ ό χ ρ ο ν ο ς ἑ ο ρ τ ὴ τ ο ῦ Π ά σ χ α καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένων κινητῶν ἑορτῶν ὑ π ὸ π ά ν τ ω ν τ ῶ ν χ ρ ι σ τ ι α ν ι κ ῶ ν λ α ῶ ν»· ὅτι σκοπός των ἦτο «ὅπως πραγματωθῇ ὁ πόθος ἡμῶν τῆς ἑνοποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου καὶ οὕτως ἀποβῇ αὕτη ὁλόχρυσος πραγματικότης ἐν τῷ χριστιανικῷ ὁρίζοντι «πρὸς τὸ πάντας ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ὁμοφώνως ἀναπέμπειν τὰς εὐχὰς τῇ Ἁγίᾳ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα, ὡς καὶ ἐν ταῖς λοιπαῖς ἁγίαις ἑορταῖς»· ὅτι «διὰ τῆς ἑνοποιήσεως τοῦ ἡμερολογίου θέλει ἀναμφισβητήτως ἐπιτελεσθῇ τὸ π ρ ῶ τ ο ν σ π ο υ δ α ῖ ο ν β ῆ μ α πρὸς ἐπίτευξιν τῆς μελετωμένης καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπιτακτικῶς ἐπιβαλλομένης Κ ο ι ν ω ν ί α ς τ ῶ ν Ἐ κ κ λ η σ ι ῶ ν ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐθνῶν» καὶ τὰ λοιπά. Δεδομένου δὲ ὅτι αὐτὴ ἡ περιβόητος «Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν» ἦτο κατασκεύασμα τῶν Ἑβραίων πρὸς ἐξυπηρέτησιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων των, ἐννοεῖ τις διατί γίνονται ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὁ ἀνωτέρω Ἄνθιμος, ὅστις συνέγραψε τὸ βιβλίον του «Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα», διὰ νὰ συντελέσῃ «εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἑνοποιήσεως τοῦ Ἡμερολογίου», ἐνῷ μὲ ἀδίστακτον ἀδιαντροπίαν καὶ ἀσέβειαν καὶ ξιππασμένην μωροφαντασίαν ἐπαναλαμβάνει πολλάκις ὅτι «Ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ τῆς προόδου ἡ χρῆσις πραγμάτων ἐπιστημονικῶς ἀτελῶν εἶναι ἀσυμβίβαστος καὶ ἐναντία πρὸς τὴν λογικὴν καὶ τὸ κρατοῦν πνεῦμα τῆς ἐποχῆς», ὅτι «ἡ χρῆσις τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου ἀποτελεῖ ἐν ταῖς ἡμέραις ἡμῶν μέγα ἀδίκημα καὶ σπουδαῖον ἀναχρονισμόν» κτλ., περιγράφει δὲ τὰς ἀτελείας τοῦ Γρηγοριακοῦ καὶ τονίζει, ὅτι καὶ αὐτὸ «δὲν παρουσιάζει τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν καὶ τελειότητα», ἐν τούτοις, ἐμπαίζων ἑαυτὸν καὶ τοὺς πάντας, ὑποκρύπτων δὲ τὴν κοσμικοφροσύνην του καὶ τὸν οἰκουμενιστικὸν οἶστρον, λησμονεῖ τὰ περὶ «ἐπιστημονικῶς τέλεια» καὶ φθέγγεται ὅτι «ὀφείλομεν νὰ διακανονίσωμεν προχείρως τὸ ἡμερολογιακὸν ἡμῶν ζήτημα προβαίνοντες εἰς τὴν διαρρύθμισιν τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου», ὑποδεικνύει χιλιάκις τὴν ἀποδοχὴν τοῦ «ἐπιστημονικῶς ἀτελοῦς» Γρηγοριακοῦ,

βεβαιοῖ ὅτι «οἱ λαοὶ δὲν ἐπιδιώκουσι τόσον τὴν ἐπίτευξιν ἡμερολογίου ἀκριβεστέρου ἐπιστημονικῶς καὶ πρακτικωτέρου, ὅσον τὴν ὕπαρξιν κοινοῦ ἡμερολογίου» κτλ. Ὀνειρευθεὶς δὲ οὗτος καὶ... παγκόσμιον δόξαν, συνέταξεν ἰδικόν του Νέον Ἡμερολόγιον, ἐκ 13 μηνῶν μὲ 28 ἡμέρας ἕκαστον, ἐνῶ ἄλλοι πρὸ πολλοῦ... ἀνεκάλυψαν τοῦτο. διὰ τὸ ὁποῖον, λησμονῶν καὶ πάλιν τὰ «ἐπιστημονικῶς τέλεια», λέγει ὅτι «δὲν ἐπιζητεῖται τόσον ἡ ἐπιστημονικὴ ἀκρίβεια...»!

Εἰς τόσην δὲ ἀθεοφοβίαν καὶ ἀναισχυντίαν φθάνει οὗτος, ὥστε νὰ φάσκῃ τὰ ἑξῆς ἀπίστευτα καὶ μὲ μόνην ἀναίδειαν σατανᾶ δυνάμενα νὰ προβληθοῦν, ὅτι:

«Ὁ περιορισμὸς ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως τῆς Ἰουλιακῆς μηνολογίας ὡς θεσμοῦ ἀπηρχαιωμένου καὶ ἧττον ἀκριβοῦς, εἶναι δυνατὸν νὰ συνεπιφέρῃ καὶ ἀνάλογον μείωσιν καὶ αὐτοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, καθισταμένου οὕτω γνωστοῦ ὅτι τοῦτο τροφοδοτεῖται διὰ θεσμῶν ἀπηρχαιωμένων καὶ ἀνακριβῶν»!!!

Θὰ ἐτολμοῦσε χριστιανὸς νὰ ἐκφέρῃ τοσαύτην ψευδολόγον ἀναίδειαν καὶ αἰωνίαν ὕβριν κατὰ τῶν Πατέρων καὶ νὰ λέγῃ τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα τῶν συμβαινόντων; Ἐὰν ὁ ἴδιος ἔγινεν ἀσυνείδητος, τοιούτους ἐνόμισε καὶ ἄλλους. Εἰς τόσην πώρωσιν καὶ σατανισμὸν φέρει ἡ ἀποστασία καὶ τὸ κοσμικὸν ὑπερήφανον πνεῦμα.

Φαίνεται δὲ ὅτι οὗτος, τοῦ ὁποίου τὸ βιβλίον ἄρχεται μὲ τά: «Πολλὰ τῶν καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινωνικῶν πραγμάτων χρήζουσι μεταρρυθμίσεως», ὑπῆρξεν «ὁδηγὸς καὶ διδάσκαλος» τοῦ Μεταξάκη εἰς τὴν «παντολμίαν» του, διότι πολλὰ τῶν πραχθέντων, ἀκόμη καὶ τῶν λεχθέντων ὑπ' ἐκείνου εἰς τὰ μιαρὰ συνέδριά του κλπ. εἶναι ἐπὶ λέξει εἰλημμένα ἐκ τῶν γραφομένων τούτου.

Ἰδοὺ πῶς ὁ ἄθεος Οἰκουμενισμὸς μὲ «πρῶτον βῆμα» τὸν Νεοημερολογιτισμὸν ἐμπήχθη εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὀρθοδοξίας, διὰ νὰ συνεχισθοῦν τὰ ὑπόλοιπα «βήματα» πρὸς τὸν ἅδην.

ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑΙ ΑΠΟΠΕΙΡΑΙ

ΔΙΑ «μεταρρύθμισιν τοῦ ἡμερολογίου» ἐγένοντο καὶ ἄλλοτε ἀπόπειραι καὶ προτάσεις, πάντοτε δὲ ὑπὸ αἱρετικῶν καὶ φαντασμένων ὑπερηφάνων. Διότι, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Ἐφραὶμ ὁ Σύρος, «ἡ ὑπερηφάνεια ἐφευρίσκει πάντοτε καινοτομίας, μὴ ἀνεχομένη τὸ ἀρχαῖον». Ἀντιλαμβάνεται λοιπὸν κανεὶς ποίων εἶναι ἔργον αἱ τοιαῦται μεταρρυθμίσεις καὶ εἰς τί ἀποβλέπουν. Νὰ βεβηλώσουν καὶ καταργήσουν τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ χωρίσουν τοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ αὐτήν, νὰ τοὺς στερήσουν δηλ. τὴν σωτηρίαν, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ διαβόλου.

Εἷς ἐκ τούτων, ὁ αἱρετικὸς Νικηφόρος Γρηγορᾶς, τοῦ ὁποίου «ὁ κατὰ τοῦ κήρυκος τοῦ λόγου (ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ) φθόνος, κατὰ μικρὸν αὐξηθεὶς ταῖς τοῦ πονηροῦ προσθήκαις, ἐπανέστη τῷ λόγῳ, καὶ ἀπὸ τοῦ φθόνου καὶ τῆς μισανθρωπίας, ἐπὶ τὴν θεομαχίαν ὁ φιλόσοφος ἧκε ταύτην», κατὰ τὸν ἀοίδιμον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Φιλόθεον. Οὗτος λοιπόν, ὅστις ἐπηγγέλλετο καὶ τὸν φιλόσοφον καὶ ἀστρονόμον, ὑπέβαλεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα Ἀνδρόνικον Β΄ Παλαιολόγον πρότασιν διὰ «διόρθωσιν τοῦ ἡμερολογίου», τὸ 1323. Ἀλλ' ὁ εὐσεβὴς αὐτοκράτωρ ἀπέρριψε ταύτην, ὡς λέγει ὁ ἴδιος,

«Ἵνα μὴ τοῦτο σύγχυσις μᾶλλον τοῖς ἀμαθέσι φανῇ καὶ μερισμὸν εἰσαγάγῃ τῇ Ἐκκλησίᾳ, σεσιγημένον ἀφῆκε τὸ πρᾶγμα καὶ ὅλως ἀνεπιχείρητον Μερίζεσθαι δ' αὖ καὶ ἄλλους ἄλλην πανηγυρίζειν καὶ ἑτέραν ἑτέρους ἑορτήν, τοῦτο δ' οὐ σφόδρα χρηστόν. Ὥστε ἐξ ἑκατέρων θάτερον κουφότερον ἐφάνη κεῖσθαι τὰ τοῦ πράγματος, ὡς ἔκειτο, καὶ μένειν ὡς ἔμεινε, μέχρις ἡμῶν». Αὐτοῦ τοῦ Γρηγορᾶ καθαπτόμενος ὡς αἱρετικοῦ ὁ Πατριάρχης Φιλόθεος λέγει: «Σὺ εἶ ὁ τῆς τῶν οὐρανίων σωμάτων κινήσεως καὶ τῶν μετεώρων ὡς ἂν αὐτὸς εἴποις φροντιστὴς καὶ δημαγωγός, καὶ ταῦτα οὐ γινώσκεις;... Τὰς κενοφωνίας ἰών, ὡς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς αὖθις καὶ κύκλον τινὰ περιτρέχων ἀδιεξίτητον, καὶ τοὺς τῆς ἰδίας ἀστρονομίας πλανήτας καὶ αὐτὸς κἀνταῦθα μιμούμενος».

Κατὰ τὸ 1335 ὁ Ματθαῖος Βλάσταρις ἀναφερόμενος εἰς τὰ περὶ «διορθώσεως ἡμερολογίου», λέγει ὅτι «Ἡ τοιαύτη καινοτομία... στάσεως οὐ μετρίας τῇ Ἐκκλησίᾳ γενήσεται πρόξενος».

Ὅ,τι ὅμως οἱ εὐσεβεῖς ἀπέρριψαν ὡς ἀντίθετον καινοτομίαν, ὁ προσλαβὼν... θεϊκὴν ἐξουσίαν Πάπας τὸ ἐπέβαλε διὰ νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι ἱκανὸς «ἀλλοιῶσαι καιροὺς καὶ νόμους». Τὴν 24 Φεβρουαρίου 1582 ὁ Πά-

π α ς[10] Γ ρ η γ ό ρ ι ο ς Ι Γ΄ καταργήσας αὐτοβούλως τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, εἰσήγαγε καὶ ἐπέβαλε διὰ βούλλας τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὀνομασθὲν ἐξ αὐτοῦ Γρηγοριανόν.

Κατὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος, 1583, «ὁ Πάπας Γρηγόριος ἀπέστειλε πρὸς τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίαν τὸν Β΄ ἐπιτροπὴν ἀποτελουμένην ὑπὸ τοῦ Μιχαὴλ ἐπάρχου Κερκυραίου καὶ Ἰωάννου Βοναφέως Ζακυνθίου φέρουσαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πατριάρχην καὶ δῶρα πλούσια συγκείμενα ἐξ ἑνὸς Ἐσταυρωμένου χρυσοῦ καὶ Εἰρήνης», προτρέπων αὐτὸν ὅπως καὶ οἱ Ὀρθόδοξοι μεταρρυθμίσουν τὸ ἡμερολόγιον καὶ υἱοθετήσουν τὸ ἰδικόν του. Ὅπως δὲ γράφει ἡ ἱστορία, «διὰ τούτου ἐσκόπει ὁ Πάπας νὰ παραπλανήσῃ τοὺς Ὀρθοδόξους» καὶ ἐπεζήτει «νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἀναγνώρισίν του, ἵνα ἐκ τούτου ὠφεληθῇ ἐν καιρῷ». Εὑρόντες ὅμως ἀντιμετώπους τὴν εὐσέβειαν καὶ τὸν ὀρθόδοξον ζῆλον οἱ πρέσβεις τοῦ Πάπα ἀπέτυχον τοῦ σκοποῦ αὐτῶν καὶ ἐπέστρεψαν ἄπρακτοι

Ἐπίσης ἀπέτυχε καὶ ὁ ἐπιφανὴς Μουρεζίνης ἀποσταλεὶς παρὰ τοῦ πρίγκηπος τῆς Ἐνετίας Νικολάου Δαπόντε εἰς ὃν ἀπαντῶν ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας, σὺν ἄλλοις ἔγραφεν «. . . εἴπερ ἀληθείᾳ καὶ θείῳ πνεύματι περὶ ἀναγκαίων καλῶς ἐσκόπουν, πολλὰ εἰσι τὰ ψυχωφελῆ καὶ οὐχὶ τὰ παίγνια τῶν ὡρολογίων τούτων».

Μετὰ τὴν παρ' Ὀρθοδόξοις ἀποτυχίαν, προέβη ὁ Πάπας εἰς ὁμοίας ἐνεργείας παρ' Ἀρμενίοις, οἱ ὁποῖοι ἐζήτησαν τὴν γνώμην τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Ἐξ ἀφορμῆς τούτου «συγκροτεῖται Σύνοδος Μητροπολιτῶν τῷ 1583 ἐν Κωνσταντινουπόλει, παρόντος καὶ τοῦ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου καὶ κατεκρίθη τὸ ὑπὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου εἰσαχθὲν καλενδάριον καὶ οὐκ ἀπεδέχθη ἡ Σύνοδος αὐτὸ κατὰ τὴν τῶν Λατίνων αἴτησιν».

(10) Ὁ Πάπας οὗτος εἶναι ὁ ἠθικὸς αὐτουργὸς τῶν τρομερῶν σφαγῶν τῆς «Νυκτὸς τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου», αἱ ὁποῖαι ἔμειναν εἰς τὴν ἱστορίαν παροιμιώδεις ὡς τὸ ἔσχατον σημεῖον ἀγριότητος καὶ ἀχρειότητος, καταχθονίου συνωμοσίας καὶ αἱμοβορίας. Κατόπιν συνθηματικῆς μεταμεσονυκτίου κωδωνοκρουσίας εἰς Παρισίους κατὰ τὴν νύκτα ταύτην (24 Αὐγούστου 1572) καὶ τὰς ἑπομένας ἡμέρας ἐσφάγησαν ἀνηλεῶς εἰς τὴν Γαλλίαν 50.000 Οὐγενότοι, ἀντίθετοι τοῦ Πάπα. Ὅπως γράφει ἡ ἱστορία: «Διὰ τὰς σφαγὰς τῆς «Νυκτὸς τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου» ὑπερβολικὴν χαρὰν ἔδειξεν ὁ Πάπας Γρηγόριος ΙΓ΄, ὅστις διέταξεν ἐν Ρώμῃ φωταψίαν, γενικὴν κωδωνοκρουσίαν, λιτανείας καὶ δοξολογίας, κοπὴν ἀναμνηστικοῦ νομίσματος καὶ παρήγγειλεν εἰς τὸν Γάλλον πρεσβευτὴν νὰ γράψῃ εἰς τὸν βασιλέα ὅτι τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἦτο ἑκατοντάκις εὐχαριστότερον ἢ πεντήκοντα νίκαι κατὰ τῶν Τούρκων». Τούτου τοῦ αἱμοβόρου ἀκολουθοῦν τὴν πρᾶξιν οἱ Νεοημερολογῖται.

Ἐπανειλημμέναι Σύνοδοι (1583, 1587, 1593) συγκροτηθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἱερεμίου Β΄, συμμετεχόντων καὶ τῶν Πατριαρχῶν Ἱεροσολύμων Σωφρονίου καὶ Ἀλεξανδρείας Σιλβέστρου καὶ κατόπιν τοῦ Μελετίου Πηγᾶ ἀντιπροσωπεύοντος καὶ τὸν Ἀντιοχείας, κ α τ ε δ ί κ α σ α ν τ ὴ ν ἑ ο ρ τ ο λ ο γ ι κ ὴ ν κ α ι ν ο τ ο μ ί α ν καὶ διὰ Ἱ. Κανόνων «ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΑΝ τοὺς θέλοντας νὰ ἀκολουθοῦν τὸ νεοεφεύρετον καλενδάριον τοῦ Πάπα».

Τὴν τοιαύτην «μεταρρύθμισιν» ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας κατακρίνει «ὡς ἐπισφαλῆ, ὡς μὴ ἀναγκαίαν, καὶ ὡς πρόξενον πολλῶν σκανδάλων καὶ κινδύνων εἰς πάντα τὰ χριστιανικὰ ἔθνη». Ὁ ἁγιώτατος καὶ σοφώτατος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος Πηγᾶς (1590) κατακρίνων δριμέως πᾶσαν παρέκκλισιν ἀπὸ τῶν καθεστώτων, χαρακτηρίζει αὐτὴν ὡς καινοτομίαν καὶ ἐρρωμένως ἀνθίσταται κατὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, συνιστῶν τὴν ἐμμονὴν ἐν τῷ Ἰουλιανῷ ἡμερολογίῳ».

Οὕτως ἀντεμετωπίζετο ἡ ἐπιβουλὴ τῶν καταχθονίων ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ, ὅταν τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους ἐλάμπρυνον ἄνδρες εὐσεβεῖς καὶ φοβούμενοι τὸν Θεόν, οὐχὶ δὲ ἐπεκάθηντο αὐτῶν ὑπηρέται τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, νεοεφεύρετοι οἰκουμενισταί, πρόθυμοι νὰ παζαρεύουν τὴν πίστιν καὶ ἀποδεχθοῦν ὅ,τι τοὺς ὑποβάλουν.

Τῷ 1895 μαθηματικός τις ἐκ Σμύρνης, ὀνόματι Ἐπαμεινώνδας Πολυδώρου, βουλόμενος νὰ «ποιήσῃ ἑαυτῷ ὄνομα», ὑπέβαλεν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον πρότασιν «ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου», ἡ ὁποία ἀπερρίφθη. Ἡ Ἐπιτροπή, εἰς ἣν παρεπέμφθη, «Ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ἐξετάζουσα τὸ ζήτημα, ο ὐ δ ὲ ν ε ὑ ρ ί σ κ ε ι τ ὸ θ ρ η σ κ ε υ τ ι κ ῶ ς σ υ ν η γ ο ρ ο ῦ ν ὑ π ὲ ρ τ ῆ ς ἀ ν ά γ κ η ς τ ο ῦ ἀ π ο σ τ ῆ ν α ι τ ῆ ς δ ι ὰ τ ῶ ν α ἰ ώ ν ω ν κ α θ ι ε ρ ω θ ε ί σ η ς π ρ ά ξ ε ω ς τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς, χάριν, δῆθεν, ἀστρονομικῆς ἀκριβείας. Εὐπροσδέκτως τῷ Θεῷ ἑορτάζουσιν οὐχὶ οἱ τὴν ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἐπιτηδεύοντες περὶ τὴν τήρησιν τῶν καιρῶν, ἀλλ' οἱ ἀκριβεῖς περὶ τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἁγνότητα τῆς ψυχῆς. Ὅλως ἐπουσιώδεις καὶ δευτερεύοντας θεωρεῖ τοὺς ἄλλους λόγους τοὺς ἐκ κοινωνικῆς ἢ πολιτικῆς ἀπόψεως προσαγομένους.

Γινομένης ὑπό τινων συζητήσεως περὶ «θέματος» ἡμερολογίου, ὁ Πατριάρχης Ἰωακεὶμ Γ΄ ἀποστέλλει, κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1902, πρὸς τὰς λοιπὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας Ἐγκύκλιον, ζητῶν τὰς ἀπόψεις αὐτῶν, «ἵνα καὶ περὶ τούτου διαμορφωθῇ κοινὸν ἐν αὐταῖς φρόνημα, μία δὲ γνώμη καὶ ἀπόφασις τῆς καθόλου Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Εἰς τὰς ἀπαντήσεις των αἱ Ἐκκλησίαι πᾶσαι τονίζουσιν ὅτι ἐ π ι β ά λ λ ε τ α ι ἡ ἐ μ μ ο ν ὴ ἐ ν τ ῷ Ἰ ο υ λ ι α ν ῷ ἡ μ ε ρ ο λ ο γ ί ῳ. Ἡ τῶν Ἱ ε ρ ο σ ο λ ύ μ ω ν ἔγραφεν, ὅτι:

«Πᾶσα περὶ μεταρρυθμίσεως τοῦ κρατοῦντος ἡμερολογίου καὶ δὴ ἐπὶ προτιμήσει τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἀπόφασις ἔσται ἐπὶ βλάβῃ τῆς Ὀρθοδοξίας».

Ἡ τῆς Ρ ω σ σ ί α ς: «Οὐδαμῶς συγχωροῦντες τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Ἰουλιακοῦ διὰ τοῦ ἧττον λογικοῦ Γρηγοριακοῦ ἡμερολογίου... Ἡ τοιαύτη μεταβολή, ὡς διασαλεύουσα τὴν ἀνέκαθεν καὶ πολλάκις καθαγιασθεῖσαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τάξιν, συνεπήγετο ἂν ἀμφιβόλως διασαλεύσεις τινὰς καὶ ἐν τῷ ἐκκλησιαστικῷ βίῳ, ἐν ᾧ ἐν τῇ προκειμένῃ περιπτώσει τοιαῦται διασαλεύσεις οὐδεμίαν ἑαυταῖς εὑρίσκουσιν ἐπαρκῆ δικαιολογίαν».

Ἡ τῆς Ρ ο υ μ α ν ί α ς: «Φρονεῖ καὶ ἐξαιτεῖται ἵνα μένωμεν εἰς ἅπερ εὑρισκόμεθα σήμερον· ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ θίξωμεν τὰς κανονικὰς διατάξεις, ἐὰν ἠθέλομεν σκεφθῇ περὶ μεταβολῆς τινος ἢ μεταρρυθμίσεως τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου, μεθ' οὗ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ζῇ ἀπὸ τοσούτου χρόνου, ἢ καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῇ στενοχωρίαν. Ἐκτὸς τούτου οὔτε διὰ τοῦ δακτύλου δὲν ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ θίξωμεν τὰς ἀπηρχαιωμένας ἀποφάσεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὴν ἡμετέραν ἐκκλησιαστικὴν δόξαν».

Ἡ τῆς Ἑ λ λ ά δ ο ς: «Θρησκευτικῆς καὶ θεολογικῆς σπουδαιότητος μετέχει τοσοῦτον μόνον, καθ' ὅσον μετ' αὐτοῦ συνδέεται τὸ Ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ τοῦ Μ α υ ρ ο β ο υ ν ί ο υ: «Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνάγκη ἵνα ὦσι μᾶλλον ἐπιφυλακτικοὶ ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τοῦτο. Διότι ὡς γνωστόν, ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου ἐξυπονοεῖ τὴν μεταλλαγὴν τοῦ Πασχαλίου τ.ἔ. παντὸς τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ συστήματος καὶ τοῦ ὑπολογισμοῦ τῆς ἐνιαυσίου περιόδου καὶ τῶν κινητῶν ἑορτῶν. Γνωρίζομεν ἐκ τῆς ἱστορίας, ὅτι ἐγένοντο καί τινες μικρότεραι μεταβολαί, αἵτινες ὅτε ἐφηρμόσθησαν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ προὐκάλεσαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον δυσαρέσκειαν μεταξὺ τῶν πιστῶν. Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὀφείλουσι νὰ ἔχωσι κατὰ νοῦν πάντα τὰ δυνατὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα ἐκ τῆς μεταβολῆς τοῦ ἡμερολογίου ἠδύναντο νὰ συμβῶσιν... Εἴμεθα τῆς γνώμης, ὅπως καὶ εἰς τὸ ἑξῆς τηρῶμεν τὴν πρᾶξιν τοῦ Ἰουλιακοῦ ἡμερολογίου».

Οὕτως ἐφρόνουν καὶ ἔπραττον οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅτε ὑπῆρχεν ἐν αὐτοῖς εὐσέβεια καὶ φόβος Θεοῦ καὶ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν. Οὐχὶ δὲ ἀρχηγοὶ προβεβλημένοι κατόπιν κάποιων προϋποθέσεων καὶ κατειλημμένοι ἀπὸ τὴν κοσμικότητα καὶ τὸν οἰκουμενιστικὸν οἶστρον.

Ἐν τῇ ἀνταπαντήσει του πρὸς τὰς Ἐκκλησίας ὁ Ἰωακεὶμ Γ΄, διὰ τῆς ἀπὸ 12 Μαΐου 1904 Ἐγκυκλίου ἔλεγε, σὺν τοῖς ἄλλοις:

«Τοῦτο γνώρισμα οὐσιωδέστατον τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦτο τὸ θεμέλιον τοῦ ὅλου αὐτῆς Κανονικοῦ καὶ διοικητικοῦ οἰκοδομήματος, τὸ μὴ «κινεῖν ὅρια αἰώνια ἃ ἔθεντο οἱ πατέρες ἡμῶν». Τοῦτο μόνον δυνήσεται ἀποκροῦσαι τὰς νεωτερικὰς τάσεις καὶ ἐνεργείας τὰς προϊούσας. Πῶς γὰρ οὐ δίκαιον τὰ ἀπ' αἰῶνας τοσούτους κατὰ τάξιν γινόμενα καὶ εὐσχημόνως ἔχοντα, ταῦτα καὶ τοῦ λοιποῦ κρατεῖν καὶ αἰδέσιμα εἶναι; Τῶν εἰρημένων πατρικῶν διατάξεων καὶ ὁρίων ἡ ὀλιγωρία ἐγέννησεν, ὡς μήποτε ὤφειλε, καὶ τὰ ἐν τοῖς κόλποις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπάρχονται πρὸς τοῖς παλαιοῖς νεώτερα λυπηρὰ ὄντως καὶ ἄξια θρήνων ῥήγματα. Ὡς δὲ ἐκ τῆς ἐκείνων ὀλιγωρίας ἐγεννήθησαν, οὕτω καὶ ἐκ τῆς ἐκείνων τηρήσεως ἐκποδὼν γενήσονται τοῦ Θεοῦ συναιρουμένου καὶ τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν τὰ κρείττονα καὶ ἐχόμενα σωτηρίας ὑποτιθεμένων τοῖς ἀκούειν βουλομένοις, καίτοι δυσχερῶς τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας καὶ τοὐδικαίου πείθονται οἱ κατὰ κόσμον ἀγαθὰ καὶ τὰς οἰκείας δόξας ὑπὲρ τὸ κῦρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Κανονικῆς τάξεως καὶ διδασκαλίας τιθέμενοι. Περὶ δὲ τοῦ καθ' ἡμᾶς ἡμερολογίου τοιαύτην ἔχομεν γνώμην.

Αἰδέσιμον εἶναι καὶ ἔμπεδον τὸ ἀπ' αἰῶνος μὲν ἤδη καθωρισμένον κεκυρωμένον δὲ τῇ διηνεκεῖ τῆς Ἐκκλησίας πράξει Πασχάλιον... ὡς οὐκ ἐξὸν περὶ τοῦτο καινοτομῆσαι· τὸ δέ, παραφυλάσσοντας τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον καὶ τὸ ἑορτολόγιον ἡμῶν ἀμετακίνητον, ὑπερπηδῆσαι μόνον 13 ἡμέρας, ὥστε συμπίπτειν τὰς μηνολογίας ἡμῶν τε καὶ τῶν τῷ ἑτέρῳ ἡμερολογίῳ κατακολουθούντων, ἀνόνητον καὶ ἄσκοπον εἶναι... Ἡμεῖς γὰρ οὐδαμῶς ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον καὶ ἡ ἐπιστήμη, ὥσγε παρ' εἰδικῶν ἀνδρῶν βεβαιοῦται, οὔπω ὁριστικῶς ἀπεφήνατο περὶ τῆς ἀκριβείας, μεθ' ἧς τὸ τροπικὸν ἔτος λογίζεται».

ΙΓ'

ΤΑ ΟΡΓΑΝΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΛΕΤΙΟΣ ΜΕΤΑΞΑΚΗΣ — ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ τοῦ διαβόλου καὶ τῶν ὀργάνων του κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔπαυσε οὔτε θὰ παύσῃ ἕως οὗ «ὁ Κύριος ἀναλώσει αὐτὸν τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ καὶ καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ» (Β΄ Θεσσ. Β΄ 8). Αὐτὸς ὠθεῖ κατ' αὐτῆς τοὺς διώκτας, αὐτὸς ὑποβάλλει εἰς τοὺς ἀποστάτας τὰς αἱρέσεις καὶ καινοτομίας δι' ἱκανοποίησιν τῆς ὑπερηφανείας καὶ κάποιων παθῶν των.

Αἱρέσεις ἐφευρίσκονται συνεχῶς. Ἐν ὅσῳ δὲ οἱ «σκοποὶ» τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὄντως σκοποὶ πιστοὶ καὶ ἄγρυπνοι, «σαλπίζοντες» ἵνα σωθοῦν αἱ ψυχαί, οἱ λύκοι αἱρετικοὶ ἐξουδετεροῦνται καὶ τὸ ποίμνιον σώζεται. Δὲν παύουν αἱ ἐπιθέσεις καὶ ἐπιβουλαὶ τῶν αἱρετικῶν, ἀλλ' ὑπαρχούσης εὐσεβείας, εἰς οὐδὲν λογίζονται. Τότε δὲ προωθοῦνται, ὅταν εὑρεθοῦν τὰ κατάλληλα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἐξ ἀθεοφοβίας καὶ κοσμικοφροσύνης γίνονται πρόθυμοι ὑπηρέται τούτων. Ὅπως δὲ εἶπεν ὁ ἀοίδιμος Πατριάρχης Φιλόθεος, ἐὰν «ὁ ἀρχέκακος δράκων» χρησιμοποιήσῃ τοὺς μὴ κατέχοντας ἀξιώματα, δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐπιτύχῃ εἰς τὰς ἐπιβουλάς του· διὰ τοῦτο «ὑποδύεται τοὺς εἰς Πατριάρχας τελοῦντας».

Τοῦτο συνέβη καὶ εἰς τὴν ἐπιβουλὴν τῆς ἀθεότητος τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ. Εὗρεν «ὁ πονηρὸς καὶ ἀρχέκακος δράκων» τὰ ἄξια ὄργανά του εἰς τὸν μοιραῖον καὶ μοναδικὸν κατὰ τὴν τόλμην Πατριάρχην Μ. Μεταξάκην καὶ τὸν ἰσάξιόν του ἐν παρανομίᾳ καὶ σατανικῇ ἀνταρσίᾳ «ἀρχιεπίσκοπον» Χρυσ. Παπαδόπουλον, «ἵνα δυνηθῇ τῶν κατὰ γνώμην τυχεῖν». Ἀμφοτέρους τούτους προώθησαν ὡς «καταλλήλους» εἰς «κατάλληλον» ὥραν (ἐν καιρῷ τρομοκρατίας) αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις, διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας σχεδίων των. Προερχόμενοι καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἀπὸ ὅπου ἐξεδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ διὰ τὴν ἀνταρτικὴν πολιτείαν των, ἀνέβησαν εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους παρανόμως καὶ διὰ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ ὁ εἷς καὶ ὁ ἄλλος, διὰ νὰ διασπείρουν ὡς ζεῦγος τοῦ διαβόλου τὴν ἀσέβειαν καὶ τὴν ἀπώλειαν μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων.

Μελέτιος Μεταξάκης.

Ὁ Μεταξάκης ἤρχισε τὴν προδοτικὴν «σταδιοδρομίαν» του ὡς μητροπολίτης(11) Κιτίου, Κύπρου, ὅπου τὸν ἐπέβαλεν ἡ μασωνία. Ὅπως ἔγραψε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῶν μασώνων «Πυθαγόρας - Γνώμων», οὗτος ἔγινε μασῶνος εἰς τὴν στοὰν «Ἁρμονία» Κωνσταντινουπόλεως τὴν 15 Μαρτίου 1910· εἶχε δὲ τὸν ὕψιστον βαθμὸν ἐν τῇ μασωνίᾳ.

Οὗτος ἀνησύχου πνεύματος ὤν, ἅμα ὡς ἐπεκάθησεν εἰς τὸν θρόνον, ἐνῷ ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τόσους αἰῶνας διοικεῖται καὶ διεξάγει τὰ κατ' αὐτὴν κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ θεσμούς της, αὐτὸς πρῶτος ἐνεπνεύσθη τὴν κατασκευὴν «Καταστατικοῦ χάρτου» (1914), διὰ τοῦ ὁποίου, ἂν καὶ ἀτελοῦς ὄντος, ὡς βεβαιοῦν ἐκ τῶν ἰδίων, διοικεῖται ἡ «ἐκκλησία Κύπρου». Οὗτος ἐφεῦρε καὶ πλῆθος λόγων διαζυγίου, πλὴν τοῦ ἑνὸς ὁποὺ ἐπέτρεψεν ὁ Κύριος, διὰ νὰ προβαίνουν οἱ ὅμοιοί του μασῶνοι περαιτέρω πρὸς διάλυσιν τῆς οἰκογενείας. Τότε εἶχεν ἀποφασισθῇ κοινῶς ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας Κύπρου καὶ ἡ ἵδρυσις Ἱερατικῆς σχολῆς, ἐνῷ δὲ ἔπρεπε καὶ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ εἰς τὴν ἀρχιεπισκοπήν, ἔσπευσεν οὗτος νὰ συστήσῃ τὸ περιβόητον «Ἱεροδιδασκαλεῖον» εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, εἰς Λάρνακα, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἐκκολαπτήριον τῶν δυσσεβεστέρων κομμουνιστῶν.

(11) Ἐνῷ οἱ Κύπριοι οὐδέποτε ἐκλέγουν ἐπίσκοπον ξένον.

'Ακολούθως οὗτος μετεπήδησεν (Νοέμβριος 1919) εἰς τὴν Μητρόπολιν 'Αθηνῶν καὶ ἀμέσως κατέστρωσε καὶ ἐκεῖ «Καταστατικὸν χάρτην» καὶ ἤνοιξε τὴν ὁδὸν εἰς τοὺς μετ' αὐτόν, ὥστε ἕκαστος «ρηξικέλευθος ἀρχιεπίσκοπος» νὰ κατασκευάζῃ «Καταστατικὸν χάρτην» κατὰ τὰ μέτρα του, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ πολιτικῶν τῆς ἐσχάτης φαυλότητος καὶ αὐθαιρεσίας. Οὗτος ἤνοιξε καὶ διηυκόλυνε τὴν ὁδὸν εἰς τὸν ἀντίθεον Οἰκουμενισμὸν μὲ τὴν κοσμικὴν σατανικὴν «φιλίαν» τῶν δυσωνύμων αἱρετικῶν λύκων, τοὺς ὁποίους εἰσήγαγε κακούργως εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἀπώλειαν, χάριν τῶν προσωπικῶν του ματαιοδοξιῶν καὶ μασωνικῶν συμφερόντων, διὰ νὰ συμπληρώσουν τὸ ἔργον οἱ μετ' αὐτὸν ὅμοιοί του Βασίλειος Γ', 'Αθηναγόρας κλπ.

Μετὰ ταῦτα καταλείψας καὶ ταύτην καὶ γυρίζων τὴν 'Αμερικὴν μὲ παντελόνια καὶ καπέλο ὡσὰν λιμοκοντόρος, «κοσμικοῖς ἄρχουσι χρησάμενος» καὶ διὰ τῶν ὅπλων τῶν 'Αμυνιτῶν, εὑρισκόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐπεβλήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων, ἵνα δι' αὐτοῦ, κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἀοίδιμον Πατριάρχην Φιλόθεον, «ὁ ἐνεργῶν ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας πονηρὸς καὶ ἀρχέκακος δράκων δυνηθῇ τῶν κατὰ γνώμην τυχεῖν». Πῶς καὶ μὲ ποίους τρόπους καὶ μέσα ἀνερριχήθη οὗτος εἰς τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους, ἔγραφε σχετικῶς ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος εἰς τὸ περίφημόν του «Ὑπόμνημα» εἰς τὴν 'Ιερὰν Σύνοδον τῆς 'Ιεραρχίας τῆς 'Ελλάδος, συγκληθεῖσαν τῇ 14 'Ιουνίου 1929, «λέγων, σὺν πολλοῖς ἄλλοις, περὶ τοῦ μοιραίου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, ὅτι:

«'Ο ἔπηλυς οὗτος», ὡς τὸν χαρακτηρίζει, «ἱκανοποιῶν ἁμαρτωλὰς θελήσεις καὶ ἰδιοτελεῖς ἐπιθυμίας ἀλλοδόξων 'Εκκλησιῶν καὶ μυστικῶν ἑταιρειῶν, εἰς τὰς ὁποίας φιλοδοξίᾳ τυφλούμενος καὶ εἰς τὴν διαφήμησιν τοῦ ἐγώ του θυσιάζων τὰ πάντα, ὤφειλε τὴν διαδοχικὴν εἰς τὰ ὕπατα τῶν ἐπὶ μέρους 'Ορθοδόξων 'Εκκλησιῶν ἀξιώματα ἄνοδον αὐτοῦ...».

'Εκδιωχθεὶς μετὰ 18μηνον ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὡς λύκος καὶ περιπλανώμενος τῇδε κἀκεῖσε, μετὰ ταῦτα ἐπέβη καὶ τοῦ θρόνου 'Αλεξανδρείας, ἵνα ἐπιβάλῃ καὶ ἐκεῖ τὴν ἀσέβειαν. Κατόπιν ὑπέβαλε καὶ «ὑποψηφιότητα» διὰ τὸν θρόνον 'Ιεροσολύμων, διὰ νὰ συμπληρώσῃ, ὁ κακοῦργος, τὸ κατὰ τῆς 'Ορθοδοξίας ἔγκλημα, ὁ Θεὸς ὅμως δὲν τὸ ἐπέτρεψεν. 'Αποτυχών, μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἐξέψυξε.

Τὴν 22αν 'Ιουλίου 1935 ἐξελέγη Πατριάρχης 'Ιεροσολύμων ὁ Τιμόθεος, τὴν δὲ 28 τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Μεταξάκης ἐξέψυξεν «αἰφνιδίως καὶ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς δραστηριότητός του». Λέγεται, ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας του ἡμέρας ἐξῆλθε τῶν φρενῶν καὶ ὑψῶν σχετλιαστικῶς τὰς χεῖρας καὶ οἰμώζων «ὤχ, ἔσχισα τὴν 'Εκκλησίαν, κατέστρεψα τὴν 'Ορθοδοξίαν» κλπ. ἀπέχρεμψε τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας τοῦ θεοῦ τῶν μασώνων... 'Ιδοὺ τὸ ὑποκείμενον, τὸ ὁποῖον «ὁ ἀρχέκακος δράκων ὑπεδύθη», ἵνα ἐπιτύχῃ τὰ καταθύμιά του.

Χαρακτηρίζον τὸν ἄνθρωπον τοῦτον τὸ περιοδικὸν «ΖΩΗ», ἔγραφεν ἐν τῇ νεκρολογίᾳ του, σὺν ἄλλοις, ταῦτα:

«...Διεμορφώθη εἰς ἰδιάζουσαν ἐν τῇ 'Εκκλησίᾳ φυσιογνωμίαν. 'Εν αὐτῇ ἡ πολιτικὴ προσωπικότης ἀπερρόφα καὶ ὑποκαθίστα τὴν ἐκκλησιαστικὴν τοιαύτην. 'Ενοχλούμενος ἀπὸ τὴν συντηρητικότητα, ἐξεδήλωνεν ἐλευθερίους τάσεις, αἵτινες πολλάκις ἐνεφανίζοντο ἀσυγκράτητοι, μολονότι — διὰ νὰ χρησιμοποιήσωμεν ἰδικήν του φράσιν — «τὰ πολλὰ σκοντάμματα τὸν ἠνάγκαζον νὰ μετριάζῃ» ταύτας. 'Εν τούτοις καὶ πάλιν δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ προσαρμόζῃ, ἢ τοὐλάχιστον ν' ἀποπειρᾶται τὴν προσαρμογὴν 'Εκκλησίας καὶ ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων εἰς τὴν σκοπιμότητα, νὰ θεωρῇ δὲ ἀκόμη καὶ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοὺς εὐπροσαρμόστους εἰς τὴν σκοπιμότητα καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς... Μεγαλοπράγμων, ἀεικίνητος καὶ ἀκαταπόνητος· ἀλλὰ καὶ πολυπράγμων τῶν πρωτοβουλιῶν ἀρχηγὸς καὶ τῶν ἀπραγματοποιήτων σχεδίων ἐφευρέτης καὶ σχεδιαστὴς ἔστρεφε τὴν ὁρμήν του, ὁσάκις δὲν εἶχεν ἄλλο πεδίον ἐργώδους δράσεως πρὸς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμούς, ἐπιζητῶν νὰ δίδῃ διέξοδον εἰς τὴν ἀνήσυχον πρωτοβουλίαν του διὰ μεταβολῶν ἐν τῇ ἐξωτερικῇ ζωῇ τῆς 'Εκκλησίας, προτοῦ γίνῃ ἡ δέουσα ἐργασία διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀνακαίνισιν αὐτῆς...». («ΖΩΗ», Ἔτος ΚΕ', ἀρ. 1199).

'Ενῶ, ὅπως ἀνέγραφε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ»:

«Ἡ ἀναγγελία τῆς ἐκλογῆς ὡς Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τοῦ Μητροπολίτου 'Αθηνῶν Μελετίου προὐκάλεσε τὴν ἔκρηξιν θυέλλης ἐν 'Αθήναις... Οἱ 'Επτὰ ὡς πλειοψηφία τῆς Συνόδου ἐτηλεγράφησαν πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Μελέτιον παρακαλοῦντες νὰ μὴ ἀποδεχθῇ τὴν ἐκλογὴν καὶ ἔλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν χάριν τῆς εἰρήνης τῆς 'Εκκλησίας».

'Ο δὲ Χρῆστος 'Ανδροῦτσος ἔγραφεν ὅτι «π ά ν τ ε ς ο ἱ ἐ ν Κ ω ν σ τ α ν τ ι ν ο υ π ό λ ε ι ε ἰ σ ὶ ν ὠ ν η τ ο ί» καὶ διὰ πραγματείας ἀπεδείκνυεν ἀντικανονικὴν

καὶ παράνομον τὴν ἐπίβασιν τοῦ Μεταξάκη εἰς τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον.

Οἱ Προτεστάνται περὶ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη.

Ἐνῶ οὕτως ἐδέχθησαν τὴν «ἐκλογήν» του οἱ Ὀρθόδοξοι, οἱ δυσσεβεῖς προτεστάνται καὶ ὅπου γῆς οἰκουμενισταὶ ἐπανηγύρισαν ἐνθουσιωδῶς καὶ ἔπλεξαν διθυράμβους διὰ τὴν ἐκλογήν του, γνωρίζοντες ἀπὸ πολλοῦ τὸν ἄνδρα ἐκ τῶν μετ' αὐτῶν θεομισήτων ἀντορθοδόξων ἐπαφῶν καὶ προδοσιῶν του καὶ βλέποντες ἐν τῷ προσώπῳ του τὸν ἐκτελεστὴν τῶν κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας σχεδίων των.

Σημειοῦμεν μερικὰ «δειγματικῶς», ἐξ ὅσων εἶπον καὶ ἔγραψαν οἱ ὅπου γῆς «μεγάλοι» τοῦ προτεσταντισμοῦ - οἰκουμενισμοῦ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του καὶ μετὰ ταῦτα, διὰ νὰ ἐννοηθῇ «ποίοις κυρίοις ἐδούλευεν» οὗτος καὶ χάριν τίνων ἐνήργησεν ὡς ἐνήργησεν.

Οἱ CHURCH TIMES τοῦ Λονδίνου ἔγραφον:

«Πρέπει νὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι καὶ ὑπερήφανοι διότι ὁ Θεὸς ἔδωκε τοιοῦτον ποιμενάρχην εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας...».

«Ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα (Ν. Ὑόρκη) Μεγάλης ,Επισκοπιανῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας ἐγένετο ἡ ἀπονομὴ τοῦ Διπλώματος τῆς Θεολογίας πρὸς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Μελέτιον Δ'... Ὁ Σεβ. Ἐπίσκοπος Νέας Ὑόρκης WILLIAM T. MANNING... στρέφων τὸν λόγον περὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Μελετίου Δ', «τοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ ποιμένος» ὡς τὸν ὠνόμασεν, ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον αὐτοῦ ὡς ἱεράρχου ἐμφορουμένου ὑπὸ φλογερᾶς πίστεως καὶ γνησίως χριστιανικῶν ἰδεωδῶν. Διὰ τοῦτο τιμᾶται ὑφ' ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου. Τοιοῦτον ὑπέροχον ἱεράρχην τιμῶμεν σήμερον. Ἡ ἀπονεμομένη αὕτη τιμὴ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην τὸν πεπνυμένον τοῦτον ἱεράρχην, τὸν γνωστὸν διὰ τὰ φιλάδελφα αὐτοῦ αἰσθήματα πρὸς τὴν ἀδελφὴν Ἐπισκοπιανὴν Ἐκκλησίαν, δικαίως μᾶς κάμνει νὰ χαίρωμεν καὶ νὰ αἰσθανώμεθα ὑπερηφάνειαν διότι εἶναι τιμὴ ἀντανακλῶσα πρὸς ὅλην τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν...». Ὁ αὐτὸς «ἐπίσκοπος», καλέσας τὸν Μεταξάκην, «νὰ εὐλογήσῃ τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ, προητοίμασε μεγαλειώδη δεξίωσιν ἐν τῷ καθεδρικῷ ναῷ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου...».

Εἰς ἐπίσημον προτεσταντικὴν «ἔκθεσιν» περιελαμβάνοντο καὶ ταῦτα:

«Ἡ παρουσία ἐξεχόντων ἀντιπροσώπων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἐν Λονδίνῳ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Συνδιασκέψεως τοῦ LAMBETH καὶ ἐν Γενεύῃ, αἱ ἐπισκέψεις εἰς τὴν χώραν ταύτην (Ἀμερικὴν) καὶ εἰς τὴν Ἀγγλίαν τῆς Α.Α. τοῦ τότε Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Μελετίου, ἡ παρατεταμένη διαμονή του ἐνταῦθα καὶ ἡ ἐκλογὴ αὐτοῦ ὡς Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως καὶ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου τῆς ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, συνετέλεσαν πολὺ εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἑνώσεως τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Α. Παναγιότης ἐπανειλημμένως καὶ μάλιστα εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον αὐτῆς λόγον ὑπεσχέθη νὰ συμβάληται εἰς τὴν ἕνωσιν μεταξὺ τῆς Ἀνατολικῆς, Παλαιοκαθολικῆς καὶ Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας...».

Ὁ ἐκ τῶν τότε καθηγητῶν τῆς σχολῆς Χάλκης Παντολέων Κομνηνός [12], ὅστις ἦτο ποτισμένος ὅλον τὸ δηλητήριον τοῦ προτεσταντισμοῦ καὶ Οἰκουμενισμοῦ, ἔγραφε διὰ τὸν Μεταξάκην:

«Τὸ ὅλον κήρυγμα τῆς Α.Θ. Παναγιότητος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς εἰς τὸν θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ τῶν Γρηγορίων ἀναρρήσεως αὐτοῦ καὶ ἰδιαιτέρως οἱ πρὸς τοὺς καθηγητὰς τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας ἐμπνευσμένοι λόγοι του ἐμβάλλουν πολλὴν τὴν ἐλπίδα, ὅτι πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς θὰ ἡγηθῇ ἡμῶν ὡς ἄλλος Μωϋσῆς καὶ εἰς τὴν διάνοιξιν τῶν ὁριζόντων, οὓς ὑπηνίχθη'... ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν πεπλατυσμένην καὶ οὐχὶ στενὴν τὴν καρδίαν πρὸς πάντας... ὥστε νὰ καταστῇ βαθμηδὸν δυνατόν, ὅπως οἱ χθὲς καὶ πρώην ἀπεξενωμένοι καὶ πολέμιοι, αἰσθανθῶμεν βαθύτερον τοὺς συνδέοντας αὐτοὺς δεσμοὺς καὶ τείνωσι πρὸς ἀλλήλους δεξιὰς φιλίας καὶ κοινωνίας. Αἱ ἀρχαὶ αὗται, μετὰ ἰδιαιτέρου ἀπό τινος ζήλου πρεσβευόμεναι καὶ καλλιεργούμεναι ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ, τείνουν εἰς τὴν ἐκ παντὸς τρόπου ἀνασύνδεσιν τῶν κεχωρισμένων μελῶν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἑνότητος, πρὸς ὃ καὶ ὑλικὰ οὐχὶ τυχαῖα καταβάλλονται μέσα πρὸς συγκρότησιν συνεδρίων, πρὸς μελέτας καὶ δημοσιεύματα...».

(12) Σημειωτέον, ὅτι αὐτὸς ὁ προτεσταντόπληκτος μετ' οὐ πολὺ ἀπέθανεν αἰφνιδίως, εἰς δὲ «τὴν κηδείαν αὐτοῦ παρέστη ἐν στολῇ ἱερατικῇ ὁ πρωθιερεὺς τῆς ἐνταῦθα (Κωνσταντινουπόλει) Ἀγγλικανικῆς παροικίας αἰδ. Μπόρρου... Τῆς ἐπικηδείου ἀκολουθίας μετέσχον καὶ οἱ παριστάμενοι Ἀγγλικανοὶ κληρικοί, οἵτινες ἀνέγνωσαν καὶ ἔψαλαν ἐν κατανύξει εὐχὰς ἐπικηδείους»!!

Ἐκ τούτων ἐννοεῖ πᾶς τις «ποίων ἐξελέγη» Πατριάρχης ὁ Μεταξάκης καὶ διὰ ποίους σκοποὺς προωθήθη ὑπ' αὐτῶν ἡ ἀναρρίχησίς του. Σημειωτέον δ' ὅτι ὑπὸ τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Πατριαρχείου εἶχε παραπεμφθῆ εἰς δίκην «ὡς ἔνοχος σχίσματος καὶ ἐπικοινωνίας μεθ' αἱρετικῶν»· οἱ δὲ Συνοδικοὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν ἔθεσαν ὑπόδικον «διὰ ἀντικανονικὰς πράξεις αὐτοῦ καὶ προέβησαν εἰς δίκην καὶ καταδίκην αὐτοῦ εἰς τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν», (καθαίρεσιν).

Ἐπεμείναμεν εἰς τὴν «σκιαγράφησιν» τοῦ πρωτοστάτου τῆς ἀποστασίας τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ — Οἰκουμενισμοῦ Μεταξάκη, διότι καὶ μόνη ἡ «προσωπικότης» καὶ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἀρκεῖ διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὑπὸ ποίων καὶ διατί προωθήθη, ποίων τοὺς σκοποὺς καὶ τὰ σχέδια ἐξυπηρέτει, ΔΙΑΤΙ καὶ ΩΣ ΤΙ εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμός, τοῦ ὁποίου τὴν εἰσαγωγὴν αὐτὸς πρῶτος ἀπεφάσισεν. Οὕτω δὲ ἐξηγεῖται καὶ ἡ καύχησις τῶν μασώνων, ὅτι «ἐὰν αὐτὴ ἡ λεγομένη κίνησις περὶ ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν εὑρίσκεται εἰς καλὸν δρόμον, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν τάξιν μας». Εἰς τὴν ὁποίαν «τάξιν» ἐπρώτευεν ὁ Μεταξάκης. Ἑπομένως κάθε συνεπὴς Ὀρθόδοξος ἀντιοικουμενιστὴς δύναται νὰ συνειδητοποιήσῃ ἂν αὐτὰ συνδυάζωνται καὶ μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ Νεοημερολογίτου.

Οἱ Μασῶνοι περὶ τοῦ Μελετίου Μεταξάκη.

Ἐκτὸς ἀπὸ ὅσα διθυραμβικὰ ἔπλεξαν καὶ ὅσους ἐνθουσιασμοὺς ἐξέφρασαν διὰ τὸν Μεταξάκην οἱ ἄλλοι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς εὐσεβείας, χρήσιμον εἶναι νὰ σημειώσωμεν καὶ ὀλίγα ἐξ ὅσων αὐτοὶ οἱ μασῶνοι εἰς τὰ ἐπίσημα ὄργανά των ἀναγράφουν(13), ἐγκωμιάζοντες αὐτόν:

Ὁ μασῶνος Ἀλέξ. Ι. Ζερβουδάκης, ἐκ προσωπικῆς του γνώσεως, εἴτε ἀντλῶν ἀπὸ ἄλλους, διὰ μακροῦ κειμένου εἰς τὸ «Τεκτονικὸν Δελτίον» καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον «Διάσημοι Τέκτονες», «παρουσιάζει σ' ὅλες τὶς ὄψεις τοῦ χαρακτῆρα καὶ τῆς δράσης του» τὸν Μεταξάκην. Ἐκ τοῦ κειμένου τούτου λαμβάνονται αὐτὰ τὰ ὀλίγα.

(13) Διὰ νὰ γνωρίζουν ἀφ' ἑνὸς οἱ εὐλαβέστατοι Νεοημερολογῖται ποῖος ὁ πάτρωνάς των καὶ τίνος τὰ ἔργα καὶ τὴν θρησκείαν ἀκολουθοῦν, ἀφ' ἑτέρου νὰ γνωσθῇ πῶς θέλει ἡ μασωνία τοὺς μασώνους, πῶς καὶ ποῖα ὑποκείμενα ἐπιστρατεύει καὶ «ψαρεύει» ὡς μέλη της.

Περιγράφων οὗτος, μετὰ «καυχήσεως καὶ συγκινήσεως», τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν ἀδελφὸν(14) Μεταξάκην, λέγει: «Φεύγοντας τὸν ἀποχαιρέτησα σὰν τέκτων ἕνα τέκτονα. Μοῦ χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε «βλέπω ὅτι μὲ καταλαβαίνετε»!

Μεταξὺ πολλῶν ἄλλων, γράφει περὶ αὐτοῦ:

«Ἦταν πνεῦμα ἀνήσυχο, ἀλλὰ καὶ δημιουργικό, μεταρρυθμιστὴς πρὸς ὠφέλειαν(15) τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Ἔθνους. Ἦταν ἀτίθασσος, ριψοκίνδυνος. Ὁ Μελέτιος ἦτο, ὅπου ὑπηρέτησε, ὁ ἐκκλησιαστικὸς συνετὸς μεταρρυθμιστής. Ὁ Μελέτιος προηγήθη τῆς ἐποχῆς του. Εἶχε προτερήματα καθαρῶς πολιτικοῦ ἀνδρός· ἦτο καὶ εἰς ἄκρον φιλόδοξος. Εἶχε τολμηρὴ φαντασία. Τὸ σπεῦδε βραδέως ποτὲ εἰς τὴν ζωήν του δὲν ἐφήρμοσε. Δὲν τὸν ἀνεχαίτιζεν. Ὅταν μετέβαινεν εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ διαπραγματευθῇ τὸν διορισμόν του ὡς Ἀθηνῶν, τοῦ προεβλήθησαν οἱ κίνδυνοι τῆς θέσεως διὰ τὴν ἀνώμαλον ἐκεῖ πολιτικὴν κατάστασιν· ὁ Μελέτιος μετὰ τῆς γνωστῆς τολμηρᾶς ἀποφασιστικότητός του ἀπήντησεν: «ἢ τοῦ ὕψους ἢ τοῦ βάθους», καὶ ἐδοκίμασεν ὄντως ἀμφότερα».

Περιγράφων τὴν παιδικήν του ἡλικίαν, σὺν τοῖς ἄλλοις λέγει:

«Οἱ δάσκαλοί του ἦταν ἐνθουσιασμένοι μὲ τὴν εὐφυΐα ποὺ ἔδειχνε καὶ τὴν ὀξύνοιά του. Ἦταν ὅμως καὶ ἀνήσυχοι, γιατὶ ὁ μικρὸς εἶχε χαρακτῆρα ἀτίθασσο, καὶ πολὺ ζωηρό. Ἦταν σωστὸς ἀντάρτης. Εἶχε κάνει ἀταξίες στὸ χωριὸ καὶ φοβήθηκε πὼς ὁ ἀγρονόμος θὰ τὸν καταδώσῃ στὸν πατέρα του. Ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἱεράπετρα ξαφνικὰ καὶ πῆγε μὲ τὰ πόδια στὸ Ἡράκλειο. Ἡ ὅλη του διαγωγή, ἕως τώρα, δείχνει πόσο ἀνεξάρτητο, ἀνήσυχο καὶ ἀτίθασσο χαρακτῆρα εἶχε».

Κατὰ τὸν Παῦλο Καρολίδη: «καταγόμενος ἐξ οἴκου ἀσήμου καὶ ἀφανοῦς, γνωστοῦ μόνον ἐκ τῶν ληστρικῶν πράξεων τοῦ ζωοκλέπτου ἀδελφοῦ του».

Βραδύτερον, εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Σταυροῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν Π. Καρολίδην· «Ἐν τῇ σχολῇ διεκρίθη ὁ Μελέτιος ἐπὶ ταραχοποιῷ πνεύματι. Ἔργον του ἡ τὸ 1900 στάσις, δι' ἧς ὁ Μελέτιος ἐπέτυχε τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Διευθυντοῦ ἀρχιμανδρίτου Γερμανοῦ Βασιλάκη, διορισθέντος τότε διευθυντοῦ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου».

(14) Δὲν τὸν ὀνομάζει πατριάρχην, ἀλλὰ ἀδελφόν του.

(15) Εἴδομεν ὁποίαν «ὠφέλειαν»· ἀφοῦ ἐγκωμιάζεται ἀπὸ τὸν μασῶνο!

Ἡ δρᾶσις του βοήθησε καὶ γιὰ τὴν ἄδεια γιὰ τὴν μύησή του στὸν Τεκτονισμὸ (1909).

Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1910, ἐνῷ ἀκόμη ὁ Μελέτιος βρίσκονταν στὴν Κωνσταντινούπολη, ἡ συνέλευση τῆς Μητρόπολης Κιτίου τὸν ἐκλέγει Μητροπολίτη Κιτίου[15].

Εἰς τὰς Ἀθήνας (ὅπου μετὰ ταῦτα μετεπήδησεν), ὑποβάλλει πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος (Νοέμβριος 1919), ὑπόμνημα μὲ σχέδιον νόμου γιὰ τὴν ἀναθεώρηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας, τὸ ὁποῖον εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ὑποθῆκες ποὺ τοῦ ὑποβάλλει ἡ μεγάλη του καρδιὰ καὶ ἡ τεκτονική του μύηση. Στὸ ὑπόμνημά του, τὸ θέμα περὶ τῶν σχέσεων τῆς Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας, μὲ καθ' ὁλοκληρίαν τεκτονικὴν ἀντίληψη τοῦ ζητήματος ἐν τῷ συνόλῳ του.

Ἐκεῖνο ποὺ ἐπρόβαλε καὶ ἀνάδειξε τὸν Μελέτιο ἦταν τὸ ταξεῖδι ποὺ ἔκαμε τότε στὶς Η.Π.Α. Τὸ μεγάλο κέρδος ἀπὸ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ ἦταν ὅτι συναντήθηκε ἐκεῖ μὲ παράγοντες τῆς Ἐπισκοπελιανῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς. Ἐπιστρέφοντας στὴν Ἑλλάδα συναντήθηκε στὴν Ἀγγλία μὲ ἀγγλικανοὺς κληρικούς, μὲ τοὺς ὁποίους συζήτησε θεολογικὰ προβλήματα, ποὺ χωρίζουν τὶς δυὸ Ἐκκλησίες, ἔγινε δεκτὸς στοὺς ναοὺς τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ Ἀββαεῖον Οὐεστμίνστερ καὶ στὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρδης καὶ τιμήθηκε[16] παντοῦ ἐξαιρετικά.

Κυρίως δι' αὐτὴν τὴν ἄνομον καὶ θεήλατον ἐπιμιξίαν του μὲ τοὺς αἱρετικοὺς καθαιρεῖται τὸν Νοέμβριον τοῦ 1920 καὶ καταδικάζεται εἰς ἀπογύμνωσιν ἀπὸ παντὸς ἱερατικοῦ βαθμοῦ καὶ εἰς περιορισμὸν εἰς τὴν Μονὴν Ἁγίου Διονυσίου Στροφάδων Ζακύνθου. Ἐν τούτοις, τὸν Φεβρουάριον 1921 εὑρίσκεται πάλιν εἰς Ἀμερικήν.

Ἐνῷ βρίσκεται στὴν Ἀμερικὴ καταγινόμενος στὸ ἔργο τῆς στενώσεως τῶν ψυχικῶν δεσμῶν μετὰ τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ κόσμου, τοῦ ἔρχεται ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη ἡ ἀναγγελία, ἡ ἀπροσδόκητη. Εἶχεν ἐκλεγῆ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ὡς Μελέτιος Δ'! Στὴν ἐκλογὴ ἀντιδρᾷ μὲ πάθος ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ καὶ μεγάλο μέρος τῶν ἱεραρχῶν ἀπὸ τὸ κλῖμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, γιατὶ ἡ ἐκλογή του θεωρήθηκε, ὅπως ἔγινε, ἀντικανονική. Δὲν ἔλαβαν μέρος ὅλοι οἱ ἱεράρχες τοῦ κλίματος. Ὅσοι διαφωνοῦσαν ἔφυγαν στὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἀπ' ἐκεῖ προσπάθησαν νὰ μεταπείσουν καὶ τοὺς ἄλλους.

(15α) Ἀφοῦ εἶχε γίνει Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ὁ τέως Κιτίου Κύριλλος. Ἀφοῦ καὶ αὐτός, ὁ Κύριλλος, ἦτο μασῶνος. Ἐνῷ οἱ Κύπριοι οὐδέποτε ψηφίζουν ξένον ἐπίσκοπον.

(16) Πῶς νὰ μὴ τιμηθῇ; τόσας τοὺς ὑπεσχέθη.

Εἰς λόγον κατὰ τὴν ἐνθρόνισίν του, λέγει ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ ἡ ἕνωσις Ἐκκλησιῶν μετ' ἐκείνων ἐξ αὐτῶν, ὧν καὶ τῶν διαφορῶν ἡ φύσις ἐπιτρέπει τὴν ἐλπίδα. Ἀναγνωρίζει τὸ κῦρος τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, κι' ἔτσι ἀνοίχτηκαν περισσότερο ἀκόμη οἱ ὁρίζοντες τοῦ οἰκουμενικοῦ διαλόγου. Συγκροτεῖ στὴν Κωνσταντινούπολη Πανορθόδοξο Συνέδριο, ὑπὸ τὴν προεδρία του, (10 Μαΐου - 8 Ἰουνίου 1923), τὸ ὁποῖο ἀπεφάσισε τὴν μεταρρύθμιση τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἑτοιμάσθηκε καὶ προώδευσε ἡ μέλλουσα νὰ συνέλθῃ Προσύνοδος τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ βρῆκε καὶ μεγάλη ἀντίδραση ὅταν θέλησε νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ στὴν Κωνσταντινούπολη μερικὰ συστήματα τῆς Ἀμερικῆς, ὅπως καὶ γιὰ τὶς νεωτεριστικὲς γνῶμες του περὶ ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου, περὶ γάμου τῶν κληρικῶν καὶ ἄλλες ποὺ ἀνέπτυξε στὸ Πανορθόδοξο Συνέδριο, ποὺ δημιούργησαν ζητήματα καὶ κατακραυγή.

Σύρεται ὑπὸ λαοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔξω στὴν κλίμακα τοῦ Πατριαρχείου, ἀπειλεῖται νὰ θανατωθῇ ἂν δὲν παραιτηθῇ, ἀναχωρεῖ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἀπὸ ὅπου στέλλει τὴν παραίτησή του.

Ἐνῷ εὑρίσκεται στὴν Κηφισιά, ἐκλέγεται πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ὡς Μελέτιος Β'. Ὅταν ἑτοιμάζονταν νὰ καταβῇ στὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, εἰδοποίησαν τὸν Πατριάρχην Μελέτιον, ὅτι θὰ τοῦ ἔκαμαν πάνδημον τεκτονικὴν ὑποδοχὴν ὅλοι οἱ τέκτονες τῆς Αἰγύπτου. Τότε τοὺς τηλεγράφησεν ὁ Μελέτιος νὰ ἀπόσχουν ἀπὸ τὸ ἐγχείρημα πρὸς ἀποφυγὴν δημιουργίας ζητημάτων ἐκ μέρους ἀντιστρατευομένων τὸν Τεκτονισμόν. Ὁ ἀρχιμανδρίτης ἀδελφὸς Νικάνωρ Κανελλόπουλος, Σεβάσμιος Στοᾶς τῆς Μπεΐχας, εἶπεν ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Μελέτιος παρευρέθη μαζί του εἰς 2 ἢ 3 ἐργασίες τῆς Σ. Στοᾶς «Μεγ. Ἀλέξανδρος», ὑπ' ἀριθμὸν 35 Ἀν. Ἀλεξανδρείας τὸ 1930/31.

Τὸ 1931 μεταβαίνει ὁ ἴδιος στὸ Συνέδριο τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Λάμπεθ στὴν Ἀγγλία, ἐπικεφαλῆς τῆς ὀρθοδόξου ἀντιπροσωπείας, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συσταθῇ μικτὴ ἐπιτροπὴ γιὰ τὴ μελλοντικὴ ἐργασία καὶ νὰ γίνῃ ἡ ἀναγνώριση τοῦ κύρους τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν

καὶ ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖον 'Αλεξανδρείας. Καὶ τέλος, ἡ καλλιέργεια φιλίας μὲ τοὺς ἀγγλικανούς.

Ἡ ἀγωνία, ποὺ εἶχε νὰ κατανικήσῃ τὶς ἀντιδράσεις, ποὺ εὕρισκε διαρκῶς στὴν προσπάθειά του νὰ ἐπιβάλῃ καινοτομίες ριζοσπαστικές, ἔφεραν ξαφνικὰ ἕνα γκρέμισμα ἀπροσδόκητο. Τὴν νύκτα τῆς 28 'Ιουλίου ἀνέρχεται πρὸς τὴν Αἰωνίαν 'Ανατολήν.

Κατὰ τὸν Νουβίας Νικόλαον:

«Ἡ αἰσιοδοξία τὸν ὤθει πολλάκις εἰς σχέδια τολμηρὰ καὶ ἐπικίνδυνα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα μετὰ βίας συνεκρατεῖτο ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Μεγαλοπράγμων, ὡς ἦτο, ζωηρὸν ἔτρεφεν πόθον καὶ ἐκαλλιέργει τὸ πνεῦμα τῆς ἑνώσεως τῶν 'Εκκλησιῶν. Συνελόντι εἰπεῖν, ἐθεωρεῖτο προσωπικότης, ὄχι μόνον Πανορθόδοξος, ἀλλὰ καὶ Παγχριστιανική»(17).

'Εν συνεχείᾳ, περιγράφει ὁ μασῶνος, ὅτι:

«Ὁ Μελέτιος, μὲ τὴν τετράγωνη λογική του, τὸ ἀνεξάρτητο καὶ ἀπαλλαγμένο ἀπὸ μικρότητες μυαλό του, δὲν εἶναι παράξενο ὅτι βρέθηκε ἕτοιμος νὰ δεχθῇ καὶ τὸ τεκτ.·. φῶς».

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ πέρασε ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη (1906), γνωρίστηκε μὲ τέκτονες. Συνεζήτησε μαζί τους καὶ τοὺς ἐντυπωσίασε μὲ τὸ κριτικὸ καὶ εὐθύ του πνεῦμα, μὲ τὶς γνώσεις καὶ τὶς γνῶμες του ἐπάνω στὰ διάφορα ἐγκυκλοπαιδικά, γενικά, ἐκκλησιαστικὰ καὶ θρησκευτικὰ ζητήματα. Αὐτοὶ ἐνδιαφέρθηκαν νὰ μάθουν ποιὸς ἦταν καὶ τί εἶχε κάμει ἕως ἐκείνη τὴ στιγμή. Ὅσα ἔμαθαν τοὺς παρακίνησαν νὰ τοῦ ὑποβάλουν, ἔντεχνα, τὴ δεύτερη φορὰ ποὺ ξαναβρέθηκε στὴν Πόλη (1908), τὴν ἰδέα νὰ γίνῃ τέκτων. Φαίνεται ὅτι, στὴν περίπτωση αὐτή, οἱ Τέκτονες ἐνέργησαν σωστά, ὥστε τὸ ἐρευνητικὸ καὶ φιλοπερίεργο πνεῦμα τοῦ Μελετίου, ποὺ εἶχε ἕως τότε, πολλὰ ἀκούσει γιὰ τοὺς μασώνους στὴν Κύπρο καὶ ἀλλοῦ, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τοὺς συνεργάτες του νὰ τοῦ δώσουν πληροφορίες γιὰ τὸν Τεκτονισμό, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἄκουσε, ν' ἀποφασίσῃ, μὲ τὴ γνωστὴ ὁρμητικότητα καὶ ἀποφασιστικότητά του νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τόσων ἄγγλων καὶ ἄλλων ξένων ἐπισκόπων καὶ νὰ ζητήσῃ νὰ γνωρίσῃ καὶ μυηθῇ καὶ αὐτὸς τὰ μυστήρια ποὺ κρύβονταν στὸν Τεκτονισμό!

Τὸν ἔφεραν τότε στὴν Στοὰ «Ἁρμονία», ὑπ' ἀριθ. 44 τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ζήτησαν ἀπὸ τὴν τότε Μεγάλην 'Ανατολὴ τῆς 'Ελλάδος τὴν ἄδειαν νὰ τὸν μυήσουν καὶ ὅταν τὴν ἔλαβαν,

(17) Νὰ τὸν χαίρωνται, οἱ Νεοημερολογῖται του.

ὁ Μελέτιος δέχθηκε καὶ τὸ τεκτονικὸν φῶς κατὰ τὶς ἀρχὲς τοῦ 1909(18).

Παραμένει στὴν Πόλη ἕνα χρόνο ἀκόμη καὶ μελετᾷ μὲ πάθος τὴν τεκτονικὴ διδασκαλία, ποὺ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ χαράξῃ μὲ πραγματικὰ τεκτονικὸ τρόπο, ὅλες του τὶς πράξεις καὶ τὰ λόγια, ὅπως εἴδαμε κατὰ τὴ σύντομη ἐξιστόρηση τῆς δράσης του. Σὲ κάθε περίπτωση, ἡ δικαιοσύνη καὶ οἱ πραγματικὲς τεκτονικὲς ἀρετές, θἄλεγε κανείς, φυσικὰ καὶ αὐθόρμητα τὸν ὡδηγοῦσαν τί νὰ πῇ καὶ πῶς νὰ ἐνεργήσῃ.

Ὁ ἀδελφὸς Μελέτιος, μετὰ τὴν μύησή του παρακολουθοῦσε τὶς ἐργασίες καὶ τὴ δράση τοῦ Τέκτονα παντοῦ ὅπου βρέθηκε στὴν πολυτάραχη ζωή του, καὶ οἱ περιστάσεις καὶ τὸ περιβάλλον τοῦ τὸ ἐπέτρεπαν. 'Ολίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ σὰν τὸν ἀδελφὸ Μελέτιο, δέχθηκαν τὸν Τεκτονισμὸ καὶ τὸν ἔκαμαν βίωμά των. Καὶ ὑπῆρξε πραγματικὴ ἀπώλεια ὅτι τόσο γρήγορα ἀνακλήθηκε ἀπὸ τὸν Μ.Α.Τ.Σ. στὴν Αἰωνία 'Ανατολή, πρὶν ὁλοκληρώσῃ τὰ ἔργα(19) μὲ τὰ ὁποῖα ἐστεφάνωσε τὸ πέρασμά του ἀπὸ τὸν κόσμο μας...». ('Απὸ τὸ «Τεκτονικὸν Δελτίον», ἀριθ. 71, 'Ιαν. - Φεβρ. 1967).

Περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλου, ἡ «περιγραφὴ Μεταξάκη» ὑπὸ τοῦ μασώνου, καταδεικνύει κατὰ πόσον πρόκειται περὶ εὐσεβοῦς χριστιανοῦ καὶ ὄντως ἐκκλησιαστικοῦ ἀνδρός, ἢ περὶ ματαιοδόξου τυχοδιώκτου καὶ πολιτικάντη καὶ ἀντάρτου θεομάχου. 'Αφ' ἑτέρου τί «εἴδους» ὑποκείμενα εἶναι οἱ «ἔντιμοι» μασῶνοι.

Χρυσόστομος Παπαδόπουλος.

Ὁ δὲ ἰσάξιος καὶ συνάδελφος αὐτοῦ, ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἀνταρσίας καὶ ἐν πᾶσι, Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὁ δικτατορικὸς προωθητὴς καὶ ἐτσιθελικὸς ἐκτελεστὴς τῆς κακουργίας, εἶναι βαρύτερον ὑπεύθυνος ἐγκληματίας, καθ' ὅσον αὐτὸς ἄλλα μὲν ὑπερήσπιζε πρότερον, τὰ ἀντίθετα δὲ ὅταν τὸν ἀνεβίβασαν εἰς τὴν ἐξουσίαν. Καὶ μὲ τὴν βάναυσον βίαν, μεθ' ἧς τὸν ὥπλισαν οἱ δικτάτορες, ἐξετέλεσε

(18) Ὅπως εἴδομεν, ὁ «Πυθαγόρας - Γνώμων», ὄργανον τῶν μασώνων, εἰς τὴν «Νεκρολογίαν» του, ἔγραφεν ὅτι μασῶνος ἔγινεν οὗτος τὸν Μάρτιον τοῦ 1910. 'Αλλ' ὁ γράφων τ' ἀνωτέρω μασῶνος, λέγει ὅτι «εἶναι λάθος, σύμφωνα μὲ ὅσα ἔμαθε μεταγενεστέρως».

(19) Εἴδομεν ποῖα τὰ ἔργα του, ποὺ δὲν ὡλοκλήρωσε, διότι σὺν τοῖς ἄλλοις, ἐπεζήτει, ὁ ἐλεεινὸς σατανολάτρης, νὰ γίνῃ καὶ πατριάρχης 'Ιεροσολύμων.

σατραπικῶς καὶ αὐταρχικῶς τὸ ἔγκλημα καὶ ἐξετράπη εἰς εἰκονομαχικοὺς διωγμοὺς κατὰ τῶν εὐσεβῶν. Αὐτὸς πρῶτος «κοσμικοῖς ἄρχουσι χρησάμενος», μὲ τὴν μοιχικὴν καὶ παράνομον ἐκλογὴν καὶ ἀναρρίχησίν του, ἤνοιξεν ἔκτοτε τὴν ὁδὸν τῆς παρανομίας καὶ ἀντικανονικότητος εἰς τοὺς Ἑλλαδικοὺς ἐπισκόπους.

Οὗτος μετὰ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ ὅπου ἐξεδιώχθη, διατρίβων εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ ἐνῷ ὁμοῦ μὲ τὸν ὁμόψυχόν του Μεταξάκην ἐγύριζαν τὴν Ἀμερικὴν μὲ τὰ παντελόνια, γνωστοὶ ὄντες ἀμφότεροι κατὰ τὰς διαθέσεις, ἐξελέγησαν ὁ μὲν Κωνσταντινουπόλεως, ὁ δὲ Ἀθηνῶν. Περὶ τοῦ ἑνὸς εἴδομεν· πῶς δὲ καὶ ὁ ἄλλος ἐξελέγη;

Εἰς καιρὸν τρομοκρατίας, ἐκ τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς, καὶ ἐνῷ ὑπῆρχεν ὁ κανονικὸς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν, οἱ δικτάτορες ἐφεῦρον, διὰ πρώτην φοράν, τὴν μέθοδον τῆς περιβοήτου «ἀριστίνδην Συνόδου»· ἐκ τῶν πέντε μελῶν τῆς δικτατορικῶς διορισθείσης αὐτῆς «ἀριστίνδην συνόδου» ἐψήφισαν αὐτὸν τρεῖς! Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ «ἐκλογὴ» τοῦ Χρυσοστ. Παπαδοπούλου. Κανονικὸς Μητροπολίτης Ἀθηνῶν ἦτο ὁ Θεόκλητος· ἐπομένως αὐτὸς ἦτο καὶ μοιχός.

Φανερῶν καὶ αὐτὸς ποίων ἐγίνετο «ἀρχιεπίσκοπος» καὶ τίνων ἐνεργείαις ἔγινε ἡ ἀναρρίχησίς του, ὧν καὶ τὰ σχέδια προώθει, ἤδη εἰς τὸν «ἐνθρονιστήριον λόγον» του διεκήρυσσε:

«Δέον νὰ συγχρονισθῇ ἡ Ἐκκλησιαστικὴ δρᾶσις πρὸς τὴν ζωὴν τῆς κοινωνίας, ἀπὸ τῆς ὁποίας φαίνεται σήμερον ἀπομεμακρυσμένη... Ζητοῦντες δὲ τὴν ἕνωσιν τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν καὶ χριστιανικῶν κοινοτήτων μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, δέον, πρὸ παντὸς νὰ ἐπιδιώξωμεν τὴν πραγματικὴν ἑνότητα καὶ ἀδιάλειπτον ἐπικοινωνίαν καὶ συναντίληψιν τῶν δογματικῶς συνηνωμένων αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, τὸν συντονισμὸ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ὑπὸ τὴν πνευματικὴν πάντοτε ἡγεσίαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν καθορισμὸν κοινῆς βάσεως τῶν σχέσεων πρὸς τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ χριστιανικὰς κοινότητας... Πρὸς τοιαύτην συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην δὲν εἶναι ἀναγκαία προϋπόθεσις ἡ δυσεπίτευκτος, δυστυχῶς, δογματικὴ ἕνωσις διότι ἀρκεῖ ἡ ἕνωσις τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἥτις ἄλλως τε, δύναται νὰ προλειάνῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν τελείαν ἕνωσιν τὴν πρὸς αὐτὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνταποκρινομένην...».

Πρὶν ἀπὸ αὐτούς, ἠκούσθησάν ποτε Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι νὰ ἐκφωνοῦν τοιούτους λόγους; Καὶ δὴ ἐν «ἐνθρονιστηρίοις λόγοις» τὸ ἐνδιαφέρον των ἦτο διὰ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ αἱρετικούς, οὐχὶ δὲ διὰ τὴν στήριξιν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τῶν Πατέρων καὶ τὸν χριστιανικὸν βίον;

Οὗτος, ὡς ἱστορικός, ἐπανειλημμένως ἔγραφεν εἰς τὰ βιβλία του περὶ τῆς κατακρίσεως καὶ καταδίκης τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ τῶν φράγκων ὑπὸ τῶν Ὀρθοδόξων Πατριαρχῶν. Καὶ ὡς ἀρχιμανδρίτης μὲ ζῆλον καὶ κατ᾿ ἐπανάληψιν ἐκάκιζε δριμέως καὶ κατεδίκαζε τὴν παράνομον καὶ αὐθαίρετον μεταρρύθμισιν τοῦ Πάπα, χαρακτηρίζων αὐτὴν ὡς «μίαν τῶν καινοτομιῶν τοῦ Πάπα, παγκόσμιον σκάνδαλον» κλπ. Ἀπεφαίνετο δὲ ἐν ἐπισήμοις ἐκθέσεσιν, ὅτι «δὲν ἠδύνατο ἡ Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία νὰ μεταρρυθμίσῃ τὸ ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν». Ἐνῷ δὲ ταῦτα ἐκήρυσσε καὶ ἐβεβαίωνεν, ὅταν τοῦ ἔταξαν ἐξουσίαν καί, ἀντὶ τοῦ μητροπολίτου ἀνεπέτασαν ἐνώπιόν του τὸ ὀφφίκιον τοῦ ἀρχιεπισκόπου, μητροπολιτῶν δὲ τῶν λοιπῶν Ἑλλαδιτῶν ἐπισκόπων, ὡσὰν τὸν Ἰωάννην Βέκκον[20], μετέστη εἰς τὰ ἀντίθετα φρονήματα, ὅ,τι προηγουμένως ἔπτυε καὶ ἐκεραυνοβόλει, τώρα ἠσπάζετο καὶ περιεποιεῖτο.

Οἱ δὲ ἐξηπατημένοι του, οἱ ἀκολουθοῦντες ὀπίσω αὐτοῦ, οἱ θέλοντες νὰ τὰ ἔχουν καλὰ μὲ τοὺς ἐξουσιάζοντας, διὰ τὰ καλῶς ἐννοούμενα ποικίλα συμφέροντα, οἱ μὴ διατεθειμένοι ὑπομεῖναι «τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ» καὶ τὸ μαρτύριον, βουλόμενοι νὰ δικαιώσουν τὸν ἀλλοπροσαλλισμὸν καὶ τὴν ἀσυνέπειαν αὐτοῦ καὶ τῶν ὁμοίων, μᾶλλον δὲ νὰ δικαιώσουν ἑαυτοὺς διὰ τὴν εἰς τοιούτους οὐραγίαν, ἀνεκάλυψαν καὶ τοῦτο τὸ νέον εὕρημα, ὅτι οὗτος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἀποστατήσαντες καὶ ἐκτραπέντες ἀπὸ τὴν αἰωνίαν παράδοσιν καὶ πορείαν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ λοξῶς πορευόμενοι ἰδίαν ὁδόν, δὲν εἶναι σχισματικοὶ ἔναντι τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰ πατροπαράδοτα! Πῶς δικαιολογοῦν αὐ-

(20) Οὗτος, ὢν πρότερον σφοδρὸς πολέμιος τοῦ λατινισμοῦ καὶ ὑπερασπιστὴς τῆς Ὀρθοδοξίας, ὑπὲρ ἧς καὶ ἐκακοπάθησεν ἐν φυλακαῖς, ὅτε τῷ ὑπεσχέθη ὁ αὐτοκράτωρ Μιχαὴλ ὁ ἀζυμίτης τὴν πατριαρχείαν, ἐτράπη εἰς φανατικὸν λατινόφρονα καὶ μανιώδη διώκτην τῶν Ὀρθοδόξων μέχρι τοῦ θανάτου του.

τό; Διότι, λέγει, πατριαρχεῖα καὶ ἐκκλησίαι, ὁποὺ ἀκολουθοῦν τὸ αἰώνιον Ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας, «δὲν διέκοψαν πνευματικὴν ἐπικοινωνίαν» ἀπὸ τοὺς καταργήσαντας τοῦτο καὶ ἀντεισαγαγόντας τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

Τί νὰ σκεφθῇ τις; Εἶναι δυνατὸν νὰ πάσχουν τόσην πτωχότητα μυαλοῦ οἱ οὕτω φθεγγόμενοι; Μᾶλλον ἐμπαθὴς προσπάθεια καὶ ἠθελημένη μυωπία καὶ ἀναιδὴς προσποίησις εἶναι αἰτία καὶ «δικαιολογητικὸν» τῶν τοιούτων συλλογισμῶν. Ὁ φόνος εἶναι φόνος διότι ἐπράχθη καὶ εἶναι τοιοῦτος· δὲν παύει νὰ εἶναι τοιοῦτος, ἐπειδὴ εἰς τὸν διαπράξαντα τοῦτον, διὰ κάποιον λόγον, δὲν ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ ἐπί τινα καιρόν. Πολὺ «ἀνθρωπίνως» σκέπτονται αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι. Δὲν ἐρευνοῦν τὸ ἔγκλημα καθ' ἑαυτὸ μὲ κριτήριον τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, τὴν πίστιν, τὴν Ἐκκλησιαστικὴν πρᾶξιν, ἀλλὰ τὸ ἀντιμετωπίζουν ἀπὸ σκοπιᾶς τῆς οἱασδήποτε «συμπεριφορᾶς ἀνθρώπων»! Τοιαύτη «ἐκκλησιολογία» ἠκούσθη ἄλλοτέ ποτε;

Αὐτὰ τὰ περίφημα πατριαρχεῖα καὶ ἐκκλησίαι, τάχα καλῶς καὶ κανονικῶς καὶ ὀρθοδόξως ἔπραξαν, μὴ διακόψαντα ἐπικοινωνίαν μὲ τοὺς ἀποστατήσαντας παρανόμους; Ἐνῷ καὶ αὐτὸς ὁ ἀποστάτης εἰς τὸν ἐνθρονιστήριον λόγον του ἔλεγεν, ὅτι «Παρίσταται ἀνάγκη ὅπως ἐπιδιωχθῇ ἡ στενὴ συνένωσις καὶ συνεργασία πασῶν τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐν γενικοῖς ζητήμασιν, ἅτινα δὲν δύνανται νὰ λυθῶσι μονομερῶς ὑπὸ ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς Ἐκκλησίας». Δὲν ἦτο λοιπὸν «γενικὸν ζήτημα» τὸ Ἑορτολόγιον τῆς ὅλης Ὀρθοδοξίας; Ὑπῆρχέ τι τὸ ὁποῖον ἐνδιέφερεν ἰδιαιτέρως τὰς μὲν τῶν Ἐκκλησιῶν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἄλλας; Ὅμως ἐλησμόνησεν ὅτι «δὲν δύνανται νὰ λυθῶσι μονομερῶς» καὶ διὰ τοῦ «ἔτσι θέλω» τὸ ἔλυσε μονομερῶς, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ τὸν ἀνακαλέσουν εἰς τὴν εὐθεῖαν αἱ «ὀρθόδοξοι» ἐκκλησίαι, τὰς ὁποίας περιεφρόνησεν, ἢ νὰ διαχωρίσουν τοὺς εὐθύνας των. Οὕτω δὲ γίνονται συνυπεύθυνοι εἰς τὴν ἀποστασίαν, ἐνῷ ὤφειλον καὶ ἠδύναντο ν' ἀνακόψουν τὸν οἶστρον πρὸς τὸν Οἰκουμενισμόν, ἂν ἡ εὐσέβεια ἐνώκει εἰς τοὺς «ἀρχηγοὺς» των.

Οἱ γνωρίζοντες πράγματα καὶ καταστάσεις δὲν ἐκπλήττονται ἀπὸ αὐτὴν τὴν «συνέπειαν ὀρθοδόξων». Αὐτὰ τὰ ταλαίπωρα πατριαρχεῖα καὶ ἐκκλησίαι καὶ δὴ τὰ ἄνευ ποιμνίου μὲ τοὺς «τιτουλαρίους» ἐπισκόπους των, εἶναι ἐξηρτημένα ἐν πολλοῖς ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν ὑπουργεῖον ἐξωτερικῶν, τελοῦντα δὲ ὑπὸ πολιτικὴν ἢ θρησκευτικὴν δικτατορίαν καὶ κυριαρχούσης τῆς θελήσεως τοῦ ἑνός, οὐδόλως ἔχουν ἐλευθέραν γνώμην. Ἡ δὲ ζωή των εἰς ἄλλα ἀσχολεῖται· περὶ Ὀρθοδοξίας θὰ μεριμνήσουν αὐτοί; Ἐκτὸς ἄλλων πολλῶν ἀφορμῶν «ἐλεγμοῦ», καθ' ἃς ἐδείχθη κατὰ πόσον οἱ ἐν αὐτοῖς ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν, ὁ ἀντίχριστος καὶ ἄθεος Οἰκουμενισμός, κατὰ τοῦ ὁποίου ὄχι μόνον οὐδὲν τῶν πατριαρχείων τούτων ἀντέδρασεν, ἀλλὰ καὶ σπεύδουν ἐν αὐτῷ «ἀγαλλομένῳ ποδί», ἐφανέρωσεν ὅτι ὄχι μόνον δὲν π ι σ τ ε ύ ο υ ν αὐτοὶ εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀλλ' εἶναι καὶ π ο λ έ μ ι ο ί της. Ὁ δὲ μέγας «ζῆλος» τούτων διὰ τὴν «ἑτοιμαζομένην Μεγάλην Σύνοδον», ἡ ὁποία θὰ καταλύσῃ τὰ πάντα ὅσα ᾠκοδόμησαν οἱ Πατέρες, δίδει νὰ ἐννοήσῃ τις ἐὰν ἀπὸ τοὺς τοιούτους ἀνεμένετο νὰ διεκδικηθοῦν τὰ δικαιώματα τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπερασπισθῇ ἡ Ὀρθοδοξία. Οἱ στηρίζοντες εἰς αὐτοὺς τὴν βεβαίωσιν τῆς πίστεως καὶ κρεμῶντες ἀπ' αὐτῶν τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν, ἂς μάθουν ποία εἶναι ἡ Ἐκκλησία καὶ ὅτι, κατὰ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον Στουδίτην, «Ἡ Ἐ κ κ λ η σ ί α ἐ σ τ ὶ κ α ὶ ἐ ν τ ρ ι σ ὶ ν Ὀ ρ θ ο δ ό ξ ο ι ς ὁ ρ ι ζ ο μ έ ν η». Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν Ἅγιον, ἐκεῖνοι εἶναι σχισματικοί, «ὧν ἡ πίστις τὸ ἐνδιάστροφον ἔχει καὶ ὁ βίος τὸ ἀκανόνιστον καὶ ἄθεσμον».

ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

Δ΄

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΔΙΑ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΟΥ

ΣΧΕΔΙΟΝ «ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ» «ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ» ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ

ΑΜΑ τῇ, καθ' ὃν εἴδομεν τρόπον, ἀναρριχήσει του εἰς τὸν θρόνον ὁ Μεταξάκης, ἐκτελῶν τὸ πρόγραμμα, ἀνέθεσεν εἰς τὸν Καθηγ. Βασ. Ἀντωνιάδην τὸν καταρτισμὸν καταλόγου «μεταρρυθμίσεων». Οὗτος εἰς ἀπάντησίν του πρὸς τὸν Μεταξάκην ἔλεγε, σὺν ἄλλοις:

«Ἡ ἀνατεθεῖσά μοι ἐντολὴ περὶ νέας τινὸς εἰσηγήσεως ἐπὶ τῶν ὑπὸ μελέτην ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΩΝ, θὰ ἐπεθύμουν νὰ εἶχεν ἀνατεθῇ εἰς ἄλλον· διότι ἡ πεῖρα καὶ τῶν ἀπὸ τριετίας γενομένων διέθηκέ με ἔτι συντηρητικώτερον... Ἐπειδὴ πολλαχῶς ἐξαίρεται ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ὁ συγχρονισμὸς καὶ τὸ συγχρονιστικὸν πνεῦμα καὶ ἐν ὀνόματι αὐτοῦ ἀπαιτοῦνται πολλὰ καὶ ποικίλα ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀνάγκη νὰ ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐνταῦθα τὸ τοῦ Ἀποστόλου «μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν...». Ἄλλος ὁ λόγος περὶ τοῦ ἑτέρου συγχρονισμοῦ, περὶ τοῦ ὑπόπτου συγχρονιστικοῦ πνεύματος, τοῦ ἀξιοῦντος ἠθικὴν πάντη ἀδογμάτιστον, καὶ πλὴν τῶν ἠθικῶν στοιχείων τοῦ χριστιανισμοῦ, τὰ λοιπὰ αὐτοῦ πάντα, καὶ δόγματα καὶ διδάγματα καὶ μυστήρια, παραπέμποντος εἰς τὴν κρίσιν καὶ ἀνάκρισιν τῶν μεταφυσικῶν... Ἀποτελεῖ διάψευσιν τῆς κλήσεως τοῦ κληρικοῦ καὶ ἀθέτησιν τῆς ἰδίας αὐτοῦ ὁμολογίας, ὄχι βεβαίως τὸ ἔρχεσθαι εἰς σχέσιν πρὸς τὸν κόσμον, ἀλλὰ τὸ τιθέναι τὴν δόξαν τοῦ κόσμου ὑπὲρ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὸ φιλαρεσκεῖν τοῖς ἀνθρώποις ἐπὶ ζημίᾳ τοῦ κληρικοῦ

ἀξιώματος καὶ τῆς εὐαρεστήσεως τῷ Θεῷ, ἐπὶ ὀλιγωρίᾳ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ...».

Ἀλλ' ὁ ἀντάρτης καὶ «μοναδικὸς κατὰ τὴν τόλμην πατριάρχης», ὡς τὸν ἐχαρακτήριζον καὶ ὀπαδοί του, ἀκάθεκτος καὶ ἀδίστακτος προυχώρει εἰς τὸ ἔργον του, βιαζόμενος νὰ προλάβῃ ὅσον περισσότερα! Διότι δὲν ἐπρόκειτο ἢ πρόκειται μόνον περὶ τῆς «μεταρρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου». Μέγαν κατάλογον ἐκτελεστέων μεταρρυθμίσεων κατήρτισεν ὁ Μασωνισμὸς-Οἰκουμενισμός, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπόν του καὶ αἱ ὁποῖαι ἐξετελέσθησαν ἢ βαθμηδὸν ἐκτελοῦνται ὑπὸ τῶν προδοτῶν τῆς πίστεως. Πλὴν τῆς τοῦ ἡμερολογίου, ἥτις ἦτο πρώτη εἰς τὴν σειράν, ἐκαταλογογραφήθησαν: α) ὁ Β΄ γάμος τῶν κληρικῶν, β) ὁ γάμος τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν, γ) ἡ ἀπόρριψις τοῦ ράσου, τοῦ γενείου, τῆς κόμης τῶν κληρικῶν, δ) ἡ κατάργησις ἢ συντόμευσις τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Λειτουργίας, ε) ἡ κατάργησις τῶν Νηστειῶν, στ) ἡ μετάθεσις τῶν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος συμπιπτουσῶν ἑορτῶν εἰς τὴν Κυριακήν, ζ) ἡ μείωσις τῶν βαθμῶν συγγενείας διὰ τὸν γάμον, η) ὁ ὁρισμὸς μεγάλου ἔτους διὰ τὴν μοναχικὴν κατάταξιν, θ) ἡ κατάργησις τῆς Βυζαντινῆς μουσικῆς καὶ εἰσαγωγὴ τῆς Εὐρωπαϊκῆς, ι) ἡ πρόθεσις μεταρρυθμίσεως καὶ τοῦ Πασχαλίου καὶ ἄλλαι ἀκόμη. Ποῖος δὲν γνωρίζει, ὅτι καὶ δι' ὅσας δὲν ἔγιναν ἀκόμη, μέγας ζῆλος ὑπάρχει διὰ νὰ γίνουν καὶ αὐταὶ καὶ μάλιστα νὰ νομοθετηθοῦν διὰ «ἑτοιμαζομένης Μεγάλης Συνόδου»;

Μόλις ἐπεκάθησεν ὁ Μεταξάκης, ἀμέσως διὰ διαφόρων ἀλχημειῶν ἔκαμε τὴν ἀντορθόδοξον καὶ θεοϋβριστον «ἀναγνώρισιν τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν»!! Ἀφοῦ τὰ τοιαῦτα εἶχεν ἐν σχεδίῳ ἐκ τῶν προτέρων, δι' αὐτὰ ἀνέλαβεν ὑποχρεώσεις καὶ ἔδειξε «τὴν ἀγάπην του» καὶ δι' αὐτὰ προωθήθη! Πῶς καὶ διὰ ποῖον λόγον προέβη εἰς τοῦτο, τὸ ἐξηγοῦν αὐτοὶ οἱ προτεστάνται εἰς τοὺς ἐνθουσιώδεις λόγους καὶ ἐνεργείας των, ἑπομένως περιττεύει νὰ ἐξηγήσωμεν ἡμεῖς. Παραθέτομεν τινὰς ἐξ αὐτῶν:

«Ὁ ἀρχιεπίσκοπος Κανταουρίας κ. Ράνταλλ ἀπαντῶν πρὸς τὴν Α.Θ. Παναγιότητα ἐκφράζει τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς Ἀγγλικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐξενεχθεῖσαν διαγνώμην περὶ τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ εὔχεται ὑπὲρ πλήρους ἑνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν...».

Εις γράμμα του πρὸς τὸν Μεταξάκην οὗτος ἔγραφε:

«Πράγματι εὐγνωμονῶ μαθὼν τὴν σπουδαίαν ταύτην ὑφ' Ὑμῶν ἀναγνώρισιν τῶν χειροτονιῶν τῶν γενομέτων τόσον εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἡμῶν Ἐκκλησίαν, ὅσον καὶ εἰς τὰς Ἐκκλησίας τῶν δοξασιῶν ἡμῶν ἐν γένει. Μετὰ τῆς Ὑμετέρας δὲ Παναγιότητος εὔχομαι εἰς τὸν Ὕψιστον, ὅπως ἡ ἔνδειξις αὕτη ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἀναγνωρίσεως ἀποβῇ εὔφορος καὶ εἰρηνοποιὸς καὶ συντελέσῃ εἰς τὴν ὁλονὲν αὐξάνουσαν προσέγγισιν τῶν Μεγάλων Ἐκκλησιῶν τῶν ὁποίων ἀμφότεροι προϊστάμεθα...».

Ἡ ἐφημερὶς «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τοῦ Λονδίνου ἔγραφε:

«Πλήρης ἐπικοινωνία προϋποθέτει πλήρη δογματικὴν συμφωνίαν. Ἡ ἀπόφασις ὅμως τῆς Κωνσταντινουπόλεως θὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν εἰς μίαν λίαν στενὴν συνεννόησιν μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶ καὶ δύναται νὰ ἐπιφέρῃ μίαν πραγματικὴν ἀλληλεγγύην μεταξὺ αὐτῶν, τῆς ὁποίας τὸ ἀποτέλεσμα θὰ προπαρασκευάσῃ τὴν ὁδὸν διὰ τὴν μέλλουσαν συμφωνίαν... Ἀρχίζει νὰ ριζώνεται ἡ πεποίθησις, ὅτι χάρις εἰς τὰς προσπαθείας τοῦ «Παγκοσμίου συνεδρίου» δὲν θὰ εἶναι μακρὰν ἡ ἡμέρα καὶ τῆς δογματικῆς συνεννοήσεως μεταξὺ τῶν Ἀγγλικανικῶν καὶ τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν...».

Ἡ ἐφημερὶς «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος» τοῦ Λονδίνου ἔγραφε:

«Δὲν σημαίνει ὅτι θὰ συντελεσθῇ ἀμέσως καὶ πλήρης ἐπικοινωνία, ἀλλ' ὅτι μετὰ μακρὰς φιλικὰς σχέσεις μεταξὺ τῆς Ἀγγλικανικῆς καὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν ἐπετελέσθη τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς πλήρη ἐξωτερικὴν ἕνωσιν. Ὀρθόδοξοι ἐδῶ ἢ ἐκεῖ εὑρισκόμενοι, θὰ δύνανται τοῦ λοιποῦ νὰ λαμβάνωσι τὰ μυστήρια καὶ ἄλλας θρησκευτικὰς ὑπηρεσίας ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ἀγγλικανῶν ἱερέων τόσον νομίμως, ὅσον καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἱερέως. Οὐδεμία ὑπάρχει συζήτησις περὶ τῆς βαθείας σημασίας τῶν νέων σχέσεων μεταξὺ Κανταουρίας καὶ Κωνσταντινουπόλεως. Πράγματι δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ εἴπῃ τις ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Μελετίου εἶναι τὸ σπουδαιότατον ἐκκλησιαστικὸν ἔγγραφον ληφθὲν εἰς τὸ Λάμπεθ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους. Θὰ ἔχῃ πάντως μεγάλην ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ ὅλου ζητήματος τῆς χριστιανικῆς ἑνώσεως...».

«Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ Ἐπισκοπιανὴ τῆς Ἀμερικῆς μετὰ πολλῆς χαρᾶς ἐπληροφορήθησαν τὴν ἀπόφασιν ἀναγνωρίσεως τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, ἐκφράσασαι ἅμα τὴν ἐλπίδα ὅτι αὕτη θέλει τύχει τῆς ἐπιδοκιμασίας καὶ τῶν λοιπῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας ὅπως τὸ γενόμενον ἤδη πρὸς τὰ πρόσω βῆμα προαγάγῃ τὸ ἔργον τῆς ἐπιθυμητῆς ἑκατέρωθεν τελικῆς ἑνώσεως...»

«Ἡ ὑπὸ Πρόεδρον τὸν CHARLES GORE Ἐπιτροπὴ τῆς Κινήσεως διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν, πληροφορηθεῖσα περὶ τῆς ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀποδοχῆς ὡς ἐγκύρων τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν, δράττεται τῆς πρώτης εὐκαιρίας ὅπως ἐκφράσῃ τὴν βαθεῖαν της εὐγνωμοσύνην. Παραδεχόμενον τὸ Κέντρον τῆς Ὀρθοδοξίας αὐτὰς ὡς ἐγκύρους, ἐποίησεν ἓν βῆμα, ὅπερ ἐν τῇ προνοίᾳ τοῦ Θεοῦ, θέλει προαγάγει μεγάλως τὴν λίαν ἐπιθυμητὴν συντέλεσιν τῆς ἑνώσεως τῶν Ἀγγλικανικῶν Ἐκκλησιῶν μετὰ τῶν ἁγίων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς...».

Προτεστάντης τις I. A. DOUGLAS ἔγραφεν:

«Ἡ κατ' οἰκονομίαν ἀναγνώρισις τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας θὰ ἐπαυξήσῃ τὴν ὑφισταμένην προσέγγισιν μεταξὺ αὐτῶν καὶ θὰ παρασκευάσῃ τὸ ἔδαφος τῆς ἑνώσεως. Καίτοι δὲ ὑπάρχουσι μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων Θεολόγων οἱ ψέγοντες τὴν συγκατάβασιν ταύτην καὶ τὴν συμπροσευχήν, ἕτεροι ὅμως πλεῖστοι Ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι καὶ ἐπέτρεψαν τὴν μετάδοσιν τῆς θ. κοινωνίας, δι' Ἀγγλικανῶν ἱερέων καὶ συμπροσευχήθησαν κατ' ἐπανάληψιν μετ' αὐτῶν».

«Οὐδεὶς βεβαίως θ' ἀρνηθῇ τὴν σπουδαιότητα, ἣν κέκτηται πρὸς σύσφιγξιν τῶν σχέσεων τῶν δύο Ἐκκλησιῶν ἡ ἐπίσημος ὑπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀναγνώρισις τοῦ κύρους τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ ἡ ἔστιν ὅτε ἀπαραίτητος καθισταμένη μυστηριακὴ ἐπικοινωνία. Τὰ ἐν λόγῳ ζητήματα δύνανται ἀσφαλῶς νὰ προλειάνωσι τὴν ὁδὸν πρὸς τελειωτικὴν δογματικὴν ἕνωσιν...».

Ὁ «ἐπίσκοπος» Γιβραλτὰρ κ. Γκρὲκ ἐπισκεφθεὶς τὸν Μεταξάκην, προσφέρων εις αὐτὸν ράβδον ἀρχιερατικὴν καὶ προσφωνῶν αὐτόν, εἶπε σὺν ἄλλοις:

«Προσφέρω Ὑμῖν τὴν ράβδον ταύτην ὡς τὸ καταλληλότερον δῶρόν μου πρὸς Ὑμᾶς, ἔχων ὑπ' ὄψει ὅτι ἐργάζομαι ὡς Ἐπίσκοπος ἀνήκων εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ὑμῶν. Παρακαλῶ ὑμᾶς ἐπίσης ὅπως δεχθῆτε ταύτην ὡς τὸ σύμβολον τοῦ κοινοῦ ἡμῶν Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος... Μετ' ἀπεριγράπτου χαρᾶς ἐλάβομεν τὴν ἀγγελίαν Ὑμῶν περὶ τῆς στενωτέρας ἑνώσεως καὶ τῆς πλη-

ρεστέρας ἀναγνωρίσεως τῆς οὐσιώδους ἡμῶν ἑνότητος περὶ τὴν ἔγκυρον ἱερωσύνην τῆς Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐγνωρίζομεν καλῶς τὸ εἰλικρινὲς τοῦ Ὑμετέρου φρονήματος, τὸν ζῆλόν καὶ τὴν ἐμβρίθειαν μεθ' ὧν ἐμελετᾶτε τὸ ζήτημα τοῦτο, ὡς καὶ τοὺς κόπους καὶ τὴν μέριμναν διὰ τῶν ὁποίων συνελέγετε τὰς ἀναγκαιούσας γνώσεις ὑπὲρ τῆς τελικῆς ἀποφάσεως. Ἀγαλλόμεθα ὄχι μόνον δι' αὐτὸ τοῦτο τὸ ζήτημα ἀλλὰ καὶ διότι συνάμα δηλοῖ τὴν ὕπαρξιν ἀνοικτῆς θύρας μεταξὺ ἡμῶν, δι' ἧς, θείᾳ ἀρωγῇ θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποβῶμεν μέλη μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, γινώσκοντα καὶ ἀγαπῶντα ἄλληλα καὶ μεταδίδοντα καὶ καθιστῶντα κοινὰ πάντα ὅσα ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς ἑνὶ ἑκάστῳ ἰδιαιτέρως διὰ τὴν ἑδραίωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει. Νῦν ὁπότε διατελοῦμεν ἥσυχοι ἐπὶ τοῦ σοβαροῦ τούτου θέματος καθίσταται δυνατὴ ἀσφαλεστέρα ἀδελφικὴ ἐπικοινωνία, καὶ δυνάμεθα νὰ προσφέρωμεν τὴν Ἱερὰν Θυσίαν εἰς τὸ Μέγα Μυστήριον τῆς Ἁγίας Τραπέζης μετὰ νέας βασίμου ἐλπίδος, ὅτι θὰ συμπληρῶμεν μίαν ἑνότητα ἀρξαμένην ἤδη θείᾳ ἐπινεύσει... Εἴθε ὁ Θεὸς νὰ ἴδῃ ἡμᾶς βαίνοντας ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς μίαν ἱερὰν κοινωνίαν πίστεως καὶ ζωῆς...».

Πλῆθος ἄλλων ἐκδηλώσεων ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἱκανοποιήσεως ἔκαμαν οἱ προτεστάνται τότε καὶ μετὰ ταῦτα. Φαίνεται λοιπὸν εἰς τὰ τοιαῦτα, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἐνήργει ὡς ὀρθόδοξος; διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὴν τιμὴν τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν ὠφέλειαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν ψυχῶν ἐνδιεφέρετο καὶ ἔπραττεν; Ἢ ὡς ἀγορασμένος δοῦλος, διὰ τὴν «τιμὴν» καὶ τὸ συμφέρον τῶν ἀθλίων προτεσταντῶν καὶ τὴν πρόοδον τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐφευρεθέντος Οἰκουμενισμοῦ ἐνδιεφέρετο καὶ εἰργάζετο, τὰ πάντα θυσιάζων διὰ τὴν τιμὴν τοῦ κόσμου, διὰ τὴν διαφήμησιν τοῦ ἐγώ του καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῆς προωθούσης αὐτὸν μασωνίας; Φαίνεται εἰς αὐτὰ ἴχνος διαθέσεως τῶν αἱρετικῶν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν εὐσέβειαν, ἢ ὡς κακοῦργος ψυχοκτόνος τοὺς ἔκαμνε νὰ ἐπαναπαύωνται ἐκεῖ ὅπου εἶναι, διὰ νὰ κολάζωνται αἰωνίως;

ΤΟ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ»

Ο «ΑΝΗΣΥΧΟΥ πνεύματος», ὁ «μοναδικὸς κατὰ τὴν τόλμην» καὶ «μοιραῖος Πατριάρχης» Μεταξάκης, προκειμένου νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἐντολὰς καὶ τὰ καταθύμια τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ καὶ ἰδικῶν του φίλων προτεσταντῶν,

μασώνων καὶ λοιπῶν σκοτεινῶν δυνάμεων[21] δὲν καθυστερεῖ, ἀλλὰ ἐπείγεται νὰ ἱκανοποιήσῃ ὅλους αὐτοὺς διὸ ἐπιδίδεται εἰς τὸ ἔργον του.

Ἐξαίφνης καὶ ἄνευ ἄλλης προειδοποιήσεως, τὴν 3 Φεβρουαρίου 1923 ὁ Μεταξάκης ἀποστέλλει γράμματα πρὸς τοὺς Πατριάρχας καὶ Προέδρους τῶν Ἐκκλησιῶν, δι' ὧν ἐζήτει νὰ στείλωσιν ἀντιπροσώπους των διὰ τὴν συγκρότησιν «συνεδρίου», ἐπὶ τῷ σκοπῷ πραγματοποιήσεως ἐκκλησιαστικῶν μεταρρυθμίσεων. Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἤρχιζεν ὡς ἑξῆς:

«Πολλὰ εἰσι τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τὰ μίαν μὲν ἢ πολλὰς ἢ καὶ πάσας τὰς ἐπὶ μέρους Ἁγίας Ἐκκλησίας ἀπασχολοῦντα, μὴ ἄλλως δὲ διευθετηθῆναι δυνάμενα εἰ μὴ ἐξ ἀποφάσεως κοινῆς τῆς ὅλης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Πολλὰ δὲ ὄντα καὶ πρότερον, ηὐξήθησαν, ὥς γε εἰκός, ἐν τοῖς ἐσχάτοις τούτοις καιροῖς, ἐν οἷς τὸ ρευστὸν τῶν ἐγκοσμίων ὑπερέβη τὴν ἑαυτοῦ φύσιν. Διὰ τοῦτο πολλαχόθεν ὑποδέδεικται οὐχ ὡς χρήσιμον ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀναγκαῖον τὸ ἐπιληφθῆναι τῆς τούτων μελέτης καὶ ἐπιζητηθῆναι τὴν κοινὴν ἐπ' αὐτῶν τῆς ὅλης Ἐκκλησίας διάσκεψιν ἐπὶ τῷ τέλει κανονικῆς αὐτῶν ἐπιλύσεως...».

Ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ «πολλὰ ζητήματα», περὶ ὧν ἐμερίμνα; Μήπως ἡ κινητοποίησις διὰ τὴν στερέωσιν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν πίστιν τῶν Πατέρων; Μήπως ἡ ἀντιμετώπισις τοῦ ὀργίου τῶν αἱρέσεων καὶ τῶν ἀθεϊστικῶν ἰδεῶν καὶ κινήσεων καὶ τῆς ἐπιπολαζούσης διαφθορᾶς. Μήπως ἡ ἀνάληψις προσπαθείας διὰ τὴν σταθερὰν ἐμμονὴν τῶν Χριστιανῶν εἰς τὰ πατροπαράδοτα καὶ τὰ ὅσα ἀφοροῦν εἰς τὸ συμφέρον τῶν ψυχῶν; Ὄχι! Πᾶν τοὐναντίον! Τὰ πολλὰ ζητήματα τοῦ Μεταξάκη ἦσαν: «ἡ ἄθεος μεταστοιχείωσις τῶν πάντων», ἡ ἀνατροπὴ τῶν αἰωνίων θεσμῶν καὶ ὅλων ἐκείνων δι' ὧν χαρακτηρίζεται ἡ Ὀρθοδοξία, οἱ κοσμικοὶ καὶ ἀσεβεῖς νεωτερισμοί, δι' οὓς εἴδομεν καὶ θὰ ἴδωμεν κατωτέρω, αὐτὰ ἦσαν τὰ «προβλήματα», τὰ ὁποῖα πρῶτος αὐτὸς ἀνεκίνει, διὰ νὰ τὰ συνεχίσουν οἱ μετ' αὐτόν. Ποίους δὲ ἐννοεῖ, λέγων ὅτι «πολλαχόθεν ὑποδέδεικται», εἰμὴ τοὺς ὁμοίους του μασώνους καὶ κοσμικόφρο-

(21) Εἰς τὰς ὁποίας ὁ φιλοδοξίᾳ τυφλούμενος καὶ εἰς τὴν διαφήμησιν τοῦ ἐγώ του θυσιάζων τὰ πάντα, ὤφειλε τὴν διαδοχικὴν εἰς τὰ ὕπατα τῶν ἐπὶ μέρους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀξιώματα ἄνοδον αὐτοῦ.

νας καὶ ἀσεβεῖς; (22). Αὐτὰ ἦταν τὸ φρόνημα καὶ τὸ συμφέρον τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ;

Ἐνῷ κάμνει λόγον εἰς τὴν ἐπιστολὴν περὶ «πολλῶν ζητημάτων», εἰς τὴν συνέχειαν φθέγγεται μόνον διὰ «τ ο ῦ τ ο ῦ Ἡ μ ε ρ ο λ ο γ ί ο υ», λέγων:

«Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς ἁμαρτωλοῖς τῶν γενικῶν πολέμων καιροῖς προδηλοτέρα κατέστη ἡ ἀνάγκη τῆς χρήσεως ἑνὸς κοινοῦ μετὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἡμερολογίου, πάντα τὰ ὀρθόδοξα Κράτη, τέως ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐπιτεύξεως τρίτου τινὸς κρείττονος ἡμερολογίου διατελοῦντα, προεθυμήθησαν προσχωρῆσαι ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸ Εὐρωπαϊκὸν Ἡμερολόγιον. Καὶ ἀφῆκε μὲν ἡ κρατικὴ αὕτη πρὸς τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον προσχώρησις ἄθικτον τὸ ἑορτολόγιον τῆς Ἐκκλησίας, τῆς χρήσεως τοῦ νέου ἡμερολογίου κηρυχθείσης ἐν ἰσχύϊ διὰ μόνας τὰς κοσμικὰς σχέσεις, πρόδηλον μέντοι ἐστὶν ὅτι οὐ σμικρὰ προσγίγνεται ἐν τῷ βίῳ ἡ δ υ σ κ ο λ ί α ἐκ τῆς χρήσεως δύο ἡμερολογίων...».

Ἰδοὺ λοιπὸν ἐξ ἀρχῆς καὶ ἐπισήμως ἡ διακήρυξις, πῶς καὶ διατί εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς μεταξὺ τῶν Ὀρθοδόξων· διὰ νὰ ἔχουν «κοινὸν μετὰ τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς ἡμερολόγιον» καὶ ὄχι διὰ τὰ περὶ ἀστρονομίας καὶ λοιπά, ὡς ἐξαπατοῦν τὸν λαόν, ἅτινα εἶναι ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ἐφευρίσκουσι πάντοτε οἱ αἱρετικοὶ καὶ καινοτόμοι. Ποία δὲ «δ υ σ κ ο λ ί α» συμβαίνει ἐκ τῆς χρήσεως δύο ἡμερολογίων; Ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς καὶ τὸ πλεῖστον τῶν Ὀρθοδόξων χρησιμοποιοῦντες τὸ νέον ἡμερολόγιον διὰ τὰ κοσμικά, ἔχοντες δὲ ἄλλο διὰ τὰς ἑορτάς, ἔχουν δυσκολίας, ἢ μᾶλλον καυχῶνται διὰ τὰ ἰδιαίτερά των; Ἀλλ' εἰς αὐτὰ τὰ «Πρακτικὰ» τοῦ ἰδίου «συνεδρίου» ἐγράφετο ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετον· «Ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ἐκκλησιαστικῷ καὶ ἐθνικῷ τῶν Ὀρθοδόξων βίῳ ὄχι μόνον δυσκολία τις ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου δὲν ὑπῆρχεν, ἀλλὰ τοὐναντίον τὸ διαφέρον ἡμερολόγιον ἐχρησίμευσε δι' αὐτοὺς καὶ ὡς τις ἰδιαίτερος δεσμός, τονώνων ἐπὶ πλέον τὴν ἑνότητα αὐτῶν ὡς ἰδιαιτέρας χριστιανικῆς ὁλότητος».

Ἐν συνεχείᾳ μεριμνᾷ διὰ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἐν τοῖς κοσμικοῖς καὶ τοῖς θρησκευτικοῖς διὰ

(22) Ὡς ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος ἔγραφεν, ὁ Μεταξάκης ἐνήργει οὕτως «υἱοθετῶν τὰ σποραδικῶς κατὰ τὸ ἀρέσκον ἑκάστῳ διακηρυσσόμενα ἐν περιοδικοῖς καὶ τῷ ἡμερησίῳ Τύπῳ καὶ πλατυστόμως εὐκαίρως καὶ ἀκαίρως διαδιδόμενα».

σκοποὺς ὑλιστικούς, «ἀλλὰ καὶ πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἔν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἑνότητος, πάντων τῶν ἐπικαλουμένων τῷ ὀνόματι Κυρίου ἑορταζόντων τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὴν Γέννησιν αὐτοῦ καὶ τὴν Ἀνάστασιν...».

Ἰδοὺ πῶς ὁ πρωτεργάτης τῆς ἀποστασίας ἔκαμνε διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ «τὸ πρῶτον βῆμα» εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν. Ἤδη ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τοῦ «συνεδρίου» τούτου ὥριζε τὸν σκοπόν του: «Διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν καὶ τὰ σημεῖα τ ῆ ς ἐ π α φ ῆ ς πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς Ἐκκλησίας. Καὶ τὸ νέον τοῦτο σημεῖον τῆς ἐπαφῆς ὁσονδήποτε ἐξωτερικὸν καὶ ἂν εἶναι, θὰ προξενήσῃ χαρὰν μεγάλην εἰς ὅλον τὸν χριστιανικὸν κόσμον».

Ὡς ἔγραφε καὶ τὸ τότε ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» (23), «Δὲν ἠθέλησαν νὰ συμμετάσχωσι τοῦ Πανορθοδόξου τούτου συνεδρίου αἱ Ἐκκλησίαι Ἱεροσολύμων, Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας. Αἱ μὲν δύο πρῶται καὶ διότι δ ὲ ν ἀ ν ε γ ν ώ ρ ι σ α ν τὸν καλοῦντα τὸ συνέδριον ὡς κανονικῶς κατέχοντα τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον, ἡ δὲ τρίτη διότι πάντως δὲν ἐθεώρησεν, ὅπως καὶ αἱ δύο ἄλλαι, συμφέρουσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν μελετωμένην διαρρύθμισιν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων.

Οὐδὲν τῶν Πατριαρχείων συμμετέσχεν, οὔτε αὐτὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως κανονικῶς. Εἰς τοιαύτης σημασίας θέματα, ἀφορῶντα εἰς τὴν ὅλην Ὀρθοδοξίαν, ἀντὶ νὰ συνεδρεύσῃ καὶ ἡ ὅλη Ἱεραρχία τοῦ Πατριαρχείου, δὲν συμμετέσχεν ο ὔ τ ε ἡ Σ ύ ν ο δ ο ς, διωρίσθη δὲ μόνον ἓν εὐτελὲς ἀνδρείκελον τοῦ Μεταξάκη, ὁ Κυζίκου Καλλίνικος καὶ εἷς καθηγητής. Ἐκ δὲ τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες ἔλαβον ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μεταξάκη, σχεδὸν οὐδεμία ἔστειλεν ἰδικούς της κανονικοὺς ἀντιπροσώπους, ἀλλὰ διώρισαν καὶ ξένους καὶ δὴ ἐκ τῶν ὑποκειμένων εἰς τὸν ἴδιον ἢ ἀκαταλλήλους· ἡ τῆς Κύπρου τὸν φανατικὸν μασῶνον κατ' ἐξοχὴν Νεωτεριστήν, Ὠριγενιστὴν καὶ φιλοθεατριστὴν μητροπολίτην Νικαίας Βασίλειον, ὅστις ἔγινε κατόπιν διάδοχος τοῦ Μεταξάκη βαναυσότερος ἐκείνου· ἡ τῆς Ἑλλάδος τὸν Δυρραχίου Ἰ ά κ ω β ο ν, ἐπίσης δεινὸν οἰκουμενιστήν, ἡ τῆς Σερβίας τὸν Μαυροβουνίου

(23) Ἐκ τοῦ ὁποίου λαμβάνονται τὰ πλεῖστα τῶν ἐνταῦθα κειμένων.

Γαβριὴλ καὶ ἕνα λαϊκὸν καὶ ἡ τῆς Ρουμανίας ἕνα ἀρχιμανδρίτην καὶ ἕνα λαϊκόν. Ἐν τούτοις τὸ τοιοῦτον ἄθροισμα ὠνομάσθη «Πανορθόδοξον» καὶ αἱ ἀποφάσεις του ἐνομίσθησαν ὡς ἀποφάσεις οἰκουμενικῆς συνόδου.

Περὶ τοῦ «Πανορθοδόξου συνεδρίου» τούτου καὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Μεταξάκη ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος ἔγραφεν εἰς τὸ περίφημόν του «Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος» (14 Ἰουνίου 1929), ὡς ἑξῆς:

«Τὸ πνεῦμα τῶν νεωτερισμῶν καὶ τῆς ἀνταρσίας κατὰ τοῦ εὖ τε καὶ καλῶς ἐν παντὶ ἔχοντι κανονικοῦ καθεστῶτος τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐνεσαρκώθη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ μοιραίου Πατριάρχου Μελετίου Μεταξάκη, ὅστις υἱοθετῶν τὰ σποραδικῶς κατὰ τὸ ἀρέσκον ἑκάστῳ διακηρυσσόμενα ἐν περιοδικοῖς καὶ τῷ ἡμερησίῳ Τύπῳ καὶ πλατυστόμως εὐκαίρως καὶ ἀκαίρως διαδιδόμενα, καὶ ἱκανοποιῶν ἁμαρτωλὰς θελήσεις καὶ ἰδιοτελεῖς ἐπιθυμίας ἀλλοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ μυστικῶν ἑταιρειῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὁ φιλοδοξίᾳ τυφλούμενος καὶ εἰς τὴν διαφήμησιν τοῦ ἐγὼ του θυσιάζων τὰ πάντα ὤφειλε τὴν διαδοχικὴν εἰς τὰ ὕπατα τῶν ἐπὶ μέρους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀξιώματα ἄνοδον αὐτοῦ, συνεκάλεσε τὸ ἀσυνήθει τίτλῳ καὶ ἐκκλησιαστικῇ φρασεολογίᾳ τιτλοφορούμενον Πανορθόδοξον Συνέδριον, κατ' ἀλήθειαν δὲ ἀντορθόδοξον τοιοῦτον, κατὰ Μάϊον τοῦ 1923 ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔνθα, ἐπὶ προφανεῖ καὶ ἀσεβεῖ καταπατήσει τοῦ 34 Ἀποστολικοῦ Κανόνος ἐντελλομένου· «Τοὺς ἐπισκόπους ἑκάστου ἔθνους εἰδέναι χρὴ τὸν ἐν αὐτοῖς πρῶτον, καὶ ἡγεῖσθαι αὐτὸν ὡς κεφαλήν, καὶ μηδέν τι πράττειν περιττὸν ἄνευ τῆς ἐκείνου γνώμης... Ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνος ἄνευ τῆς πάντων γνώμης ποιείτω τι, οὕτω γὰρ ὁμόνοια ἔσται, καὶ δοξασθήσεται ὁ Θεός, διὰ Κυρίου, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι· ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα», — καὶ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον παρὰ πᾶσαν σχετικὴν ἀπαγόρευσιν διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἀντικατέστησε· καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ ἀποφάσει τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνταχθέντος αἰωνίου διὰ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν Πασχαλίου ἀπεφάσισε καὶ εἰς τὰ ἀστεροσκοπεῖα Βουκουρεστίου, Βελιγραδίου καὶ Ἀθηνῶν, ἀνέθηκε τὸν καταρτισμὸν ἀστρονομικῶς τελειοτέρου τοιούτου· καὶ τὴν κουρὰν τῆς κόμης καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τῆς σεμνῆς κληρικῆς ἐνδυμασίας διὰ τῆς τῶν Ἀγγλων Παστόρων ἐπέτρεψε· καὶ τὸν γάμον τῶν ἱερωμένων καὶ τὴν δευτερογαμίαν αὐτῶν ἀντικανονικῶς εἰσήγαγε· καὶ τὸν γάθορισμὸν τῶν ἡμερῶν τῆς νηστείας καὶ τὸν τρόπον τῆς τηρήσεως αὐτῶν εἰς τὴν κρίσιν τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν ἐνεπιστεύθη, καταστρέφων οὕτω τὴν ὁμοιομορφίαν καὶ εὐταξίαν τὴν ἐπικρατοῦσαν ἐν ταῖς ἐπὶ μέρους Αὐτοκεφάλοις Ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις τῆς Ἀνατολῆς.

Οὕτω δὲ ἐνεργῶν διάπλατα ἤνοιξε τὰς πύλας πρὸς πάντα νεωτερισμὸν καταργῶν οὕτω τὸ διακριτικὸν γνώρισμα τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, καθ' ὃ αὕτη διετήρει ἀπαραχαράκτως καὶ ἀκαινοτομήτως πᾶν ὅ,τι παρέλαβε παρὰ τοῦ Κυρίου, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων, τῶν Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων.

Τὸ διακριτικὸν δὲ τοῦτο γνώρισμα ἀποτελεῖ τὴν καύχησιν παντὸς ἀληθινοῦ Ὀρθοδόξου τέκνου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν Ἐλπίδα παντὸς ἀληθοῦς ἐπιστήμονος Θεολόγου οἱασδήποτε Χριστιανικῆς ὁμολογίας, ὅτι ἡ Πρεσβυγενὴς Ἀνατολικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἡμέραν τινὰ θέλει χρησιμεύσει ὡς βάσις ἑνώσεως τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ὁμολογιῶν...».

Περαιτέρω δὲ κακίζων τὴν ἀνταρσίαν καὶ παρανομίαν αὐτοῦ, λέγει: «Ποῖον δικαίωμα εἶχεν ὁ ἔπηλυς οὗτος ἄνευ τῆς γνώμης τῶν ἐπὶ μέρους Μητροπολιτῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου νὰ συγκαλέσῃ Πανορθόδοξον Συνέδριον; Καὶ κατὰ ποῖον νόμον ἢ κανόνα ὁ ἀρχηγὸς μιᾶς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας ἀπεφάσισε τὴν ἀκύρωσιν ἀποφάσεως ὅλων τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, γενομένης ἐν τῇ ὑπὸ τῶν ἐξεχόντων μετὰ τὴν ἅλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Ἐκκλησιαστικῇ Ἱστορίᾳ Πατριαρχῶν, Ἱερεμίου τοῦ Β΄ Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Ἀλεξανδρείας Μελετίου τοῦ Πηγᾶ, τοῦ Ἀντιοχείας Ἰωακεὶμ καὶ Ἱεροσολύμων Σωφρονίου, ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου καὶ Πασχαλίου;

Ἐπιτρέπεται ἡ ἀκύρωσις ἀποφάσεως μείζονος Δικαστηρίου ἐν τοῖς πολιτικοῖς ὑπὸ ἐλάσσονος; Δικαιοῦται τὸ Πρωτοδικεῖον λόγου χάριν νὰ ἀνατρέψῃ ἀπόφασιν τοῦ Ἐφετείου; Τοὺς ἀσεβοῦντας ἀπέναντι τοῦ καθεστῶτος τῆς ἰδίας Ἐκκλησίας ἐπισκόπους δὲν σέβονται οὔτε οἱ ἄρχοντες οὔτε ὁ λαός. Τοὺς ἐκλαϊκεύοντας τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου καὶ διὰ διαφόρων καινοτομιῶν ἐκτροχιάζοντας τὴν Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς ἱερᾶς καὶ ἁγίας Βασιλικῆς ὁδοῦ, ἣν διεχάραξαν αὐτῇ Πατέρες θεόφρονες καὶ Σύνοδοι θεοσύλλεκτοι, ἐξευτελίζει καὶ περιφρονεῖ ὁ λαός. Ἰδοὺ ποῦ κεῖται τὸ βαθύτερον αἴτιον τῆς κακοδαιμονίας τοῦ κλήρου...».

Εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ περιβοήτου αὐτοῦ «Συνεδρίου» φαίνεται, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὅτι ἡ ὅλη κατασκευή του καὶ αἱ θεοστυγεῖς «ἀποφάσεις» του, οὐδὲν ἄλλον ἦσαν

εἰμὴ ἡ εἰσαγωγὴ εἰς τὸν ἀντίθεον Οἰκουμενισμόν, ἡ κατάργησις τῶν θεσμῶν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ὁ πλησιασμὸς πρὸς τοὺς προτεστάντας καὶ λοιποὺς αἱρετικούς, διὰ νὰ γίνουν ἕνα μὲ αὐτούς, νὰ χωρίσουν δηλαδὴ τοὺς Ὀρθοδόξους ἀπὸ τὸν Θεόν. Παραθέτομεν ἐξ αὐτῶν μερικὰ μόνον στοιχεῖα τῆς οἰκουμενιστικῆς προδοσίας καὶ ἀσεβείας.

Εἴδομεν, ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐπιστολῆς, δι' ἧς ὁ Μεταξάκης ἐκάλει διὰ τὸ συνέδριον τοῦτο, τὸν Νεοημερολογιτισμὸν ὑπέβαλλε «πρὸς ἐξυπηρέτησιν ἔν γε τούτῳ τῷ μέρει τῆς παγχριστιανικῆς ἑνότητος»! Ὁποίας ἑνότητος; Ἐν Ὀρθοδοξίᾳ; Πᾶν τοὐναντίον· διὰ τῆς καταργήσεως τῶν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ παραδοχῆς ἐκείνων τῶν αἱρετικῶν.

Ὅπως ἔλεγεν ὁ ἴδιος εἰς τὴν ἐναρκτήριον προσφώνησίν του:

«Τὴν ἑνότητα διατηρηθεῖσαν ἐπὶ δεκατρεῖς συναπτοὺς αἰῶνας διέσπασεν ἀπὸ τριῶν καὶ ἡμίσεως αἰώνων ἡ μονομερὴς ἀπόφασις τοῦ Ἀρχηγοῦ μιᾶς μεγάλης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας. Πιστεύομεν ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἐκ νέου ἀποκαταστάσεως τῆς ἑνότητος τῶν Χριστιανῶν τοὐλάχιστον ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ».

Περὶ τούτου ἔγραφε σχετικῶς καὶ ὁ προαναφερθεὶς Εἰρηναῖος:

«Κόπτεται ὁ κὺρ Μεταξάκης ἔν τινι τῶν εἰσηγήσεων αὐτοῦ ἐν τῷ Πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ, διότι ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' διὰ τῆς παρατόλμου καινοτομίας τῆς ὑπ' αὐτοῦ εἰσαγωγῆς εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου διέσπασε τὴν ἑνότητα ἐν τῷ ἑορτολογίῳ καὶ ἤνοιξε τὸ χάσμα τὸ διαχωρίζον ἀμφοτέρας τὰς Ἐκκλησίας· ζητεῖ δὲ παραδόξως διὰ τῆς ἀποδοχῆς τῆς Παπικῆς καινοτομίας, ὅπως γεφυρώσῃ τὸ διανοιχθὲν ὑπὸ τοῦ Παπικοῦ ἡμερολογίου χάσμα!»

Δηλαδή, ἀντίστροφα τὰ πράγματα! Ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ παρανομήσας διὰ νὰ γίνῃ ἑνότης, νὰ παρανομοῦν οἱ Ὀρθόδοξοι, διά... ἑνότητα ἐν παρανομίᾳ! Καὶ ἐνόμισεν ὅτι αὐτὸν ἐπερίμενεν ἡ οἰκουμένη νὰ ἀποκαταστήσῃ τὰ πράγματα!

Εἴδομεν ἐπίσης, ὅτι ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τούτου ἐφθέγγετο οὗτος, ὅτι «Διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν καὶ τὰ σημεῖα τῆς ἐπαφῆς πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας».

Οἰκουμενιστικῶς ὁμιλῶν ὁ Μεταξάκης ἐν αὐτῷ, ἔλεγεν· Τώρα πρόκειται νὰ σκεφθῶμεν ἐπὶ τοῦ σημείου τοῦ

ἀφορῶντος εἰς τὴν ἐξεύρεσιν νέου ἡμερολογίου καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ ἀπασχολήσῃ ἡμᾶς ὡς μέλη τῆς παγχριστιανικῆς ἀδελφότητος»(24).

Ὁ Ἀγγλικανὸς «ἐπίσκοπος» Ὀξφόρδης GORE, «Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς κινήσεως διὰ τὴν ἕνωσιν τῶν Ἐκκλησιῶν», ταξιδεύων εἰς τὰς Ἀνατολικὰς χώρας, «τυχαίως» δὲ εὑρεθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν γινομένου τοῦ «συνεδρίου», ἐζήτησε νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτό, γενομένης εὐμενῶς δεκτῆς τῆς ἐπιθυμίας του ὑπὸ τοῦ Μεταξάκη. Προσελθὼν εἰς τὴν Ε' συνεδρίαν (23 Μαΐου 1923), «καταλαμβάνει θέσιν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατριάρχου». Εἰς διαλογικὴν συζήτησιν Πατριάρχου καὶ Ἀγγλικανοῦ ἐνώπιον τοῦ «Πανορθοδόξου συνεδρίου», ἐλέχθησαν σὺν ἄλλοις καὶ ταῦτα:

— Πατριάρχης· Μεταξὺ τῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν, ἔχομεν καταγράψει καὶ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν ἕνωσιν ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἕνωσιν τῆς Ὀρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας. Γνωρίζομεν τὴν ὑμετέραν Σεβασμιότητα, ὅτι ἐπιθυμεῖ διακαῶς τὴν ἕνωσιν καὶ ὅτι ἐργάζεται ἀνενδότως δι' αὐτό, θὰ χαρῇ δὲ ἀναμφιβόλως πληροφορουμένη ἐπὶ συνεδρίας τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου, ὅτι ὁ πόθος τῆς ἑνώσεως καὶ ἡ πίστις εἰς τὸ δυνατὸν αὐτῆς ἐν μέλλοντι προσεχεῖ ηὔξησε σημαντικῶς εἰς ὅλας ἐν γένει τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας.

— Ὁ Ἀγγλικανός. Δι' ἡμᾶς τοὺς ἐν τῇ Δύσει θὰ ἦτο μεγάλη πνευματικὴ εὐχαρίστησις νὰ εὑρεθῶμεν εἰς θέσιν, ὥστε νὰ συνεορτάζωμεν τὰς μεγάλας χριστιανικὰς ἑορτάς, τῆς Γεννήσεως, τῆς Ἀναστάσεως καὶ τῆς Πεντηκοστῆς. Ἐγένετό τι τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ τὴν προσέγγισιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, τῆς Ὀρθοδόξου καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσε χαρᾶς τὴν καρδίαν μου. Τὸ γεγονὸς τοῦτο(25) ἀποτελεῖ ἓν βῆμα πρὸς τὴν ἕνωσιν· τὸ δεύτερον βῆμα θὰ μᾶς κάμῃ τὸ ἡμερολογιακὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον θὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν συνεορτασμὸν τῶν ἑορτῶν. Θὰ ἦτο καλὸν νὰ ἐπιτευχθῇ μία διαρρύθμισις ἡμερολογιακὴ

---

(24) Βεβαίως, ὄχι ὡς μέλη τῆς Ὀρθοδοξίας· ὡς μέλη «ἀδελφότητος» μασωνοειδοῦς.

(25) Ἐννοεῖ τὴν «ἀναγνώρισιν τῶν Ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν».

τοιαύτη, ἡ ὁποία νὰ συντελέσῃ ὥστε ὅλοι οἱ Χριστιανοὶ νὰ συνεορτάζωμεν ταυτοχρόνως τὸ ἅγιον Πάσχα.

— Πατριάρχης· Θὰ παρακαλέσω τὴν Ὑμετέραν Σεβασμιότητα νὰ ἀνακοινώσῃ εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον Κανταουρίας ὅτι εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ δεχθῶμεν τὸ νέον ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐξευρίσκετο ὑπὸ τῆς Δύσεως...» (26).

Ὑπάρχει ὅμοιον προηγούμενον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, συνεδριαζόντων Ὀρθοδόξων, νὰ προσέρχεται καὶ γίνεται δεκτὸς μετ' εὐμενείας καὶ τιμῶν ὁ φοβερὸς καὶ ὕπουλος αἱρετικὸς καὶ νὰ κάμνῃ καὶ εἰσηγήσεις καὶ ὑποδείξεις καὶ νὰ τοῦ δίδεται ἡ βεβαίωσις ὅτι προθύμως θὰ γίνῃ κατὰ τὰ θελήματα ἐκείνων;

Συνεχῶς ἐπαναλαμβάνεται εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ «συνεδρίου», ὅτι τὸ ἐπιζητούμενον ἦτο: «ὁ ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἑορτασμὸς τῆς Γεννήσεως καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὑπὸ πάντων τῶν εἰς αὐτὸν πιστευόντων» (καὶ ἐννοεῖ μὲ τοῦτο καὶ ὅλα τὰ ἀθροίσματα τῶν δυσσεβῶν αἱρετικῶν, χάριν τῶν ὁποίων ἐγίνετο).

«Ὁ ταυτόχρονος παρὰ πάντων, εἰ δυνατόν, τῶν χριστιανῶν συνεορτασμὸς τῶν μεγάλων καὶ κοσμοσωτηρίων τῆς ἡμετέρας πίστεως γεγονότων».

«Ἡ ἀνάγκη τοῦ ταυτοχρόνου ἑορτασμοῦ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν, τῶν Χριστουγέννων καὶ τοῦ Πάσχα, ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανῶν τονίζεται ἰδιαιτέρως καὶ ἐν τῇ πρὸς τὰς Αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας προσκλήσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου εἰς τὴν παροῦσαν Διορθόδοξον Ἐπιτροπήν. Ὁ ταυτόχρονος ἑορτασμὸς θὰ ἄρῃ τὰς ὑλικὰς ζημίας τοῦ λαοῦ, αἵτινες προκύπτουσι νῦν ἐκ τοῦ διπλοῦ ἑορτασμοῦ καὶ τῆς διπλῆς ἀργίας ἐν πολλαῖς χώραις ὅπου εἶναι μικτὸς ὁ χριστιανικὸς πληθυσμός».

«Ἄλλος ἐπὶ πλέον λόγος πρὸς ἄμεσον ἐφαρμογὴν καὶ τοῦ Πασχαλίου εἶναι ἡ μεγάλη ἠθικὴ σημασία καὶ ἐντύπωσις ἣν θὰ παραγάγῃ εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἡ διὰ τῆς ἀδιάστου πρωτοβουλίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας προσέγγισις τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν...».

«Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον διεκήρυξε τὴν ἀλληλεγγύην τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν τῷ γενικωτέρῳ ζητήματι τῆς ἀποκτήσεως ὑπὸ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἑνὸς κοινοῦ ἡμερολογίου».

«Διὰ τῆς ὑφ' ἡμῶν ἀποκοπῆς τῶν 13 ἡμερῶν ἀποκαθίσταται ἡ χρονικὴ ἑνότης (27) ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν Χριστουγέννων»!

«Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου Πανορθοδόξου Ἡμερολογίου εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἑνώσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ».

«Τὸ κορύφωμα πάντων τῶν ἀγαθῶν θὰ εἶναι ἡ κοινὴ πάντων τῶν εἰς τὸν Κύριον πιστευόντων ὁμοφροσύνη καὶ ἀδελφικὴ ἕνωσις...».

Κατὰ πόσον ἦτο χριστιανικὸν ὀρθόδοξον αὐτὸ τὸ «συνέδριον» τῆς ἀνομίας, καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὰς «ἀποφάσεις» τὰς ὁποίας ἐξήνεγκε, δι' ὧν οἱ αἰώνιοι θεσμοὶ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καταπατοῦνται καὶ καταργοῦνται μὲ ἀσέβειαν καὶ ἀναισχυντίαν πρωτοφανῆ. Πλὴν τῆς περὶ ἡμερολογίου, καθ' ἣν «Ἀπηλείφθησαν αἱ 13 ἡμέραι τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου», ἀπεφάσισε καὶ ταῦτα:

Τὴν ἀποδοχὴν τυχὸν ἄλλου μεταγενεστέρου ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον «ἤθελον ἀποδεχθῆ ἅπασαι αἱ Χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι».

Νὰ συμφωνήσουν «ἐν ᾗ περιπτώσει αἱ ἄλλαι Ἐκκλησίαι συμφωνήσωσιν εἰς τὴν ἀποδοχὴν νέου ἡμερολογίου ἀπαιτοῦντος τὴν διακοπὴν τῆς συνεχείας τῆς ἑβδομάδος».

Ὅτι «Ἐφ' ὅσον θὰ ἐπήρχετο κοινὴ συγκατάθεσις τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, εἶναι πρόθυμοι νὰ κηρυχθῶσιν ὑπὲρ τῆς μονιμοποιήσεως τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα».

«Θεωρεῖ κατ' ἀρχὴν ἐπιτρεπόμενον τὸν γάμον τῶν ἱερέων καὶ διακόνων μετὰ τὴν χειροτονίαν».

«Θεωρεῖ ἐπιτρεπόμενον τὸν δεύτερον γάμον εἰς τοὺς συνεπείᾳ θανάτου χηρεύσαντας ἱερεῖς καὶ διακόνους».

Ὁρίζει κατώτατον ἔτος ἡλικίας διὰ τὴν χειροτονίαν διακόνου τὸ 21ον, πρεσβυτέρου τὸ 24ον, ἐπισκόπου τὸ 30όν.

«Ὅπως κείρηται ἡ κόμη τῶν κληρικῶν, καὶ ὅπως ἡ ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐξωτερικὴ περιβολὴ αὐτῶν, μὴ ἀπομακρυνομένη τοῦ ρυθμοῦ τῆς ἐνδυμασίας τῶν λαϊκῶν, τηρῇ ἀπαρεγκλίτως τὰς περὶ χρωμάτων καὶ πολυτελείας ἀρχαίας κανονικὰς διατάξεις».

«Ἡ μοναχικὴ εὐχὴ συνισταμένη εἰς τὸ μικρὸν καὶ μέγα σχῆ-

(26) Πῶς νὰ μὴ εἶναι ἱκανοποιημένοι καὶ ὑπερήφανοι δι' αὐτὸν οἱ αἱρετικοὶ τῆς Δύσεως, ὡς προελέχθη, καὶ νὰ μὴ ἐκφράζουν τὸν ἐνθουσιασμόν των;

(27) Ἐνδιαφέρονται διὰ «συνεορτασμὸν» μὲ τοὺς κακοδόξους, καταστρέφοντες τὸν συνεορτασμὸν τῶν Ὀρθοδόξων!

μα θεωρεῖται ὑποχρεωτικῶς τηρητέα ἰσοβίως, ἐφ' ὅσον ἐδόθη οὐχὶ ἐνωρίτερον τοῦ 25ου ἔτους τῆς ἡλικίας».

«Ἐπαφίεται εἰς τὰς ἐπὶ μέρους Ἐκκλησίας ὅπως ρυθμίζωσιν ἑκάστοτε τὸν χρόνον τοῦ μετ' ἀργίας ἑορτασμοῦ τῶν ἐν μέσῳ τῆς ἑβδομάδος συμπιπτουσῶν ἑορτῶν τῶν ἁγίων».

Τὴν κατάργησιν τῶν νηστειῶν καὶ τὴν «οἰκονόμησιν» τούτων ὡς βούλεται ἕκαστος ἐπίσκοπος.

Ἐτέθησαν ἀκόμη καὶ θέματα περὶ περιορισμοῦ τῶν κωλυμάτων τοῦ γάμου, περὶ συντομεύσεως τῶν Ἱερῶν Ἀκολουθιῶν, περὶ μεταθέσεως εἰς τὴν Κυριακὴν τῶν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος συμπιπτουσῶν ἑορτῶν καὶ ἄλλα.

Ἐνῷ δὲ ἔφασκεν ὁ Μεταξάκης, ὅτι:

«Πρέπει νὰ λεχθῇ σαφῶς· ὅτι ἡμεῖς δὲν εἴμεθα συγκεκροτημένοι εἰς Σύνοδον, ἧς αἱ ἀποφάσεις θὰ ἠξίουν νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ὡς κανονικαὶ διατάξεις» καὶ ὅτι «Αἱ ληφθεῖσαι ἀποφάσεις δὲν εἶναι ἀφ' ἑαυτῶν ἐκτελεσταί, ἀλλ' ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς ἐγκρίσεως τῶν Ἱερῶν Συνόδων τῶν ἐπὶ μέρους Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν», ἐν τούτοις κατὰ τὴν λῆψιν ἑκάστης «ἀποφάσεως» ἐλέγετο ὅτι «Τὸ μέτρον τοῦτο λογίζεται κανονικῶς ἔγκυρον μέχρι τῆς συγκλήσεως Πανορθοδόξου Συνόδου, ἥτινι μόνῃ ἀπόκειται ὅπως περιβάλῃ τὴν διάταξιν ταύτην διὰ κύρους καθολικοῦ».

Τὰς τοιαύτας «ἀποφάσεις» καὶ τὸν τρόπον ἐκτελέσεώς των ἔχων ὑπ' ὄψιν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Σερβίας, ὁ Ἀχρίδος Νικόλαος, εἰς τὴν λεγομένην «Προσύνοδον» ἐν Βατοπεδίῳ Ἁγίου Ὄρους (8 - 23 Ἰουνίου 1930), ἔλεγεν:

«Ἔχοντες πικρὰν τὴν πεῖραν ἐξ ἄλλης συσκέψεως, ἀναγκαζόμεθα νὰ εἴμεθα ὠμῶς εἰλικρινεῖς. Εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ ἀποφάσεις τῆς Συνελεύσεως ἐκείνης, καίπερ μὴ γενόμεναι ἀποδεκταί, ἐθεωρήθησαν ὡς ἀποφάσεις Οἰκουμενικῆς Συνόδου, καὶ τοῦτο ἐδημιούργησεν εἶδός τι σχίσματος. Μήπως ἡ παροῦσα συνέλευσις ἔχει σχέσιν τινὰ πρὸς τὸ Πανορθόδοξον συνέδριον Κωνσταντινουπόλεως, ἐκ τοῦ ὁποίου προῆλθον αἱ τοῖς πᾶσι γνωσταὶ ἀνωμαλίαι; Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἐξεπλάγη ἰδοῦσα τὰς ἀποφάσεις τοῦ συνεδρίου ἐκείνου τιθεμένας εἰς πρᾶξιν καὶ ἐφαρμογήν».

Τὸ γελοῖον δέ, καὶ διὰ νὰ φανῇ ἡ ἀναίδεια τοῦ Μεταξάκη, εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανόν του ἐγράφετο ὅτι:

«Ἐκ τῶν Ἐκκλησιῶν ἐνέκρινε τὰς ἀποφάσεις τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ἡ Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως!... Αἱ λοιπαί, πρὸς τὰς ὁποίας καὶ ἀνεκοινώθησαν αἱ ἀποφάσεις, ἢ δὲν ἀπήντησαν εἰσέτι, ἢ ἀπαντήσασαι εἰς τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἐδήλωσαν, ὅτι δὲν θεωροῦσι τὸν χρόνον τοῦτον ἐκεῖνον κατὰ τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ τεθῶσιν εἰς ἐφαρμογὴν αἱ ἀποφάσεις αὗται».

Σημειωτέον, ὅτι κατὰ τὰς ἐπὶ τῇ λήξει προσφωνήσεις, ὁ **Νικαίας Βασίλειος, μέγας καὶ φανατικὸς μασῶνος καὶ νεωτεριστής**, ἀπευθύνεται ὡς ἑξῆς: «Παναγιώτατε Οἰκουμενικὲ Πατριάρχα, **τιμιώτατοι Ἑταῖροι**...». Προσφώνησις ἥκιστα Ὀρθόδοξος, μᾶλλον δὲ μασωνική· καὶ τὸ ὅλον περιεχόμενον τῆς προσφωνήσεώς του ἦτο μασωνικῆς ὑφῆς. Νὰ ἦταν ἆρά γε ὅλοι μασῶνοι οἱ συγκροτήσαντες αὐτὸ τὸ συνέδριον; καὶ ἑπομένως κατάλληλος ἡ προσφώνησις; Οἱ κορυφαῖοι εἶναι βέβαιον ὅτι ἦσαν τοιοῦτοι. Ἰδοὺ ποίων τὰς ἀποφάσεις ἐκτελοῦν καὶ συνεχίζουν καὶ εἰς ποίους οὐραγοῦν οἱ Νεοημερολογῖται.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΟΣ ΤΩΝ ΔΥΣΣΕΒΩΝ

ΔΙΑ ΤΟ «Πανορθόδοξον Συνέδριον» τοῦτο καὶ τὰς «ἀποφάσεις» του, ἐξέφρασαν καὶ πάλιν τὴν μεγάλην χαρὰν καὶ σφοδρὰν ἱκανοποίησίν των οἱ κοσμικοὶ κύκλοι τῆς Εὐρώπης καὶ οἱ αἱρετικοί, χάριν τῶν ὁποίων, ἄλλωστε, ἐγίνοντο πάντα ταῦτα καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ὁ Μεταξάκης ἔσπευσε νὰ τὰ ἀνακοινώσῃ. Ὡς ἔγραφε τὸ ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου:

Ὁ «ἀρχιεπίσκοπος» Οὐψάλης Νάθαν Σόνδερμπλομ (28), ἔγραφε πρὸς Μεταξάκην:.

«Εὐχαρίστως ἐνωτίσθην τὴν ἀνακοίνωσιν ἣν τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἀπέστειλέ μοι καὶ χαίρω, διότι τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον κατέληξεν εἰς τόσον μεγάλα ἀποτελέσματα. Φρονῶ ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ἔχει μεγαλυτέραν ἀποστολὴν ὅσην δὲν εἶχε ποτὲ κατὰ τὴν μακρὰν αὐτοῦ ἱστορίαν...».

Κατὰ τοὺς «Ἐκκλησιαστικοὺς Καιροὺς» τοῦ Λονδίνου: Ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τυγχάνει μόνον μέρος τῆς παγκοσμίου πρὸς τὸ ὁμοιόμορφον καὶ τὴν ἁπλότητα τοῦ ἡμερολογίου κινήσεως...».

«Εἰς τοὺς «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου καταχωροῦνται αἱ ἀποφάσεις τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου αἱ σχετικαὶ πρὸς τὴν ἡμερολογιακὴν μεταρρύθμισιν. Ἐν τοῖς αὐτοῖς γράφεται περὶ τῆς μελλού-

(28) Ὁ μέγας δημιουργὸς καὶ προωθητὴς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

σης νὰ συνέλθῃ ἐν Γενεύῃ διεθνοῦς — κοσμικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς — Ἐπιτροπῆς πρὸς λύσιν τοῦ αὐτοῦ ζητήματος ἀπὸ ἀπόψεως τοῦ κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμερομηνίαν καὶ ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα».

«Ἐφημερίδες τῆς Πράγας καὶ τοῦ Βερολίνου ἀναφέρουν ὅτι αἱ ὑπὸ τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ληφθεῖσαι σχετικαὶ ἀποφάσεις ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἔχουσι κοσμοϊστορικὴν σημασίαν».

«Ὅλος ὁ Εὐρωπαϊκὸς Τύπος ἐξαίρει τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου, καθ' ἣν τοῦτο οὐ μόνον ἀπεδέχθη τροποποίησιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ἀλλὰ καὶ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θὰ ἔφερεν ἀντίστασίν τινα ἐὰν νέον ἡμερολόγιον ἐπροτείνετο παγκόσμιον, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ τοιοῦτον παρεδέχοντο ὅλαι αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι...»

Ἰδοὺ διατί καὶ χάριν ποίων εἰσήγετο ὁ Νεοημερολογιτισμός. Διὰ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἰδικῆς του κοσμικῆς ματαιοδοξίας, διὰ «τὴν διαφήμησιν τοῦ ἐγώ του» καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν σχεδίων τῆς μασωνίας ὁ ἀσεβὴς ἀντάρτης ἀρχιμασῶνος Μεταξάκης κατέστρεφε τὴν Ὀρθοδοξίαν διὰ τὴν ἱκανοποίησιν καὶ τὰ συμφέροντα τῶν κακοδόξων!

Περὶ τοῦ πῶς ἀντελαμβάνετο καὶ ἐσέβετο τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας, τοὺς θεσμοὺς τῆς Ὀρθοδοξίας, τὴν αἰωνίαν πορείαν τῶν Πατέρων καὶ περὶ τοῦ εἰς ποίους ἐνδιεφέρετο νὰ «ἀρέσῃ», φανερώνουν τὰ ὅσα ἐγράφοντο εἰς τὸ ἐπίσημον ὄργανόν του, ὁποῖα τὰ τοιαῦτα:

«Ὁ τρόπος τῆς τηρήσεως ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς νηστείας, τὸ πατριαρχικὸν ἢ συνοδικὸν σύστημα ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, ὁ γάμος ἢ ἡ ἀγαμία τούτων ἢ ἐκείνων τῶν βαθμούχων τῆς ἱερωσύνης, ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη ἐνδυμασία τοῦ κλήρου, ὁ ἑορτασμὸς τῶν χριστιανικῶν ἑορτῶν κατὰ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἄλλα παρόμοια ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν στοιχείων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦσι τὸν ἐξωτερικὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ ὁποῖα ὡς τοιαῦτα, εἶναι δεκτικὰ μεταβολῆς... Τὸ Πανορθόδοξον Συνέδριον εἶναι μία πανηγυρικὴ διάψευσις τῆς κατὰ τῆς Ἀνατολῆς προσαπτομένης κατηγορίας ὡς ἀμεταβλήτου»!!

Ὥστε οἱ δυσσεβεῖς αἱρετικοὶ εἶναι τὸ κριτήριον περὶ τοῦ πῶς θὰ πορεύηται καὶ κρατῇ ἡ Ὀρθοδοξία! Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τί θὰ γίνῃ καὶ τί θὰ μείνῃ, ἂν «μεταβληθοῦν» ὅσα χαρακτηρίζονται ὡς ἀποτελοῦντα «τὸν ἐξωτερικὸν βίον τῆς Ἐκκλησίας».

Ἐνῷ συνεχίζοντο αἱ ἐργασίαι τοῦ συνεδρίου τούτου, τὴν 1ην Ἰουνίου 1923, πλῆθος πολὺ λαοῦ καθοδηγούμενον ὑπὸ ἀνθρώπων τοῦ Πατριαρχείου, εἰσβαλὸν εἰς αὐτό, ἔσυρε βιαίως τὸν Μεταξάκην διὰ νὰ τὸν ἐξώσῃ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν ὑποχρεώσῃ, εἰς παραίτησιν, διὰ τὰ κατὰ τῆς Ἐκκλησίας κακοῦργα σχέδια τῶν μεταρρυθμίσεών του, μωλωπίσαντες αὐτόν· ὁ ὀφθαλμός του, ὅπου ἐκτυπήθη, ἐπρίσθη σοβαρῶς, κατὰ μαρτυρίαν τῶν τότε ἐκεῖ εὑρισκομένων. Ἐν τούτοις εἶχε τὸ σθένος ὁ παντολμητίας νὰ συνεχίσῃ, διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον του.

Σημειωτέον καὶ τοῦτο, ὅτι καθ' ὃν χρόνος αὐτὸς μέσα «συνεδρίαζε» διὰ τὴν βεβήλωσιν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ συνευωχεῖτο «εὐφραινόμενος λαμπρῶς», διότι, ὡς ἔγραφεν αὐτὸ τὸ ὄργανόν του, «Τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου ἑκάστη συνεδρία λήγει διὰ Πατριαρχικῆς Τραπέζης, ἐν ᾗ ἅπαντες παρακάθηνται καὶ ἐν μιᾷ τῶν ὁποίων παρεκάθισε καὶ ὁ Ἄγγλος ἐπίσκοπος Γκορέ», εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον εἰς τοὺς στρατῶνας καὶ τὰ πλοῖα καὶ τοὺς δρόμους τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπέθνησκον (29) κατὰ χιλιάδας οἱ ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας Ἕλληνες πρόσφυγες.

Τὴν δὲ 10ην Ἰουλίου 1923 ὁ Μεταξάκης, ἀφοῦ ἔσπειρεν ἀνέμους καὶ θυέλλας, ἐγκαταλείπει τὰ πάντα καὶ φεύγει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ συνεχίσῃ... ἀλλοῦ τὸ «ἔργον» τοῦ λύκου. Εἰσελθὼν «ὡς κλέπτης καὶ λῃστὴς» καὶ ἐπὶ 18 περίπου μῆνας κατασχὼν τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον, εἰς τὸν ὁποῖον εἴδομεν ποῖοι καὶ πῶς τὸν ἀνερρίχησαν, ἀφοῦ ἐξετέλεσε «τὸ ἔργον του», φεύγει πάλιν ὡς κλέπτης καὶ λῃστής, οὔτε Θεὸν φοβούμενος οὔτε ἀνθρώπους ἐντρεπόμενος.

---

(29) «Κατὰ τὴν ἔκθεσιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, ἀπὸ τῆς 14 Φεβρουαρίου μέχρι τῆς 5 Ἀπριλίου ἀπέθανον ἐν ὅλῳ 2675 πρόσφυγες ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἔμειναν δὲ ἔτι εἰς τοὺς 12 καταυλισμοὺς ἐν ὅλῳ 20.325. Ἡ κατάστασις περιγράφεται οἰκτρὰ ὑποδεικνύονται δὲ διάφορα μέτρα πρὸς βελτίωσιν αὐτῆς. Οἱ θάνατοι τῆς τελευταίας ἑβδομάδος εἶχον κατέλθει εἰς 440 ἀπέναντι 580 οἵτινες εἶχον σημειωθῆ δύο ἑβδομάδας πρότερον».

Ἀκριβῶς δὲ αὐτὸν τὸν ἴδιον καιρὸν ἐπέλεξεν ὁ Μεταξάκης διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματός του. Διότι, ὡς γνωστόν, «ὁ λύκος στὴ βαρυχειμωνιὰ χαίρεται». Καὶ αἱ τοιαῦται κατὰ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπιβουλαὶ τεχνουργοῦνται εἰς καιρὸν τρομοκρατίας καὶ δυστυχίας, ὁπότε εἶναι φοβισμένος ὁ λαός, διὰ νὰ μὴ ἀντιδράσῃ ὁμοθυμαδόν.

Ὅταν, κατ' ἐντολήν του, εἰσήγετο τὸ Νέον ἡμερολόγιον εἰς τὰς κοσμικὰς σχέσεις τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένων ἱδρυμάτων, σχολῶν κλπ., πρὸ μιᾶς ἀκριβῶς ἑβδομάδος ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του. Λέγεται δὲ ὅτι ὁ πατήρ του τὸν κατηράσθη, εἰπὼν ὅτε τὸν συνήντησεν· «ὅτι ἔγινες πατριάρχης καὶ μᾶς ἐτίμησες, σ' εὐχαριστοῦμεν· ὅτι ἄλλαξες τὸ ἡμερολόγιον καὶ ἔσχισες τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἔχῃς τὴν κατάρα μου».

Ὁ αὐτὸς κατόπιν, κατὰ τὸν προαναφερθέντα τρόπον, εἰσεπήδησεν εἰς τὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας καὶ κατήργησε καὶ ἐκεῖ τὸ Ἑορτολόγιον, τὸ ὁποῖον ἕως τότε (1929) ἦτο ἀμετάβλητον. Κενωθέντος τοῦ θρόνου Ἱεροσολύμων διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Πατριάρχου Δαμιανοῦ, τῷ 1935, ὑπέβαλεν ὁ κακοῦργος ὑποψηφιότητα καὶ διὰ ἐκεῖ, διὰ νὰ συμπληρώσῃ «ὅλον τὸ ἔργον». Ἀποτυχὼν ὅμως, μετὰ ἓξ ἀκριβῶς ἡμέρας ἐξέψυξεν ἐκ λύπης, πορευθεὶς εἰς τὰ ἐκεῖσε δικαιωτήρια. Λέγεται δ' ὅτι ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς φρένας του καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ ὑψῶν σχετλιαστικῶς τὰς χεῖρας, οἴμωζε γοερῶς: «ἀλλοίμονον, ἔσχισα τὴν Ἐκκλησίαν, κατέστρεψα τὴν Ὀρθοδοξίαν»· καὶ οὕτως ἐξέχρεμψε τὴν ψυχήν, ἄξια ὧν ἔπραξεν ἀποληψόμενος, τοῦ ὁποίου τὴν τύχην ἐζήλωσαν καὶ θὰ συμμερισθοῦν οἱ ὅμοιοι αὐτῷ οἰκουμενισταί.

«ΜΕ ΤΟ ΤΣΕΚΟΥΡΙ»

Η ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ «ἱστορία» χαρακτηρίζει τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐσκέπτετο καὶ ἐνήργει ὁ Μεταξάκης· φανερώνει πῶς ἀντιμετώπιζε τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τοὺς θεσμούς της καὶ δεικνύει ἂν θεαρέστως, διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὠφέλειαν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν «εἰργάζετο». Οὗτος, ὡς γνωστόν, ἔκαμεν ἔναρξιν ἀναρριχήσεώς του εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους ἀπὸ τὴν Μητρόπολιν Κιτίου τῆς Κύπρου. Οἱ Κύπριοι, οἱ ὁποῖοι μετέχουν ὅλοι εἰς τὴν ψηφοφορίαν ἐκλογῆς τῶν μητροπολιτῶν, οὐδέποτε ψηφίζουν μὴ Κυπρίους. Ἐν τούτοις τὸν Μεταξάκην, γνωρίσαντες οἱ μασῶνοι τῆς Λάρνακος (Κιτίου) ὅτι εἶναι καὶ αὐτὸς μασῶνος (30), ὅταν οὗτος

(30) Τοιοῦτος, ὡς ἐλέχθη ἐν τοῖς πρόσθεν, ἔγινε τὴν 15 Μαρτίου 1910 εἰς τὴν Στοὰν «Ἁρμονία» τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

ἐπεσκέφθη τὴν Κύπρον ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων διὰ τὸ «Ἀρχιεπισκοπικὸν Ζήτημα» (1901 - 1910), μετ' ὀλίγον τὸν ἐπέβαλον καὶ τὸν μετέφεραν μητροπολίτην Κιτίου.

Εἰς τὴν μητρόπολιν αὐτὴν ὑπάγεται ἡ Μονὴ Σταυροβουνίου. Ἱερομόναχος τῆς Μονῆς ταύτης εἶχεν ὑπηρετήσει ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ Μεταξάκη εἰς ἄλλην Μονὴν ἐπί τινα καιρὸν καὶ εἶχον ἐγκαρδίους σχέσεις. Ὅταν, μετὰ τὴν ἐκδίωξίν του ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Μεταξάκης διέτριβεν εἰς Κηφισσίαν τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ἀνωτέρω ἱερομόναχος, ἐπιστρέφων ἐξ Ἀμερικῆς, ὅπου διενήργησεν ἔρανον ὑπὲρ τῆς Μονῆς — ἡ ὁποία διὰ τῶν «σοφῶν» εἰσηγήσεων αὐτοῦ τοῦ Μεταξάκη εἶχε χρεωκοπήσει — τὸν ἐπεσκέφθη ἐκεῖ, ἀκριβῶς ὀλίγον τινὰ χρόνον μετὰ τὴν μασωνοδικτατορικὴν ἐπιβολὴν τῆς ἀντορθοδόξου οἰκουμενιστικῆς ἡμερολογιακῆς «μεταρρυθμίσεως».

Μετὰ τὰς συνήθεις προσρήσεις ἐπὶ τῇ συναντήσει, ὁ ἱερομόναχος εἶπε πρὸς Μεταξάκην: «Παναγιώτατε, δὲν νομίζετε ὅτι αὐτὴ ἡ μεταβολὴ τοῦ ἡμερολογίου, ἔπρεπε νὰ μελετηθῇ καλῶς μὲ τὸν καιρὸν καὶ μὲ ἡσυχίαν, ὅπως κάμνει πάντοτε ἡ Ἐκκλησία; Μήπως αὐτὴ ἡ ἀπότομος ἀπόφασις σκανδαλίσῃ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ βλάψῃ τὴν Ἐκκλησίαν;». Ὁ δὲ Μεταξάκης ἰδοὺ τί ἀπήντησε, δείξας διὰ τούτου πόσον ἐξετίμα τὸ Ἑλληνικὸν Γένος καὶ ποῖον ἠνvόει τρόπον μεταχειρίσεως τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας: «Βρὲ ἀδερφέ, αὐτοὶ οἱ Ρωμιοὶ δὲν εἶναι ἄνθρωποι νὰ τελειώσουν ἕνα ζήτημα καὶ νὰ ἐκδώσουν μίαν ἀπόφασιν· μίαν ὑπόθεσιν θὰ τὴν κοσκινίζουν καὶ θὰ τὴν ἀναβάλλουν καὶ δὲν θὰ τελειώνῃ ποτέ. Ἔτσι τοὺς χρειάζεται καὶ μόνον μὲ τ ὸ τ σ ε κ ο ῦ ρ ι τ ε λ ε ι ώ ν ε ι ἕ ν α ζ ή τ η μ α»!!

Αὐτῶν τῶν «τσεκουρηδὸν» ἐξαχθεισῶν «ἀποφάσεων» τὰ ἀποτελέσματα ἰσχύουν σήμερον εἰς τὴν «ἐκκλησίαν» τῶν Νεοημερολογιτῶν. Ἐν τούτοις αὐθαιρέτως καὶ ψευδῶς ἐπιμένουν νὰ τὴν ἀποκαλοῦν «ὀρθόδοξον», ἐνῷ, λοξοδρομήσαντες οὗτοι καὶ «διανοίξαντες νέας ὁδούς», κατὰ ἰδίας των ἐκφράσεις, δὲν συνεχίζουν τὴν Ὀρθοδοξίαν, δὲν ἔχουν τὸ αἰώνιον γνώρισμά της, βαθμηδὸν ἀλλοιώσαντες καὶ καταργήσαντες τὰ αὐτῆς καὶ μὴ τηροῦντες τίποτε ἀπολύτως ὅ,τι καὶ ὅπως τὰ παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς Πατέρας ἡμῶν. Οὔτε εἰς τὰς Ἱερὰς Ἀκολουθίας, οὔτε εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν, οὔτε εἰς τὰ Μυστήρια, οὔτε εἰς τὰς Νηστείας

καὶ ἄλλους θεσμούς, οὔτε εἰς τὴν ἐξωτερικὴν στολὴν καὶ μορφὴν τῶν κληρικῶν, οὔτε εἰς τὴν τήρησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Ὅρων τῆς πίστεως, οὔτε εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν αἱρετικῶν, χάριν τῶν ὁποίων παρεδέχθησαν τὸν Νεοημερολογιτισμὸν - Οἰκουμενισμόν των καὶ ἀπαλείφουν τὰς πρὸς αὐτοὺς «διαφορὰς» τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐν γένει δὲν ἀφῆκαν τίποτε τῆς Ὀρθοδοξίας ὅπως τὸ παρέλαβον· καὶ ὅμως προβάλλουν ὡς «ὀρθόδοξοι» ([31]) !

Αὐτὰς δὲ τὰς ἀντορθοδόξους παρατροπὰς των ἑτοιμάζονται ὁλοταχῶς οἱ Νεοημερολογῖται νὰ τάς... νομοθετήσουν καὶ μὲ «Μεγάλην Ἁγίαν Σύνοδον». Ὅπως ἀκριβῶς τὸ προεῖπε πρὸ 100ετίας καὶ πλέον «ὁ ὁσιομάρτυς καὶ ἀθλητὴς τοῦ Χριστοῦ» Κοσμᾶς Φλαμιᾶτος· ὅτι αὐτὰ τὰ νεωστὶ καθιδρυθέντα «σεμινάρια» Κερκύρας, Χάλκης, Ἀθηνῶν, θὰ νοθεύσουν «κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς πλάνης καὶ τὸν προσηλυτισμὸν τῆς Ἀγγλίας, ὅλους τοὺς ἐσομένους Πατριάρχας καὶ ὅλην ἐν γένει τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως μίαν ἡμέραν νομοθετηθῇ δι' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ κατάργησις τῆς Ὀρθοδοξίας...».

«Καλὴ» ἐφεύρεσις αὐτή. Ὅταν αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις ἐπιβουλεύονται τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν, νὰ προωθοῦν σατανικῶς καὶ σατραπικῶς ἐν πάσῃ παρανομίᾳ καὶ δολιότητι εἰς τὸν οἰκουμενισμὸν καὶ λοιποὺς ἐκκλησιαστικοὺς θρόνους τὰ ἄθλια ὑποζύγιά των τοὺς μασώνους καὶ λοιποὺς προδότας ὄργανά των, οἱ ὁποῖοι καὶ προβαίνουν χωρὶς ἀναβολὴν καὶ ἄνευ ἴχνους φόβου Θεοῦ καὶ ἐντροπῆς ἀνθρώπων καὶ συνειδήσεως χριστιανικῆς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐντολῶν ἐκείνων, οἱ δὲ Χριστιανοὶ νὰ θεῶνται ἀπαθῶς ἢ σιωπηρῶς τὴν βεβήλωσιν καὶ ἐκποίησιν τῆς πίστεώς των, ἥτις εἶναι προσωπικόν των κτῆμα θεοπαράδοτον καὶ πατροπαράδοτον, διὰ τοῦ ὁποίου μόνου ἔχουν ἐλπίδα ν' ἀξιωθοῦν τῆς Βασιλείας τῶν οὐρανῶν! Ἀρκούμενοι μόνον εἰς μίαν ἰδέαν, ὅτι αὐτὸς εἶναι «ὁ πατριάρχης» (καὶ γνωστὸν ὅτι τὸν σεβασμὸν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖον ἐκμεταλλεύονται θεοκαπήλως οὗτοι οἱ ψυχοκτόνοι), μὴ συνειδητοποιοῦντες ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς οὗτος ἐπεβουλεύθη κἂν εἰς τὸ ἐλάχιστον τὴν πίστιν καὶ τὰ τῆς πίστεως, μαντιάρχης εἶναι, κατὰ τὸν ἅγιον Θεόδωρον Στουδίτην, ὄχι πατριάρχης, ὄχι ποιμὴν ἀλλὰ λύκος, ὄχι διδάσκαλος ἀλλὰ ψευδοδιδάσκαλος· καὶ ἀπὸ τῶν τοιούτων «δεῖ φεύγειν μακρὰν ἐν τάχει».

(31) Κλεμένο ἔχουν τὸ ὄνομα, ὅπως καὶ οἱ φραγκοπαπισταὶ ὠκειώθησαν ὀνομασίαν «καθολικοὶ» καὶ οἱ θεοκτόνοι «Ἑβραῖοι» ὠνομάσθησαν «Ἰσραήλ», ἐνῷ κάθε ἄλλο παρὰ τοιοῦτοι εἶναι.

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΗΣ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ

ΟΛΟΙ οἱ αριέτικοὶ καὶ σχισματικοὶ καὶ ὅλοι οἱ εὑρεταὶ καὶ εἰσαγωγεῖς «νέων» πραγμάτων, τὰ ὁποῖα εἶναι γεννήματα τῆς ὑπερηφανείας καὶ ἀποβλέπουν εἰς ὠφελήματα κοσμικῆς ἐμπαθείας, ἐφευρίσκουν πάντοτε καὶ ποικίλα ἐπιχειρήματα, διὰ τῶν ὁποίων νὰ φαίνωνται ὅτι δικαιώνονται τάχα τὰ ἀσεβῆ καὶ κοσμικῶς συμφεροντολογικὰ εὑρήματα τῆς κοιλίας των. Εἰς τοῦτο δὲν ἠδύναντο νὰ ὑστερήσουν οἱ νεοφανεῖς εὑρεταὶ καὶ εἰσαγωγεῖς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ· ἔπρεπε κάπως καὶ κάπου νὰ στηρίξουν τὸ διὰ τὴν ἀθέτησιν καὶ κατάργησιν τῆς Ὀρθοδοξίας ἀσεβὲς εὕρημα καὶ παρουσιάσουν τινὰ «εὐλογοφάνειαν», διὰ τὴν ἐξαπάτησιν πολλῶν ἀφελῶν καὶ ἀνιδέων καὶ μὴ γνωριζόντων ἢ ὑποπτευόντων περὶ τίνος ἀληθῶς πρόκειται.

Οὕτως ἀνεκάλυψαν καὶ οὗτοι τὸ ψευδὲς καὶ παραπλανητικὸν δικαιολογητικὸν περὶ «ἀστρονομικῆς ἀκριβείας», ἐν γνώσει των ὅτι ψεύδονται καὶ ὑποκρίνονται καὶ ἐξαπατοῦν τὸν λαόν. Διότι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς οὔτε ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἔχει, οὔτε ἐξ ἀρχῆς δι' ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν προεβλήθη καὶ ἀνεκινήθη θέμα, ἀλλ' ὡς παραδοχὴ ἐκείνων ὁποὺ ἔχουν οἱ αἱρετικοὶ φράγκοι, διὰ τὸν παραμερισμὸν τῶν διαφορῶν, οὕτως ὥστε νὰ ὁμοιάσουν μὲ αὐτοὺς καὶ «ἀπροσδοκήτως νὰ εὑρεθοῦν ἑνωμένοι», ὡς «πρῶτον βῆμα» πρὸς ἀντίθεον «ἕνωσιν» μὲ αὐτοὺς δηλ. τὸν ἄθεον Οἰκουμενισμόν.

Ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἰσήχθη διὰ ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν καὶ ὅτι δὲν ἔχει τοιαύτην τὸ παραδέχονται καὶ ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους τὸ Πατριαρχεῖον ἀνέθεσε νὰ ἀσχοληθοῦν καὶ ὑποβάλουν ἔκθεσιν ἐπὶ τοῦ θέματος, ὅτε ἀρχικῶς ἀνεκινήθη, λέγοντες χαρακτηριστικῶς, ὅτι «ἡ κατασκευὴ ἡλιακοῦ ἡμερολογίου τὴν ἀπόλυτον ἀκρίβειαν κεκτημένου, εἶναι ἀδύνατος».

Ἡ Ἐπιτροπή, τὴν ὁποίαν διώρισεν ἡ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Βιζύης Ἀνθίμου γενομένην

(10 Ιανουαρίου 1919) «πρότασιν περὶ ἀναθεωρήσεως καὶ μελέτης τοῦ Ζητήματος τοῦ Ἡμερολογίου» καὶ τὴν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀνακίνησιν, διὰ πρώτην φοράν, «τοῦ Ζητήματος τῆς ἑνώσεως τῶν ἐπὶ μέρους Ἐκκλησιῶν» ὑπὸ τοῦ Δωροθέου Προύσσης ὡς Τοποτηρητοῦ, καὶ ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ κληρικοὺς καὶ λαϊκοὺς καθηγητάς, μαθηματικούς, ἀστρονόμους, μετὰ πολύμηνον ἐργασίαν ὑπέβαλεν ἐκτενῆ «Ἔκθεσιν», ἐν ᾗ καὶ τὰ ἑξῆς:

«...Ἡ κατασκευὴ ἡμερολογίου κατέχοντος τὴν ἀπόλυτον ἀκρίβειαν τυγχάνει ἀδύνατος, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὸ μέσον μῆκος τοῦ τροπικοῦ ἔτους δὲν εἶναι ἀκριβῶς καθωρισμένον, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν εἶναι καὶ ἀπαραίτητος ἡ ἀπόλυτος ἀκρίβεια, διότι τοῦ μέσου μήκους τοῦ πολιτικοῦ ἔτους ἀποτελοῦντος μονάδα χρόνου ἡ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἢ ἐπὶ τὸ ἔλαττον διαφορὰ αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ μέσου μήκους τοῦ τροπικοῦ ἔτους οὐδεμίαν ἐπίδρασιν δύναται νὰ ἀσκήσῃ ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς μετρήσεως τοῦ χρόνου».

Ὁ αὐτὸς δὲ Ἄνθιμος Βιζύης, κύριον μέλος τῆς Ἐπιτροπῆς, ὅστις ἐξ ὧν ἔγραφε φαίνεται ὅτι πολὺ διηυκόλυνε τὸν Μεταξάκην, ὁ ὁποῖος πολλάκις χρησιμοποιεῖ σχεδὸν αὐτολεξεὶ τὰ λόγια του, ἔγραφεν:

«Ἡ Ἀστρονομία ἐν τῷ ζητήματι τοῦ μήκους τοῦ ἀκριβοῦς ἡλιακοῦ ἔτους, δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξιν, ὡς βεβαιοῦται ἐκ τῆς διαφορᾶς ἐν τοῖς σχετικοῖς ὑπολογισμοῖς τῶν διασημοτέρων μέχρι τοῦδε μαθηματικῶν καὶ ἀστρονόμων (Μέτωνος, Ἱππάρχου, Κοπερνίκου, Νεύτωνος, HALLEY, MAYER, DELAMBRE, LALANDE, Α. Σπαθάρη, Ἠλ. Βαλσαμάκη, Δ. Αἰγινήτου, Γ. Λιανοπούλου κ.ἄ.), διὸ καὶ ἡ κατασκευὴ ἡλιακοῦ ἡμερολογίου τὴν ἀπόλυτον ἀκρίβειαν κεκτημένου εἶναι ἀδύνατος». Ὅπως δ' ἔγραφε πάλιν ὁ ἴδιος· «Μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου... οἱ λαοὶ δὲν ἐπιδιώκουσιν ἐν τῷ ἡμερολογιακῷ ζητήματι τόσον τὴν ἐπίτευξιν ἡμερολογίου ἀκριβεστέρου ἐπιστημονικῶς καὶ πρακτικωτέρου, ὅσον τὴν ὕπαρξιν κοινοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν πεπολιτισμένων λαῶν ἡμερολογίου, πιεζόμενοι ἐν τούτῳ ἰσχυρῶς καὶ παρὰ τῶν οἰκείων κυβερνήσεων».

Κατὰ τὰς συζητήσεις τῆς «Ἐπιτροπῆς», προβαλλομένων διαφόρων ἡμερολογίων, μεταξὺ τῶν ὁποίων νὰ ἐκλέξουν, ὁ ἐκ τῶν μελῶν αὐτῆς Γεώργιος Λιανόπουλος μαθηματικὸς - ἀστρονόμος, ἐκφράζων τὴν θέσιν του, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ὑπὲρ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου τοῦ ὁποίου ἀριθμεῖ τὰς ἀτελείας, λέγει τελικῶς:

«... Ἀλλ' ἐπειδὴ ἄν ποτε ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μεταβάλῃ ἡμερολόγιον, θὰ πράξῃ τοῦτο ἵνα συμφωνήσῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς μετὰ τῶν λοιπῶν πεπολιτισμένων λαῶν τοῦ κόσμου, ἡ συμφωνία δὲ αὕτη οὐδαμῶς ἄλλως δύναται νὰ ἐπέλθῃ ἢ διὰ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονεῖ ὅτι δύναται νῦν ἡ Ἐκκλησία ν' αὐξήσῃ τὰς μηνολογίας τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου κατὰ 13 ἡμέρας καὶ νὰ καταλίπῃ τοῖς ἀπογόνοις ἡμῶν τὸ καθῆκον νὰ ἐκλέξωσιν ἡμερολόγιον, ὅταν τῇ 1 Μαρτίου 2100 θὰ προστεθῇ δεκάτη τετάρτη ἡμέρα...».

Ἰδοὺ πῶς καὶ διατί εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς καὶ ὄχι διὰ τὰ ἐπιχειρήματα τῆς ἀπάτης. Πόση ἡ «ἀκρίβεια» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καταδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν συνεχῆ... ἀναζήτησιν διὰ τὴν εὕρεσιν ἄλλου «νέου ἡμερολογίου»! Καὶ θὰ εὑρεθῇ κάποιος Ἑβραῖος νὰ τοὺς τὸ ἐφεύρῃ. Ἴσως υἱοθετήσουν τὸ ὑπό τινος Ἑβραίας τεχνουργηθέν, μὲ 13 μῆνας, 28 ἡμέρας ἕκαστον μῆνα, λευκὰς ἡμέρας καὶ λοιπά!...

Ὅτι ψευδὴς καὶ ἐξαπατητικὴ εἶναι ἡ περὶ «ἀστρονομικῆς ἀκριβείας» ἐφεύρεσις, βεβαιοῖ καὶ ἡ ἀπὸ 12 Μαΐου 1904 Ἐγκύκλιος τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ, σὺν τοῖς ἄλλοις λέγουσα:

«Τὸ μεταρρυθμίσαι τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον, ὡς δῆθεν ἐπιστημονικῶς ἀνακριβές... πρόωρον τό γε νῦν καὶ ὅλως περιττὸν ἡγούμεθα· ἡμεῖς τε γὰρ οὐδαμῶς ἀπὸ ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως ὑποχρεούμεθα μεταλλάττειν ἡμερολόγιον, καὶ ἡ ἐπιστήμη, ὥς γε παρ' εἰδικῶν ἀνδρῶν βεβαιοῦται, οὔπω ὁριστικῶς ἀπεφήνατο περὶ τῆς ἀκριβείας, μεθ' ἧς τὸ τροπικὸν ἔτος λογίζεται...».

Ἡ δὲ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας, ἀπαντῶσα εἰς τὸν αὐτὸν Πατριάρχην, ἀφοῦ ἔθεσε τὸ Ζήτημα εἰς τὴν Ρωσικὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν, σὺν τοῖς ἄλλοις ἔλεγεν:

«Ἀλλ' ἐὰν θίξωμεν τὸ ζήτημα τῆς καθαρῶς ἐπιστημονικῆς ἐχεγγυότητος ταύτης τε καὶ ἐκείνης τῆς χρονολογίας, οἱ αὐθεντικώτεροι τῶν ἡμετέρων λογίων κλίνουσι μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου... Οὐδαμῶς συγχωροῦντες τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ Ἰουλιανοῦ διὰ τοῦ ἧττον λογικοῦ, κατὰ τὰ συμπεράσματα αὐτῆς (τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν) Γρηγοριακοῦ ἡμερολογίου...».

Αὐτὴ λοιπόν, ὡς δεικνύεται ἐκ τῶν ἰδίων, ἡ «εἰλικρίνεια» ὡς πρὸς τὰ περὶ ἀστρονομικῆς ἀκριβείας ἐπιχειρήματα καὶ ὡς πρὸς τὸ ἂν χάριν αὐτῆς εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμός! Τὸ νέον ἡμερολόγιον δὲν ἔχει τὴν ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν· καὶ δὲν εἰσήχθη ὡς ἀστρονομικὴ ἀκρίβεια. Καὶ ἐκ τῶν ἰδίων λέγουν χαρακτηριστικῶς, ὅτι «τὸ Γρηγοριανὸν ἔχει περισσότερα ἐλαττώματα ἀπὸ τὸ Ἰουλια-

νόν», ὅτι «Καὶ τὸ Γρηγοριανὸν ἔτος δὲν εἶναι κατὰ πάντα σύμφωνον πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἡλιακὸν» κλπ. Εἶναι δὲ περίεργον, πῶς οἱ φάσκοντες περὶ «ἀστρονομικὴ ἀκρίβεια» καὶ παρουσιαζόμενοι ὡς... ἀνακαλύψαντες αὐτὴν κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους, δὲν ἐντρέπονται κἂν τοὺς ξένους, οἱ ὁποῖοι θὰ διερωτῶνται, ἂν τώρα τὴν ἀνεκάλυψαν οἱ Ἕλληνες! Ἐνῷ οἱ παπισταὶ τὴν εἰσήγαγον ἀπὸ τεσσάρων αἰώνων, οἱ προτεστάνται ἀπὸ τριῶν καὶ πλέον αἰώνων, ἦτο δὲ γνωστὴ καὶ πρὸ τοῦ Νικηφόρου Γρηγορᾶ, ὅστις ἀνεκίνησε θέμα, ἀπορριφθὲν ὑπὸ τοῦ εὐσεβοῦς αὐτοκράτορος Ἀνδρονίκου Β΄ Παλαιολόγου (1324) καὶ πρὸ τοῦ Ζ΄ αἰῶνος.

Διατί καὶ ὡς τί εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἰς τὸν ὀρθόδοξον χῶρον ἀρκούντως εἴδομεν, συνεχῶς δὲ ἐπαναλαμβάνει ὁ προρρηθεὶς Ἄνθιμος Βιζύης ἐν τῷ βιβλίῳ του «Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα» (1922), ὅστις, ἐνῷ ἀναγράφει ὅλα τὰ ἀπ' αἰώνων σχετικὰ στοιχεῖα, μὲ ἄκρατον νεωτεριστικόν, ἀντορθόδοξον καὶ μωροφαντασιῶδες φρόνημα φθέγγεται τοιάδε:

«Ἐπιβάλλεται ἡ ἡμερολογιακὴ ἡμῶν μεταρρύθμισις καὶ ἀποβαίνει ἀναγκαία ἡ ταυτότης τῆς μηνολογίας ἡμῶν μετὰ τῆς τοῦ λοιποῦ πεπολιτισμένου κόσμου... Ὅ,τι ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν ἐγένετο, οὐδεὶς πλέον λόγος ἀποχρῶν ὑπάρχει ν' ἀναβάλλεται, ἀφ' οὗ ἡ μὲν ἀναγκαιότης τῆς διαρρυθμίσεως ἀκολουθεῖ ὑφισταμένη, διὰ ταύτης δὲ μόνον δύναται νὰ πραγματωθῇ τὸ ποθούμενον ἀποτέλεσμα καὶ ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός, ὅστις εἶναι ὅπως ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν μηνολογίαν καὶ ἑορτάζωμεν ταυτοχρόνως τὸ ἅγιον Πάσχα καὶ τὰς λοιπὰς ἑορτάς. Ἀποδοχῆς τοῦ μέτρου τούτου ὑπό τε τῆς ἡμετέρας καὶ τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν ἔσται ἀναμφιβόλως ἡ ποθουμένη ταυτόχρονος ἑορτὴ τοῦ Πάσχα καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτωμένων κινητῶν ἑορτῶν ὑπὸ πάντων τῶν χριστιανικῶν λαῶν. Κατ' ἀνάγκην ἐπιβάλλεται πρωτίστως ἡ ἐνέργεια περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ ἡμερολογίου καὶ εἶτα νὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ σκέψις περὶ τῆς μονιμοποιήσεως τοῦ Πάσχα. Ἡ διαρρύθμισις τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου θέλει ἐπιφέρει καὶ τὴν ἑνότητα ἀφ' ἑνὸς τοῦ ἡμετέρου ἡμερολογίου πρὸς τὸ ἐν χρήσει παρὰ τοῖς λοιποῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τοῦ τε θείου Πάσχα καὶ τῶν ἄλλων ἑορτῶν παρὰ πάντων τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν...».

Συνεχῶς δ' ἐπαναλαμβάνει καὶ καταλήγει εἰς τὸ ὅτι:

«Διὰ τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου, ἐπιτυγχανομένης τῆς ἑνοποιήσεως αὐτοῦ, θέλει ἀναμφισβητήτως ἐπιτελεσθῇ τὸ πρῶτον σπουδαῖον βῆμα πρὸς ἐπίτευξιν τῆς μελετωμένης καὶ ὑπὸ τῶν πραγμάτων ἐπιτακτικῶς ἐπιβαλλομένης Κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν...».

Εἰς τοσαύτην δ' ἀθεοφοβίαν καὶ αναισχυντίαν ἔφθασεν οὗτος «ὁ ἀναιδὴς προσώπῳ», ὥστε νὰ ἐξερευχθῇ, ὅτι θά... μειωθῇ ἡ εὐλάβεια τῶν εὐσεβῶν ἂν ἐμμένουν εἰς ὅ,τι παρέλαβον, ὅπερ οὐδεὶς ἄλλος πάντολμος ἐφθέγξατο:

«Πρακτικῶς, λέγει, τοῦτο εἶναι συνδεδεμένον μετὰ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος· ἡ ἐπέκτασις μὲν ἐπὶ τῆς χριστιανικῆς συνειδήσεως τῆς νέας μηνολογίας ὡς ἀληθεστέρας, περιορισμὸς δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς συνειδήσεως τῆς Ἰουλιακῆς ὡς θεσμοῦ ἀπηρχαιωμένου καὶ ἧττον ἀκριβοῦς, εἶναι δυνατὸν νὰ συνεπιφέρῃ καὶ ἀνάλογον μείωσιν καὶ αὐτοῦ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καθισταμένου οὕτω γνωστοῦ ὅτι τοῦτο τροφοδοτεῖται διὰ θεσμῶν ἀπηρχαιωμένων καὶ ἀνακριβῶν»!!! Τὸ ἀντίθετον δηλ. ἀκριβῶς ἐκείνου ὅπερ συνέβη διὰ τῆς ἀσεβοῦς λοξοδρομήσεως. Ἕως ποῦ φθάνει ἡ ἄδικος προσπάθεια καὶ ἡ ἀπόρριψις τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἐντροπῆς!

Ὁ ἴδιος, πεποιθὼς ἐπὶ τὴν «ἑλληνικὴν ἰδιοφυΐαν» του, «ἠσχολήθη περὶ τὴν σύνταξιν Νέου Ἡμερολογίου» ἐκ 13 μηνῶν μὲ 28 ἡμέρας ἕκαστον([31]), μὲ λευκὰς ἡμέρας κλπ.!! Ἀδιαφορῶν δὲ διὰ τὰς «Γενεθλίους ἡμέρας» τῶν Ἁγίων, ἐνδιαφέρεται διὰ τὰ ἰδικά του «γενέθλια», λέγων ὅτι «ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων ἡμῶν... μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος θὰ συμπίπτῃ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος»!.. Ὀνειρευθεὶς καὶ παγκόσμιον δόξαν, ἤλπιζε νὰ τῷ δοθῇ «ἀφορμὴ ἐθνικῆς ὑπερηφανείας καὶ χαρᾶς ἐκ τῆς προτιμήσεως ἑλληνικῆς καὶ αὖθις ἐπινοήσεως ἡμερολογίου...». Μόνον ὁπού δὲν ἐσώθη ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

ΝΕΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΣΜΟΥ ΠΑΡΑΤΡΟΠΑΙ

ΟΣΑΙ καὶ ὁποῖαι παραβάσεις καὶ ἀθετήσεις, καινοτομίαι, παρανομίαι, καταργήσεις καὶ ἀντεισαγωγαὶ «νέων» ἐγένοντο διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἐλέχθη καὶ ἐγράφη πολλάκις ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον ἐν λεπτομερείαις. Εἰς τὸ παρόν, τοῦ ὁποίου κύριος σκοπὸς εἶναι νὰ δείξῃ ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Οἰκου-

(32) Ἐνῷ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ ἔκαμαν αὐτὰς τὰς «ἀνακαλύψεις».

μενισμοῦ εἰς τὸν ὀρθόδοξον χῶρον, αὐτὸς ὁ Οἰκουμενισμὸς ἐν τῇ πράξει, παρατίθενται τούτων ἐν συντομίᾳ αἱ κυριώτεραι:

Α´) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατεστράφη ἡ λατρευτικὴ ὁμοφωνία, ὁ συνεορτασμὸς τῶν ὅπου γῆς Ὀρθοδόξων, τοῦθ' ὅπερ εἶναι τὸ κυριώτερον ἐξωτερικὸν γνώρισμα αὐτῶν καὶ ἐντολὴ Θεοῦ. Ἡ αὐτὴ ἡμέρα διὰ τοὺς μὲν εἶναι μεγάλη παγκόσμιος Δεσποτικὴ ἑορτή, ἀργία κλπ., ἐνῷ διὰ τοὺς δὲ δὲν ἔχει τινὰ σημασίαν, εἶναι ἐργάσιμος, δὲν τοὺς ἐνθυμίζει τίποτε. Οὕτω κατεστρατηγήθη ὁ ἐπὶ 16 αἰῶνας ἰσχύων Ὅρος τῆς Ἁγίας Α´ Οἰκουμενικῆς Συνόδου περὶ τοῦ «ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἐπιτελεῖν» τὰς ἑορτάς. Ὅταν οἱ Ὀρθόδοξοι ἑορτάζουν τὰ κοσμοσωτήρια γεγονότα καὶ τὰς ἑορτὰς τοῦ Κυρίου, τῆς Παναγίας καὶ τῶν Ἁγίων ὡς ἑωρτάζοντο ἀπ' ἀρχῆς, ἄλλοι λεγόμενοι «ὀρθόδοξοι» δὲν συνεορτάζουν. Ὅταν δὲ κραυγάζουν οἱ Νεοημερολογῖται, λόγου χάριν, «Σήμερον ἡ Βηθλεέμ», ἢ «Σήμερον ἐν Ἰορδάνῃ» κλπ., ψεύδονται. Ἀλλ' ἡ ὀρθόδοξος πίστις καὶ τὸ δόγμα τῆς ἑνότητος δὲν συνίστανται μόνον εἰς τὴν θεωρίαν καὶ τὴν γνῶσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν διὰ τῆς ὁμοχρόνου καὶ ὁμοιομόρφου λατρείας ἐκδήλωσιν καὶ ἐξωτερίκευσιν αὐτῆς τῆς πίστεως, εἰς τὴν ἔμπρακτον ἀπόδειξιν τῆς δογματικῆς ἑνότητος. Ἐπομένως οἱ Οἰκουμενισταὶ - Νεοημερολογῖται καταστρέψαντες τὴν φανεράν, λατρευτικὴν ἑνότητα, κατέστρεψαν καὶ τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως, τῆς ὁποίας ἡ λατρευτικὴ ἀπετέλει τὴν ἔκφανσιν. Σημειωτέον, ὅτι ὁ Μεταξάκης μὲ τὰ «κοπέλια» του, κατὰ τὸν ἅγιον Μᾶρκον Εὐγενικόν, εἰς τὸ «συνέδριόν» του μετ' ἀθεοφόβου ἀναιδείας ἐπεκαλέσθη τὸ «ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ» διὰ «τὸν ταυτόχρονον ἑορτασμὸν» μὲ τοὺς αἱρετικούς, ἐνῷ προεκάλει τὴν καταστροφὴν τοῦ ταυτοχρόνου ἑορτασμοῦ τῶν ὀρθοδόξων!!

Β´) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ συμβαίνει μετακινούμενοι «ὀρθόδοξοι» νὰ μὴ ἑορτάσουν καθόλου τὰς ἑορτάς, ἢ νὰ τὰς ἑορτάσουν... δύο φοράς. Ὅπερ εἶναι παράνομον, διότι κατὰ τὸν νόμον καὶ τὰς Διατάξεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἀλλὰ καὶ τὴν λογικὴν συνέπειαν καὶ τὴν εὐσέβειαν, τὰ ἅπαξ τελεσθέντα γεγονότα ἅπαξ καὶ ἑορτάζονται ἐν ἑνὶ ἔτει.

Γ´) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ γίνεται ὁ παράνομος συνεορτασμὸς μὲ τοὺς αἱρετικούς· ἐνῷ, κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας Ζ´ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Α´ τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου, καταδικάζονται οἱ ἑορτάζοντες «μετὰ Ἰουδαίων»· καὶ δὲν ἐννοεῖται βεβαίως τὸ νὰ ἑορτάζουν μαζὶ μὲ αὐτούς, τὸ ὁποῖον εἶναι τελεία ἀσέβεια, ἀλλὰ τὸ νὰ ἑορτάζουν ὁμοχρόνως. Ἀλλά, ὅπως εἴδομεν πολλάκις, ἐκεῖνο ἀκριβῶς εἰς τὸ ὁποῖον ἀπέβλεπεν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἦτο «ὁ ταυτόχρονος ἑορτασμὸς τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν ὑπὸ πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν», τῶν αἱρετικῶν συναγωγῶν δηλαδή, καὶ δι' αὐτὸν ἐπεισήχθη.

Δ´) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατεστράφη τὸ ἐμφανέστερον ἐξωτερικὸν ἰδιαίτερον γνώρισμα τῶν Ὀρθοδόξων, διὰ τοῦ ὁποίου αὐτοὶ ἐξεχώριζον ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς ὅπου καὶ ἂν εὑρίσκοντο εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ κατερρίφθη ὁ σωτήριος φραγμός, ὅστις προεφύλασσε τὴν Ὀρθόδοξον ποίμνην ἀπὸ τὴν εἰσόρμησιν τῶν ἀγρίων μονιῶν αἱρετικῶν. Περὶ τοῦ ὁποίου, ὡς εἴπομεν, ὁ Κασσανδρείας Εἰρηναῖος ἔλεγεν ὅτι:

«Τὸ Ἑορτολόγιον τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποτελεῖ τὸ ἰδιαίτερον χαρακτηριστικὸν αὐτῆς γνώρισμα, περιφρουρεῖ ὡς ἄλλος Ἄγγελος φύλαξ τὴν πίστιν, τὰς παραδόσεις, τὰ ἤθη καὶ ἔθιμα τῶν ἀνὰ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς διεσπαρμένων αὐτῆς τέκνων καὶ ὑπομιμνήσκει εἰς αὐτά, ὅτι ἑορτάζονται κατ' αὐτὸ ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μίαν καὶ Μόνην Πρεσβυγενῆ καὶ ἀ κ α ι ν ο τ ό μ η τ ο ν τ ο ῦ Χ ρ ι σ τ ο ῦ Ἐ κ κ λ η σ ί α ν, τὴν φέρουσαν καταφανῆ τὰ γνωρίσματα τῆς Ἀποστολικότητος, Καθολικότητος καὶ κατὰ Χριστὸν Ἁγιότητος· καὶ ὡς ἐκ τούτου πολὺ διαφέρουσαν τῶν εἰς κ α ι ν ο τ ο μ ί α ς π ε ρ ι π ε σ ο υ σ ῶ ν...». Καὶ αὐτοὶ οἱ «συνεδριασταὶ» τοῦ Μεταξάκη, συμφώνως πρὸς τὰ πρακτικὰ τοῦ «συνεδρίου» του ἐβεβαίωναν ὅτι «Τὸ διαφέρον ἡμερολόγιον ἐχρησίμευσε διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους καὶ ὥς τις ἰδιαίτερος δεσμός, τονώνων ἐπὶ πλέον τὴν ἑνότητα αὐτῶν ὡς ἰδιαιτέρας χριστιανικῆς ὁλότητος»! Αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Βιζύης Ἄνθιμος ὁ προαγωγὸς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἔγραφεν· «Ἡ Ἐκκλησία τὴν διαφορὰν τοῦ Ἡμερολογίου ἐθεώρει τόσον ἐ κ κ λ η σ ι α σ τ ι κ ὸ ν π ρ ο π ύ ρ γ ι ο ν ὅσον καὶ ἐ θ ν ι κ ὸ ν χ α ρ ά κ ω μ α κ α τ ὰ τ ο ῦ π ρ ο σ η λ υ τ ι σ μ ο ῦ, τὸν ὁποῖον αἱ ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως ἐπεχείρησαν πολλάκις κατ' αὐτῆς». Ἰδοὺ δὲ βλέπομεν ἤδη εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν, ὅτι ὅ,τι δὲν ἐπέτυχον «αἱ ἐκκλησίαι τῆς Δύσεως», ἐπιτυγχάνουν νῦν διὰ τῆς καταρρίψεως τοῦ φραγμοῦ καὶ τοῦ προπυργίου καὶ τῆς φυγαδεύσεως τοῦ Ἀγγέλου φύλακος καὶ ἀντεισαγωγῆς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ.

Ε΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατεστράφη ἡ τάξις καὶ ὁμοιομορφία τῆς τηρήσεως τῶν Νηστειῶν ὑπὸ πάντων τῶν Ὀρθοδόξων· διὰ τούτου καταπατεῖται καὶ ὁ ΝΣΤ΄ Ἱ. Κανὼν τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὁ ὁρίζων «Τὴν κατὰ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίαν, μιᾷ κατακολουθοῦσαν τάξει, τὴν νηστείαν ἐπιτελεῖν». Καὶ οὕτω, ἐνῷ οἱ Ὀρθόδοξοι νηστεύουν καὶ πενθοῦν, οἱ Νεοημερολογῖται κατὰ τὸν αὐτὸν ἀκριβῶς χρόνον «ἑορτάζουν» καὶ πανηγυρίζουν καὶ εὐωχοῦνται· δεικνύοντες μὲ τοῦτο, ὅτι δὲν ἀνήκουσιν εἰς τὴν Μίαν, τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

ΣΤ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ περικόπτεται ἡ ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων ἀρχομένη Νηστεία τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὅταν δὲ τὸ Πάσχα συμπέσῃ ἀπὸ τῆς 20 Ἀπριλίου καὶ πέραν, καταργεῖται ἐντελῶς. Διότι οὕτω ἡ τοιαύτη ἑορτὴ» τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων γίνεται... προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ Νηστεία των! Ἀλλ' ἡ Νηστεία αὕτη ὡρίσθη ὑπ' αὐτῶν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, λεγόντων εἰς τὰς Διαταγάς των: «Μετὰ οὖν τὸ ἑορτάσαι ὑμᾶς τὴν Πεντηκοστὴν ἑορτάσατε μίαν ἑβδομάδα, καὶ μετ' ἐκείνην νηστεύσατε μίαν» (Ε΄ 20). Οἱ δὲ Ἅγιοι Πατέρες, πρὸς τιμὴν αὐτῶν τῶν Ἀποστόλων, εἰς τῶν ὁποίων τοὺς κόπους, τὸ κήρυγμα, τὰ αἵματα, τοὺς θανάτους ὀφείλομεν τὸ ὅτι ἔχομεν τὴν ὀρθὴν πίστιν, παρέτειναν τὴν Νηστείαν μέχρι τῆς ἑορτῆς των. Οἱ Πατριάρχαι Κωνσταντινουπόλεως Ἱερεμίας Γ΄ (1725) καὶ Καλλίνικος (1783) ἐπιχειρήσαντες νὰ περιορίσουν τὴν Νηστείαν ταύτην εἰς ὡρισμένας ἡμέρας, ἐξεβλήθησαν τοῦ θρόνου καὶ ἐξωρίσθησαν. Κατὰ δὲ τὸν ΙΘ΄ Κανόνα τῆς ἐν Γάγγρᾳ Συνόδου ἀναθεματίζεται ὁ «τὰς παραδεδομένας νηστείας εἰς τὸ κοινὸν καὶ φυλασσομένας ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας παραλύων». Ἀπὸ δὲ τοὺς νεωτέρους «θεολόγους» ὑπάρχουν οἱ φρονοῦντες, ὅτι... νὰ μετακινηθῇ ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων διὰ τὴν καταργουμένην νεοημερολογιτικῶς νηστείαν των! Ἔτσι εὔκολα θεωροῦν τὰ πάντα δυνάμενα νὰ γίνουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν!!

Ζ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου (23 Ἀπριλίου) δυναμένη νὰ συμπέσῃ νεοημερολογιτικῶς καί... πρὸ τῆς Ε΄ Κυριακῆς τῶν Νηστειῶν, ὅπερ δὲν συμβαίνει ποτὲ ὀρθοδόξως, οὐσιαστικῶς καταργεῖται, μὴ τελουμένη ὅπως ἐξ ἀρχῆς ἐγίνετο. Ἐπειδὴ ἡ Ἱ. Ἀκολουθία της, συνυφασμένη οὖσα τῇ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, δὲν δύναται νὰ τελεσθῇ καὶ

ψαλῇ πρὸ τοῦ Πάσχα'... μετατίθεται ἔστιν ὅτε καὶ 16 ἡμέρας καὶ ὁπόταν θέλει ὁ κάθε Νεοημερολογίτης ἐπίσκοπος ἢ ἄλλος. Γίνεται δηλαδὴ ὁ Ἅγιος Γεώργιος «μεταχείρισμα» κάθε καινοτόμου νεωτεριστοῦ, πρᾶγμα ἀσεβὲς καὶ θεομπαικτικόν ὅπερ δὲν συνέβη ἄλλοτε εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Η΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἐξ ἄλλου, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἁγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων (9 Μαρτίου) δύναται νὰ συμπέσῃ νεοημερολογιτικῶς ἔξω τῆς Ἁγίας Τεσσαρακοστῆς (ὅπερ ὀρθοδόξως δὲν συμβαίνει ποτέ). Μὴ ὑπαρχούσης δὲ τοιαύτης περιπτώσεως εἰς τὰς τυπικὰς διατάξεις, κάμνει καθένας ὅπως νομίζει! Φανερώνει καὶ τοῦτο κατὰ πόσον τιμοῦν καὶ σέβονται τοὺς Ἁγίους καὶ τὴν θεάρεστον ὁμοφροσύνην.

Θ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἡ Τυπικὴ διάταξις τῶν Ἀκολουθιῶν ὅλου τοῦ ἔτους ἀνατρέπεται. Ἐπειδὴ ἡ Ἀκολουθία ἑκάστης Κυριακῆς εἶναι εἷς κρίκος εἰς τὴν χρυσῆν ἅλυσον τῆς ὁποίας ἀρχὴ εἶναι τὸ Ἅγιον Πάσχα, τὸ ὁποῖον ὁρίζεται κατὰ τὸ βάσει τοῦ Ἰουλιανοῦ αἰώνιον Ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅταν αἱ ἀκίνητοι ἑορταὶ ὅλου τοῦ χρόνου δὲν γίνωνται κατ' αὐτὸ τὸ Ἑορτολόγιον ἀλλὰ κατὰ τὸ φραγκικὸν ἡμερολόγιον τῶν Νεοημερολογιτῶν, κατὰ συνέπειαν προκαλεῖται σύγχυσις καὶ ἀνατροπή. Λόγου χάριν· ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἐπὶ μέρους «συμπτώσεις» εἰς μίαν ἑκάστην ἡμέραν τοῦ χρόνου, εἰς τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς Κυριακῆς τῶν Ἁγίων Πάντων μέχρι τῆς Κυριακῆς πρὸ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ, ἡ ὁποία νεοημερολογιτικῶς γίνεται δύο ἑβδομάδας ἐνωρίτερον τῆς Ὀρθοδόξου, ἐξαφανίζονται δύο Κυριακαὶ καὶ αἱ Εὐαγγελικαὶ περικοπαὶ των συναφανίζονται. Εἰς τὸ διάστημα ἀπὸ τῆς Κυριακῆς μετὰ τὰ Φῶτα μέχρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Τελώνου καὶ Φαρισαίου (ἔναρξις Τριωδίου), αἱ Κυριακαὶ ὁποὺ δυνατὸν νὰ μεσολαβήσουν καὶ εἰς τὸ ὀψιμώτερον Πάσχα εἶναι τέσσαρες, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων ὁρίζει ἡ Τυπικὴ Διάταξις ποῖον Ἀποστολικὸν καὶ ποῖον Εὐαγγελικὸν ἀναγνώσματα θὰ λεχθοῦν. Ἐνῷ διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο δυνατὸν νὰ συμπέσουν ἓξ Κυριακαί. Μὴ ὑπαρχούσης δὲ τοιαύτης περιπτώσεως εἰς τὸ Αἰώνιον Πασχάλιον, κάθε Νεοημερολογίτης ἐπίσκοπος καὶ ἱερεὺς καὶ ψάλτης κλπ. λέγει ὅ,τι θέλει καὶ ὅπως νομίζει, καὶ ὅσοι ἄνθρωποι δυνατὸν καὶ τόσαι αἱ γνῶμαι καὶ διατάξεις! Τοιαύτη ἡ ἀγάπη καὶ εὐλάβεια καὶ σεβασμὸς πρὸς τοὺς Πατέρας καὶ τὴν

αἰωνίαν τάξιν καὶ παγκόσμιον ὁμοφωνίαν καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ «ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες». Καὶ τοιαύτη ἡ τήρησις τῶν ὅσων παρέδωσεν ἡ Ἐκκλησία!

Ι΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ δὲν γίνεται ποτὲ «Κύριον Πάσχα», δηλαδὴ εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, 25 Μαρτίου, καθ' ἥν ἔγινεν ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ. Οὔτε γίνεται καθόλου Πάσχα εἰς τὸν Μάρτιον, ἐνῷ γίνεται τὸ γελοιῶδες τῆς παροιμίας, ἢ μᾶλλον ἀντορθόδοξον «Πάσχα τὸν Μάη»!

ΙΑ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ οἱ Ἅγιοι: Κοδρᾶτος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, Σωφρόνιος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, Θεοφάνης Ὁμολογητής, Νικηφόρος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Βενέδικτος, Ἀγάπιος μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ, Σαβῖνος, Ἀλέξιος, Κύριλλος Ἱεροσολύμων, Χρύσανθος καὶ Δαρεία, Ὁσιομάρτυρες τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Σάββα, Ἰάκωβος Ὁμολογητής, Βασίλειος Ἱερομάρτυς, τῶν ἡμερῶν 10 ἕως 23 Μαρτίου, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ Ἅγιοι οἱ εἰς ἑκάστην τῶν ἡμερῶν τούτων ἑορτάζοντες... κατεβροχθίσθησαν καὶ δὲν ὑπῆρχε δι' αὐτοὺς ἡμέρα τῷ 1924, ἔκτοτε δὲ ὅλαι αἱ ἑορταὶ τοῦ Κυρίου καὶ τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων μικραὶ καὶ μεγάλαι δὲν τελοῦνται εἰς τὴν ἡμέραν των καθὼς ἐξ ἀρχῆς ἀνὰ τοὺς αἰῶνας ἑκάστη καὶ ἑκάστοτε ὡρίσθησαν. Καὶ οὕτως οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ ἐπλήρωσαν τὸ θεομαχικὸν «Δεῦτε καὶ καταπαύσωμεν πάσας τὰς ἑορτὰς τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς γῆς».

ΙΒ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἡ αὐτὴ ἡμέρα εἶναι διὰ τοὺς μὲν Ὀρθοδόξους ἑορτὴ μεγάλη καὶ παγκόσμιος, ἀναμιμνήσκουσα καὶ δοξολογοῦσα μέγιστα κοσμοσωτήρια γεγονότα ἢ φέρουσα εἰς μνήμην καὶ τιμῶσα μεγάλους Ἁγίους, τελουμένη δι' ἀργίας κλπ.· δι' ἄλλους δὲ λεγομένους «ὀρθοδόξους» δὲν εἶναι «τίποτε», εἶναι ἡμέρα ἐργάσιμος, δὲν τοὺς ἐνθυμίζει τι καὶ δὲν «ξεχωρίζει» δι' αὐτοὺς ὡς Ὀρθοδόξους. Ἢ πάλιν ἡ αὐτὴ ἡμέρα διὰ τοὺς μὲν εἶναι ἡμέρα νηστείας, πένθους, ἔργων ἀσκήσεως καὶ μετανοίας καὶ ψυχικοῦ καθαρμοῦ, ἐνῷ διὰ τοὺς δὲ δὲν εἶναι «τίποτε», ἢ εἶναι ἡμέρα πανηγύρεων καὶ εὐωχιῶν. Καὶ οὕτως, ὅ,τι μὲ θεϊκὸν ζῆλον ἡ ἁγία Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καὶ ὁ Μ. Κωνσταντῖνος ᾠκοδόμησαν, εἰς τοὺς καιροὺς τούτους οἱ ἐπίβουλοι τῆς Ὀρθοδοξίας κατέλυσαν. Ὅταν ἡ ἰδία ἡμέρα εἶναι διὰ τοὺς μὲν ἑορτὴ μεγίστη, ἀργία κλπ., καὶ διὰ τοὺς δὲ «δὲν εἶναι τίποτε», δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ ἂν τοῦτο προξενῇ τὸν σεβασμὸν τῶν Χριστιανῶν πρὸς τὰς ἑορτὰς καὶ ἂν τονώνῃ τὴν εὐλάβειάν των

ΙΓ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, καταργηθείσης δι' αὐτοῦ τῆς αἰωνίου παραδόσεως τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ καταπατηθέντων καὶ ἀθετηθέντων τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν θεσμῶν αὐτῆς, διεβρώθη τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, μειωθείσης διὰ τούτου καὶ καταστραφείσης τῆς πίστεως καὶ τῆς πεποιθήσεως τῶν Χριστιανῶν ἐπὶ τὸ αἰωνίως ἀναλλοίωτον τούτων τῶν παραδόσεων καὶ Κανόνων καὶ θεσμῶν. Μὲ τὰ πρωτάκουστα εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν ἐφευρήματα, ὅτι «αὐτὸ δὲν εἶναι δόγμα», «τοῦτο εἶναι μικρόν», αὐτὸ δὲν πειράζει», «αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε» κτλ., ἀφήρεσαν ἀπὸ τὰς καρδίας τῶν Χριστιανῶν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰ πατροπαράδοτα, διὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν εἰς τὴν πλήρη ἀσέβειαν καὶ θνητοψυχίαν καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὸν Θεόν, δι' ἥν πικρῶς πάντες θὰ θρηνήσουν.

ΙΔ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ κατεστράφη ὁ σωτήριος ἐκεῖνος «φραγμός», διὰ τοῦ ὁποίου ἀφ' ἑνὸς οἱ πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης Ὀρθόδοξοι ἐξεχώριζον ἀπὸ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ ἐτονώνετο ὁ δεσμός των ὡς ἰδιαιτέρας ὁλότητος, ἀφ' ἑτέρου ἐφρουροῦντο καὶ ἐπροφυλάσσοντο ἀπὸ τὸν προσηλυτισμὸν τῶν δυσσεβῶν καὶ τὴν εἴσοδον τῶν ἀγρίων μονιῶν τῶν ἐπιβουλευομένων τὴν πίστιν καὶ τὰ τῆς πίστεως. Διὰ τῆς καταρρίψεως τούτου βλέπομεν ἤδη ὅτι εἰσήλασαν ἀκάθεκτοι εἰς τὴν μάνδραν τῆς Ὀρθοδοξίας οἱ δυσώνυμοι αἱρετικοί, οἱ «ὀρθόδοξοι» ἔχουσιν αὐτοὺς «ἀδελφοὺς» καὶ τοὺς ἐναγκαλίζονται, «ἀναμέσον ἁγίου καὶ βεβήλου οὐ διαστέλλουσι καὶ ἀναμέσον ἀκαθάρτου καὶ τοῦ καθαροῦ οὐ διαστέλλουσιν» (Ἰεζεκ. ΚΓ΄ 26), συναγελάζονται, συμπροσεύχονται, συμπορεύονται μὲ αὐτοὺς εἰς τὸν ἅδην! Ἀκόμη καὶ διαφήμησιν καὶ ἐκθειασμὸν αὐτῶν κάμνουσιν «ὀρθόδοξοι» εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας.

Λόγου χάριν, ὅταν οἱ παπισταὶ κάμνουν εἰς Βηθλεὲμ «χριστούγεννα», οἱ Νεοημερολογῖται εἰς Ἑλλάδα καὶ Κύπρον διαλαλοῦν περὶ «χριστούγεννα εἰς Βηθλεέμ», προπαγανδίζουν δηλ. τοὺς φράγκους, χωρὶς νὰ ἐξηγοῦν τί «χριστούγεννα» εἶναι καὶ ὅτι δὲν τελοῦν τότε οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστούγεννα. Αὐτὰ εἶναι τὰ «ἀγαθὰ» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ!

ΙΕ΄) Διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ὅστις, κατὰ τὰς διακηρύξεις τῶν πρωτεργατῶν του, ἦτο «τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν», δηλαδὴ πρὸς τὸν ἀντίθεον Οἰκουμενισμόν, ἠνοίχθη ἡ θύρα διὰ τὴν εἰσβολὴν τῆς

αἱρέσεως, τῶν μεταρρυθμίσεων, τῶν καινοτομιῶν, τῶν νεωτερισμῶν, τῶν περαιτέρω βημάτων τῆς ἀποστασίας. Ἡ ἀπάλειψις τοῦ Ἑορτολογίου ὡς τῆς ἐμφανεστέρας πρώτης διαφορᾶς, ἦτο ἡ ἀρχὴ τῆς βαθμιαίας ἀπαλείψεως «ὅλων τῶν διαφορῶν», ὥστε, ὅπως εἶπεν ὁ ἀποστάτης ἀρχιμασῶνος Ἀθηναγόρας, «ἀπροσδοκήτω νὰ εὑρεθοῦν ἑνωμένοι»! Ὄχι ἐν Ὀρθοδοξίᾳ, ἀλλ' ἐν ἀσεβείᾳ, ὄχι κατὰ Χριστόν, ἀλλὰ κατ' ἀντίχριστον. Ὄχι μόνον ὑπὸ «ὀρθοδόξων» ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων οἰκουμενιστῶν διακηρύσσεται, ὅτι διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰσῆλθε καὶ προωθήθη ὁ Οἰκουμενισμός, εἶναι αὐτὸς ὁ κατὰ πρᾶξιν Οἰκουμενισμός.

Ἐπὶ τόσας δεκαετηρίδας οἱ εἰσαγωγεῖς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἐπιχειροῦντες νὰ ἐξαπατήσουν τὸν λαόν, ἐφθέγγοντο ὅτι «μετερρυθμίσαμεν τὸ ἡμερολόγιον ἀλλὰ τὸ Πασχάλιον ἀφήσαμεν ἄθικτον»!! Ἐνῷ αὐτὰ εἶναι ἀλληλένδετα καὶ συνυφασμένα καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ὅταν θιγῇ τὸ ἓν νὰ μένῃ τὸ ἄλλο ἄθικτον. Ὅμως, ἀφοῦ ἐπροχώρησαν τὰ «βήματα», ἐλησμόνησαν καὶ τὰ περὶ «ἄθικτον τὸ Πασχάλιον» καὶ ἐντατικῶς «ἐργάζονται» νὰ κάμουν τὸ Πάσχα «κοινὸν» μὲ τοὺς αἱρετικοὺς καὶ ἀσεβεῖς· κοινὸν εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν γλῶσσαν σημαίνει μολυσμένον, ἀκάθαρτον· καὶ τοιοῦτο σπεύδουν νὰ ποιήσουν τὸ Πάσχα!! Ἂν καταπατοῦν τοὺς Ὅρους καὶ τοὺς Κανόνας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Συνόδων καὶ ἂν ὑπόκεινται εἰς τὰς ἀρὰς καὶ τὰ ἀναθέματά των, δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει! Τοὺς ἐνδιαφέρει ὅμως ὁ Οἰκουμενισμός! Ἀλλ' οἱ εὐσεβεῖς, ὁμοῦ μετὰ τῶν Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων, εἰς τὰ τοιαῦτα ἀναφωνοῦν ΑΝΑΘΕΜΑ.

ΕΚ ΤΩΝ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΩΝ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Ο Γ'.

Ὡς εἴδομεν, τὴν ἀπόφασιν διὰ τὴν κατάργησιν τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἀντεισαγωγὴν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἐξήγαγεν «ὁ μοναδικὸς κατὰ τὴν τόλμην» καὶ «τσεκουρηδόν» λύων τὰ θέματα ἀρχιμασῶνος Μεταξάκης. Δὲν ἐπρόλαβεν ὅμως νὰ τὴν ἐκτελέσῃ ὁ ἴδιος, διότι συνεχιζομένου εἰσέτι τοῦ παρανόμου καὶ ψευδο«πανορθοδόξου» συνεδρίου του, ὁ λαὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἰσορμήσας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τὴν 1ην Ἰουνίου 1923, τὸν ἔσυρε βιαίως διὰ νὰ τὸν ἐξώσῃ τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὸν ὑποχρεώσῃ εἰς παραίτησιν καὶ τὸν ἐμωλώπισε σοβαρῶς. Τὴν δὲ 10 Ἰουλίου 1923, ὡς διωκόμενος λύκος φεύγει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν, διὰ νὰ συνεχίσῃ ἀλλαχοῦ τὴν ἐγκληματικήν πολιτείαν του. Τὸν Νεοημερολογιτισμὸν ἐπέβαλε (ὡς προοίμιον) εἰς τὰ ἱδρύματα τοῦ Πατριαρχείου τὴν 16 Φεβρουαρίου 1923, μόνον διὰ τὰς κοσμικὰς σχέσεις. Ὁ ἴδιος ἐπέβαλε τὸν Νεοημερολογιτισμὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Ἀλεξανδρείας βραδύτερον, τῷ 1929, διότι ὁ ἕως τότε ζῶν Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος δὲν ἐπέτρεψε τὴν εἰσαγωγὴν τούτου.

Τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀποφάσεως ἀνέλαβε κατόπιν τούτου τὸ ἕτερον σκέλος τοῦ παρανόμου ζεύγους ὁ παράνομος μοιχεπιβάτης, ὁ ἀνοίξας τὴν ὁδὸν εἰς τοὺς ἀντικανονικοὺς καὶ μοιχεπιβάτας «ἀρχιεπίσκοπος» Ἀθηνῶν Χρ. Παπαδόπουλος, ἐνεργῶν διὰ τῶν πολιτικῶν καὶ δικτατόρων, τοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τῶν «ὅπλων τῆς ἐπαναστάσεως», κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ν. Πλαστήρα πρὸς αὐτόν. Οὗτος δι' ἀπιστεύτων ψευδολογιῶν καὶ δολιοτήτων καὶ μυρίων ἐξαπατήσεων καὶ ἐκβιασμῶν τοῦ μετὰ τὸν Μεταξάκην Πατριάρχου Γρηγορίου Ζ', τῶν λοιπῶν πατριαρχείων καὶ τῶν ἱεραρχῶν τῆς Ἑλλάδος, ἐπέβαλε τὸν Νεοημερολογιτισμόν, διὰ μιᾶς «Ἐγκυκλίου» ὀνομάσας τὴν 11 Μαρτίου 24 Μαρτίου 1924, προκαταλαβὼν τοὺς πάντας διὰ τῆς τρομοκρατίας τῶν δικτατόρων, ὥστε νὰ μὴ ἐκδηλωθῇ μεγάλη ἀντίδρασις. Ὥστε αὐτὸς ἦτο κυρίως ὁ ἐκτελεστὴς τῆς «ἀποφάσεως» τοῦ ἀδελφοῦ του ἐν παρανομίᾳ Μεταξάκη, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ ἴδιος μεγάλως συνείργησε καὶ ἡ ὁποία ἦτο καὶ ἰδική του μεγάλη ἐπιθυμία. Ἐξ οὗ καὶ ὡς ἔγραψεν ἡ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ» Κωνσταντινουπόλεως, «Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστ. Παπαδόπουλος ἐξέφρασε διὰ γράμματος θερμᾶς εὐχαριστίας πρὸς τὸν Μητροπ. Δυρραχίου Ἰάκωβον, διότι ἐν τῇ ἀντιπροσωπεύσει τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος παρὰ τῷ Πανορθοδόξῳ Συνεδρίῳ σπουδαιοτάτην παρέσχε συμβολὴν εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ».

Ὅτι καὶ οὗτος ἦτο δεινὸς οἰκουμενιστὴς εἴδομεν ἤδη ἐν τοῖς προηγουμένοις, ἀπ' αὐτοῦ δὲ τοῦ «ἐνθρονιστηρίου λόγου» του διεκήρυσσεν ὅτι «Πρὸς συνεργασίαν καὶ ἀλληλεγγύην μὲ τὰς ἑτεροδόξους Ἐκκλησίας καὶ χριστιανικὰς κοινότητας δὲν εἶναι ἀναγκαία προϋπόθεσις ἡ δυσεπίτευκτος, δυστυχῶς, δογματικὴ ἕνωσις, διότι ἀρκεῖ ἡ ἕνωσις τῆς ἀγάπης τῆς χριστιανικῆς, ἥτις ἄλλως τε δύναται νὰ προλειάνῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τελείαν ἕνωσιν».

Ἀφοῦ εἶναι «δυσεπίτευκτος ἡ δογματικὴ ἕνωσις», διότι «αἱ ἑτερόδοξοι Ἐκκλησίαι καὶ χριστιανικαὶ κοινότητες» οὐδεμίαν διάθεσιν καὶ πρόθεσιν ἔχουν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, οἱ «ὀρθόδοξοι» γίνονται προδόται της, τὴν ἀρνοῦνται καὶ τὴν ξεπουλοῦν, διὰ νὰ φθάσουν «εἰς τελείαν ἕνωσιν» μὲ τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὀρθοδοξίας ἐκτὸς αὐτῆς!! Ὅτι διὰ τοῦτο ἀκριβῶς εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμός, διὰ νὰ ὁμοιάσουν καὶ γίνουν «ἕνα» μὲ αὐτοὺς ἐν ἀσεβείᾳ, ὡς προδοσία τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς Οἰκουμενισμὸς καὶ εἰς τὸ νὰ ὑπενθυμίσῃ καὶ ὑποδείξῃ τοῦτο ἀποβλέπει κυρίως τὸ παρὸν βιβλίον. Διὸ καὶ δὲν ἀσχολεῖται ἐν πολλοῖς καὶ ἐν λεπτομερείαις εἰς τὸ πῶς οὗτος ἐνήργησεν, εἰς τὰ ἐγκλήματά του καὶ τοὺς θεομάχους πολέμους οὓς ἤγειρε κατὰ τῶν εὐσεβῶν διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὴν παρανομίαν του, περὶ τὰ ὁποῖα πολλοὶ ἠσχολήθησαν ἐν λεπτομερείαις ἔκτοτε καὶ μέχρι σήμερον. Ἐν τῷ παρόντι γίνεται κυρίως λόγος περὶ τῆς ἀμέσου σχέσεως καὶ ταυτότητος Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ τοῦ ἑβραιομασωνοπροβλήτου Οἰκουμενισμοῦ.

Ἄξιος διάδοχος καὶ συνεχιστὴς τοῦ «ἔργου» τοῦ Μεταξάκη ὑπῆρξεν ὁ φοβερὸς οἰκουμενιστὴς καὶ ἀδίστακτος νεωτεριστὴς καὶ μέγας μασῶνος Βασίλειος ὁ Γ΄ ὁ μὴ συγκρατούμενος ἀπὸ «τίποτε». Περὶ αὐτοῦ ὁ μασῶνος Π. Χατζηπᾶνος, ὁ χρηματίσας καὶ ὑπουργὸς παιδείας καὶ ...θρησκευμάτων, εἰς τὸ βιβλίον του «Ἑλληνικὸς Ἐλευθεροτεκτονισμὸς» ἔγραφεν:

«Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βασίλειος, εὐρυμαθὴς ποιμενάρχης καὶ ἐμπνευσμένος Τέκτων, μετέστη τὸν Ὀκτώβριον 1929 εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολὴν (NEW AGE). Ἐμυήθη κατὸ τὰς ἀρχὰς 1910 εἰς τὸν τεκτονισμὸν ἐν Λονδίνῳ εἰς τὴν Στοὰν WALLWOOD ὑπ' ἀριθ. 5143».

Περὶ τῶν φρονημάτων καὶ τῆς ποιότητος τοῦ ἀνθρώπου τούτου ὁμιλοῦν καὶ τὰ ἑξῆς, ὀλίγα ἐκ τῶν ποικίλων «δραστηριοτήτων» αὐτοῦ. Οὗτος ἔτι ὢν μητροπολίτης Νικαίας, γράφων εἰς τὸ δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Μεταξάκη, ὄντος ἐκείνου μητροπολίτου Ἀθηνῶν, τὸ 1920, περὶ «Ἐκκλησιαστικῶν μεταρρυθμίσεων», σὺν ἄλλοις πολλοῖς ἔφασκε:

«...Πρὸς ἀσφαλῆ βελτίωσιν τοῦ καθ' ἡμᾶς ἐκκλησιαστικοῦ κοινοῦ βίου τοῦ πρακτικοῦ καὶ λειτουργικοῦ, πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς τὸ ἐλάχιστον ἔλλογον μέτρον ἡ ἀπὸ πολλῶν αἰώνων ὑπερβολικωτέρα παρ' ἡμῖν τάσις πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον. Ὁ τοιοῦτος βίος καὶ ἄλλας ἐκκλησίας καὶ θρησκείας ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁδοῦ καὶ ἀπεπλάνησεν εἰς σκολιοδρομίας ἐπιζημίους τῇ ἀνθρωπότητι, καθ' ὅσον φύσει διαφωνεῖ πρὸς τὸν ὀργανισμὸν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας... Οἱ δὲ ἱεράρχαι, οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ διάκονοι θὰ δύνανται ἐν καιρῷ νὰ νυμφεύωνται καὶ ἐν ἀνάγκῃ καὶ μετὰ τὴν χειροτονίαν· δεύτερος δὲ καὶ τρίτος ἐν ἀνάγκῃ γάμος θὰ ἐπιτρέπηται κανονικῶς εἰς χηρεύοντας ἱερωμένους. Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς δὲ καὶ ἐπίσκοποι ἐλευθέρως δύνανται νὰ εἶναι ἔγγαμοι ἢ ἄγαμοι... Τὸ δὲ κοινὸν τῶν ἱερωμένων ἐν τῷ κόσμῳ ἔνδυμα φέρον πάντοτε ὡρισμένον τύπον, μετά τινος ἐν τῷ περιλαιμίῳ διακριτικοῦ σημείου τῶν τριῶν ἱερατικῶν βαθμῶν, δύναται νὰ εἶναι μᾶλλον εὐπρεπὲς καὶ σεμνὸν ἢ ἡ σημερινὴ ἐπιδεικτικὴ ἀμφίεσις. Καὶ τὸ κάλυμμα δὲ τῆς κεφαλῆς πρέπει νὰ γίνῃ φυσικώτερον ἡ δὲ κόμη νὰ κόπτηται εὐπρεπῶς... Προκειμένου δὲ περὶ ἀκολουθιῶν καὶ νηστείας καὶ τοιούτων ἄλλων ζητημάτων, ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ κανονίσῃ αὐτὰ κατὰ τρόπον σώφρονα καὶ λογικόν, μήτε περιφρονοῦσα τὰ τιμῆς ἄξια, μήτε καινοτομίας ἀπρεπεῖς εἰσάγουσα, περιορίζουσα δὲ καὶ νηστείας καὶ ἀκολουθίας εἰς τὰ λογικὰ αὐτῶν ὅρια. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι καὶ εἰς τὰ τοιαῦτα σὺν τῷ χρόνῳ ἐπεκράτησαν τὰ ἔθιμα τοῦ μοναχικοῦ βίου, ἀφ' οὗ πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶσι καὶ τὸ τυπικὸν τῶν εἰς τὰς πόλεις ἐκκλησιῶν καὶ οἱ περὶ νηστείας διατάξεις...».

Ὁ αὐτός, ἀσχολούμενος περὶ κληρικῶν καὶ θεάτρων, ἔγραφεν εἰς τὸ ἴδιον ἔντυπον, σὺν τοῖς ἄλλοις:

«...Ὅταν ἀπὸ σκηνῆς πρόκειται νὰ διδαχθῇ ἔργον τοῦ ὁποίου τὸ ἔκπαγλον καλαισθητικὸν κάλλος εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς ἀσυλλήπτου ἑλληνικῆς ἰδεολογίας ὕμνησε καὶ ἐθαύμασε διὰ τῶν αἰώνων ἡ διανοουμένη ἀνθρωπότης, ὁ Κληρικὸς ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται ἀλλὰ ἐπιβάλλεται νὰ παρίσταται... Ὡς πρὸς τοὺς μεμψιμοίρους τοὺς σκανδαλιζομένους ἐκ μιᾶς τοιαύτης χειρονομίας τῶν κληρικῶν μας, δέον ν' ἀντιληφθῶσιν οὗτοι ὅτι ὁ κληρικὸς ζῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ ὅτι ἑπομένως ὀφείλει, ἐξ αὐτῆς ἐκπορευόμενος πρὸ παντὸς νὰ συγχρονίζῃ ἑαυτὸν μέχρις ἀφομοιώσεως πρὸς τὴν ἐποχήν του...».

Εἰς τοὺς λόγους καὶ τὰς ἀντιλήψεις τοῦ ἀνθρώπου τούτου βλέπει τις ἴχνος τοῦ πνεύματος τῶν Πατέρων, προσπάθειαν ἑλκύσεως τοῦ κόσμου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Θεόν, ἢ ὤθησιν καὶ τῶν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν κόσμον καὶ τὸν διάβολον; Τοιούτου ὄντος αὐτοῦ τοῦ ὑποκειμένου, φυσικὸν ὅτι τοῦτον εἶχεν ἄξιον συνεργὸν ὁ Μεταξάκης καὶ ἦτο τὸ δεξί του χέρι εἰς τὸ μεταρρυθμιστικὸν ἔργον του. Ἀφοῦ, ἄλλωστε, ἦσαν «ἀδελφοὶ» (ἐν διαβόλῳ), γενόμενοι καὶ οἱ δύο μασῶνοι τὸ ἴδιον ἔτος, ὡς εἴδομεν ἀνωτέρω, ὁ μὲν εἰς Λονδῖνον ὁ δὲ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Εἰς τὸ ψευδο«πανορθόδοξον» συνέδριον, εἰς τὸ ὁποῖον οὗτος «ἀντεπροσώπευε» τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου (33), γενομένου λόγου ὑπὸ ἄλλου μέλους «περὶ συσφίγξεως τῶν σχέσεων τῆς ἡμετέρας ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἀγγλικανικὴν καὶ τὴν τῶν παλαιοκαθολικῶν», «ὁ μητροπολίτης Νικαίας (34) γενικεύων τὸ ζήτημα εἰσηγεῖται ὅπως γένηται σκέψις καὶ περὶ ἑνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ρωμαϊκῆς». Οὗτος εἰς ὑπόμνημά του πρὸς τὸ αὐτὸ συνέδριον, ἐν τῷ ὁποίῳ φαίνεται πασιφανέστατα ἡ μασωνικὴ ἰδιότης, γνωμοδοτῶν ἐπὶ τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν, ἐπιτίθεται ὡς λυσσασμένος κατὰ τοῦ μοναχισμοῦ καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐξερεύγεται πράγματα δι' ἅτινα καλύπτει κανεὶς τὸ πρόσωπον ἐξ ἐντροπῆς, ὀλίγον ἀπέχοντα τοῦ αἰσχροῦ.

Ὁ αὐτὸς ἀναρριχηθεὶς μετὰ ταῦτα πατριάρχης, ἔδειξε μὲ ἀσεβῆ αὐταρχισμὸν ὅλον τὸ ἀντορθόδοξον μένος του καὶ τὴν οἰκουμενιστικήν του μανίαν. Εἰς ἐφημερίδα τῶν Ἀθηνῶν Αὔγουστος 1925, ἥτις τὸν χαρακτηρίζει ὡς κατ' ἐξοχὴν «Νεωτεριστήν», ἐκφράζων οὗτος τὰς σκέψεις καὶ τὰ «προγράμματά» του, σὺν ἄλλοις ἔλεγεν ὅτι:

«...Αἰσθάνεται τὸν χριστιανισμὸν ὡς ἀνθρωπιστικὴν ἰδεολογίαν, τὸν συγχρονίζει, ὀνειροπολεῖ τὴν βελτίωσιν τοῦ κοινωνικοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι κατὰ τοῦ καλογηρισμοῦ ποὺ φέρει τὸν μαρασμόν... Ὁ χριστιανικὸς κόσμος, λέγει, πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ καλογηρικὰς ἀνοησίας... Ἡ ἐπικοινωνία τῶν Ἐκκλησιῶν εἶναι ἐπιβεβλημένη. Ἡ ἕνωσις ἀπαραίτητος... Ἴσως εἰς ταῦτα δὲν συμφωνῶ μὲ πολλούς. Κρίνω ὅμως φιλελεύθερα. Ὁ εὐσεβέστατος Ὠριγένης εἰς τὸ ὕψος τῆς διανοίας του διέγνωσεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑφίσταται αἰώνιος κόλασις. Αἱ ἐκκλησίαι λοιπὸν πρέπει καλύτερον νὰ γνωρισθοῦν μεταξύ των, νὰ ἐπικοινωνήσουν καὶ ἀργότερον νὰ ἑνωθοῦν τελείως... Ὁμιλεῖ μὲ ἐνθουσιασμὸν διὰ τὴν ἕνωσιν...».

Εἰς «Διάγγελμα» τοῦ ἰδίου περὶ τῶν θεμάτων «Οἰκουμενικῆς Συνόδου» διαλαμβάνονται, σὺν ἄλλοις, ταῦτα:

«...Ἀναθεώρησις τῆς ὅλης ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας καὶ προσαρμογὴ αὐτῆς πρὸς τὴν παροῦσαν κατάστασιν τῆς Ἐκκλησίας. Προσπάθεια ἐκ παντὸς τρόπου πρὸς ἐπικοινωνίαν καὶ ἕνωσιν ἐν ἀγάπῃ Χριστοῦ μεθ' ὅλων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν. Διάκρισις θεολογουμένων ἀπὸ δογμάτων καὶ ὅρων πίστεως. Διάφοροι διδασκαλίαι καὶ ὅροι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας π.χ. περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μυστηρίων, περὶ Μετουσιώσεως κ.ἄ. χρήζουσιν ἐτυμηγορίας καὶ ἀποφάσεως οἰκουμενικῆς συνόδου. Περὶ βαπτίσματος τῶν αἱρετικῶν. Περὶ ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων. Τὸ Τυπικόν, Νηστεῖαι, ἁγιογραφία, μουσική. Περὶ γάμου κληρικῶν. Περὶ περιβολῆς κληρικῶν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας. Περὶ μονῶν καὶ μοναχῶν. Καθορισμὸς τοῦ Πασχαλίου καὶ τοῦ Ἡμερολογίου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν γενομένων ἤδη σχετικῶν ἐπιστημονικῶν ἐργασιῶν..» κλπ.

Ἰδοὺ ποῖοι ἄνθρωποι εἶναι ὁποὺ «δὲν μποροῦν νὰ ἡσυχάσουν» ἐὰν δὲν καταρρίψουν ὅ,τι βλέπουν ὄρθιον καὶ δὲν ἀνέχονται καὶ δὲν ἀναπαύονται εἰς τίποτε ὅ,τι καὶ ὅπως παρέδωσαν οἱ Πατέρες ἡμῶν! Εἶναι τυχαῖον, ὅτι οἱ πλέον θρασεῖς καὶ ἀθεόφοβοι καὶ κοσμόφρονες μασῶνοι «πατριάρχαι» (35) ἦσαν οἱ ἀποφασιστικώτεροι πάντολμοι μεταρρυθμισταὶ καὶ χριστομάχοι οἰκουμενισταί; Ὄχι, δὲν εἶναι τυχαῖον.

Ὁ τοιοῦτος λοιπὸν ἄνθρωπος, ὁ ὀρθοδοξομάχος μεγαλομασῶνος Βασίλειος Γ', τοῦ ὁποίου διὰ τοῦτο ἐσημειώσαμεν ὀλίγα ἀπὸ τὰ «κατορθώματα», διὰ νὰ γνωρίζουν οἱ εὐλαβέστατοι τῶν Νεοημερολογιτῶν ὀπίσω ποίων ἀκολουθοῦν καὶ ποίων τὰς ὁδοὺς πορεύονται, ἠθουλήθη σατραπικῶς νὰ ἐπιβάλῃ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος.

Τῷ 1927 ἀπέστειλεν οὗτος εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τὸν δεινότερον πρωταίτιον καὶ πρoαγωγὸν τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, τὸν Μαρωνείας Ἄνθιμον (36), διὰ νὰ «παράσχῃ συστάσεις, συμβουλὰς καὶ ἐντολὰς περὶ ἐφαρμογῆς καὶ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τῆς περὶ ἡμερολογίου ἀποφάσεως, περὶ μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου καὶ περὶ Συλλόγου (Συνδέσμου) τῶν Ζηλωτῶν». Οὗτος εἰς τὴν ἀπὸ 7.4. 1927 ἀπόρρητον Ἔκθεσίν του, πρὸς τὸν ἀποστείλαντα αὐτόν, σὺν τοῖς ἄλλοις, ἔλεγεν:

«...Οἱ Ἁγιορεῖται, ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὰς ἐν τῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΤΙΚΩ ΚΗΡΥΚΙ» τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν δημοσιευθείσας πρὸ ἐτῶν γνώμας τῆς Ὑμ. Παναγιότητος περὶ ἐπιβαλλομένων

(33) Εἴδομεν ἐν τοῖς προηγουμένοις, ὅτι οἱ «ἀντιπροσωπεύσαντες» εἰς αὐτὸ ἄλλας ἐκκλησίας ἦσαν ὅλοι «κοπέλια» ἐκ τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ Μεταξάκη.

(34) Ὁ κατόπιν πατριάρχης Βασίλειος Γ'.

(35) Μεταξάκης, Βασίλειος, Ἀθηναγόρας.

(36) Τὸν πρώην Βιζύης τοῦ ὁποίου τὰ «ἔργα» εἴδομεν ἐν τοῖς προτέροις.

ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

μεταρρυθμίσεων τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ κλήρῳ, ὡς καὶ τὸ Πατριαρχικὸν διάγραμμα περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς μελλούσης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, θεωροῦσι τὴν προκειμένην περὶ ἡμερολογίου ἐνέργειαν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὡς πρόδρομον καὶ ἄλλων ἐπικειμένων μεταρρυθμίσεων, διὰ λόγους εὐνοήτους φρονοῦσιν ὅτι ἡ ψυχικὴ αὐτῶν σωτηρία ἐπιβάλλει τὴν στερρὰν καὶ ἀκλόνητον ἐμμονὴν εἰς πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ παρὰ τῶν Πατέρων ἡμῶν παραδοθέντα... Ἡ περὶ ἡμερολογίου ἀπόφασις τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας ἐχαρακτηρίσθη καινοτομία ἐπιβληθεῖσα μάλιστα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ τῆς ποιλτείας... πολὺ κακῶς ἤχησε παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν Ἁγιορειτῶν καὶ προὐκάλεσε δυσμενέστατα σχόλια κατὰ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας... Πρὸς ἀποτροπὴν ἐφαρμογῆς τῆς προκειμένης ἀποφάσεως ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, ἄλλοι μὲν πρόθυμοι εἶναι, ἄλλοι δὲ καὶ εὔχονται τὴν εὐκαιρίαν ἵνα μαρτυρήσωσιν... Ὑμετέρα Παναγιότης χαρακτηρίζεται ὡς Ὠριγενιστὴς καὶ Νεωτεριστής... θεωρεῖται δὲ φρονοῦσα ὅτι δῆθεν οὐδὲν οὐσιῶδες διαχωρίζει τὴν Μ. Ἐκκλησίαν ἀπὸ τῆς Παπικῆς καὶ Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας· διὸ καὶ ὑπεραμύνεται τῆς μετ' αὐτῶν ἑνώσεως..».

Εἰς τὴν αὐτὴν «Ἔκθεσιν» — τῆς ὁποίας ὁ συντάκτης λέγει περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, ὅτι «οἱ ἐν Ἁγίῳ Ὄρει θεωροῦσί με ἕνα ἐκ τῶν φανατικωτέρων νεοημερολογιτῶν» — περιγράφει διὰ πολλῶν τὴν κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ σθεναρὰν ἀντίστασιν τῶν Ἁγιορειτῶν, βεβαιῶν ὅτι:

«ἡ ἀνακίνησις τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος ἢ ἡ διὰ τῆς βίας ἐπιβολὴ αὐτοῦ, θέλει συντελέσει ἀναμφισβητήτως εἰς τὴν πλήρη ἀναστάτωσιν, ἀναρχίαν καὶ ἐξάρθρωσιν τοῦ Ἁγίου Ὄρους... ἡ κατάστασις δὲ αὕτη θέλει ἀποβῇ ἐπικίνδυνος ἐπὶ ζημίᾳ ἀπό τε Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἐθνικῆς ἀπόψεως...».

Ἐὰν ὁμοθυμαδὸν ὅλοι οἱ Ἁγιορεῖται καὶ ἡ «Ἱερὰ Κοινότης» ἀπεκήρυσσον τοὺς ἀποστάτας μασώνους - οἰκουμενιστὰς - νεοημερολογίτας, ἀπὸ πόσα δεινὰ θὰ ἐλύτρωναν τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πόσων ὀρθοδόξων θὰ ἔσωζον τὰς ψυχὰς ἀπὸ τὴν κόλασιν! Διὰ τοῦτο διετρίψαμεν ἐκτενέστερον εἰς τὰ «ἔργα» καὶ τὴν πολιτείαν τῶν δύο τούτων ἀτόμων - μασώνων (Μεταξάκη, Βασιλείου Γ΄), διὰ νὰ κατανοήσουν οἱ εὐλαβέσταται Νεοημερολογῖται ποίων τὸ «ἔργον» συνεχίζουν καὶ προωθοῦν καὶ διερωτηθῇ ἡ συνείδησίς των ἂν τὰ ἀρεστὰ τῷ Θεῷ ἐβουλεύσαντο οἱ δεινοὶ οὗτοι μασῶνοι καὶ ἂν θεαρέστως οὐραγοῦσιν αὐτοῖς. Ἂς μάθουν λοιπὸν ὅσοι Νεοημερολογῖται βαυκαλίζονται ὅτι εἶναι ὀρθόδοξοι ὀπίσω ποίων θεομάχων ἀκολουθοῦν καὶ ὅτι ὁ

Νεοημερολογιτισμὸς των εἶναι ἔργον τῶν τοιουτων ἀσεβῶν θεοκαπήλων προαγωγῶν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ὁ ἔμπρακτος Οἰκουμενισμός.

ΤΑ ΕΠΟΜΕΝΑ «ΒΗΜΑΤΑ»

ΕΙΔΟΜΕΝ ἤδη, ὅτι αὐτοὶ οἱ πρωτοστάται τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐχαρακτήρισαν, ὠνόμασαν καὶ ἔκαμαν τοῦτο «ὡς πρῶτον βῆμα» πρὸς τὴν ἐκτὸς Ὀρθοδοξίας βέβηλον καὶ προδοτικὴν «Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν», ἤτοι τὸν ἀντίχριστον καὶ θεομίσητον Οἰκουμενισμόν.

Ὁ δεινὸς οἰκουμενιστὴς καὶ προτεσταντόφιλος Σελευκείας (καὶ κατόφιν Θυατείρων) Γερμανός, ὁ κύριος συντάκτης τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἥτις ἤνοιξε τὴν θύραν εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, ἐν Ἐκθέσει ὁρισθείσης «Ἐπιτροπῆς», ἧς ἦτο μέλος, ἐπισήμως «προτείνει ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου, φρονῶν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας... ἀποτελεῖ τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ποθητὴν Κοινωνίαν τῶν Ἐκκλησιῶν...».

Ὁ Βιζύης καὶ κατόπιν Μαρωνείας Ἄνθιμος, ἀλλοπρόσαλλος καὶ ἀδίστακτος νεωτεριστής, ἐν τῷ βιβλίῳ του «Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα» (1922)' λέγει ὅτι «Ἡ ἑνότης αὕτη (ἡ ἡμερολογιακή) θὰ ἐνεφανίζετο ἀναμφιβόλως ἤδη καὶ ὡς τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν πραγματοποίησιν τῆς Κοινωνίας τῶν ἐθνῶν, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἕνα τῶν κυρίων παραγόντων...».

Ἐν «προσφωνήσει» του εἰς τὸ ψευδο«πανορθόδοξον συνέδριον» (1923) ὁ «Ἀμερικῆς Ἀλέξανδρος» (37), ἐνθουσιωδῶς διηρωτᾶτο: «Μήπως ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νέου Πανορθοδόξου Ἡμερολογίου δὲν εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἑνώσεως πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ;» Καὶ καθεξῆς πολλαὶ αἱ βεβαιώσεις περὶ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ «ὡς πρώτου βήματος» τῆς ἀποστασίας.

(37) Τὸν ὁποῖον ὁ Μεταξάκης διώρισε σατραπικῶς, παρανόμως, σαδιστικῶς καὶ θεομαχικῶς «ἀντιπρόσωπον» εἰς τὸ συνέδριόν του, τῆς αἱμασσούσσης ὑπὸ τὸν φάσγανον τοῦ ἀθέου ἑβραιοκομμουνισμοῦ Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας!

Γενομένου «τοῦ πρώτου βήματος», ὡς εἰκός, ἠκολούθησαν εἰς αὐτὸ τὰ ἑπόμενα «βήματα», ὁδεύοντα ὁλοταχῶς εἰς τὸν ἅδην. Ὅλα ὅσα ὥριζεν ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, μετὰ τὸ περὶ «παραδοχῆς ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν» μὲ τοὺς αἱρετικοὺς τῆς Δύσεως, ἐπρογραμμάτισαν καὶ ἀπεφάσισαν ὁ Μεταξάκης, ὁ Βασίλειος Γ΄ καὶ οἱ σὺν αὐτοῖς οἰκουμενισταί, ἔγιναν ἤδη εἰς τὴν πρᾶξιν παρὰ τοῖς Νεοημερολογίταις καὶ ἐκτελοῦνται, ὡς τὰ ἑπόμενα «βήματα», ὁδεύοντες αὐτὰ βαθμιαίως, ὥστε, ὡς εἶπεν ὁ ἀρχιαποστάτης Ἀθηναγόρας, «ἀ π ρ ο σ δ ο κ ή τ ω ς θ ὰ ε ὑ ρ ε θ ο ῦ ν ἑ ν ω μ έ ν ο ι» ὄχι ἐν Ὀ ρ θ ο δ ο ξ ί ᾳ, ἤγουν ἐν τῷ Χριστῷ, ἀλλ' ἐν τῷ ἀντιχρίστῳ.

Οὐσιαστικῶς ἡ ἀντορθόδοξος ἕνωσις μὲ τοὺς δυσσεβεῖς ἔγινεν ἤδη, ἀφ' ὅτου διὰ τῆς ἀρνησιχρίστου «Ἐγκυκλίου τοῦ 1920» τὰ ἀθροίσματα τῶν αἱρετικῶν ὠνομάσθησαν ἐπισήμως «Ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ» (38) «συγγενεῖς καὶ οἰκεῖοι καὶ συγκληρονόμοι τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ» καὶ τὰ λοιπά, ἀφ' ὅτου «παρεδέχθησαν» τὸν Νεοημερολογιτισμὸν τῶν φράγκων (τὸ 1924) διὰ νὰ γίνουν «ἕνα» μὲ αὐτοὺς καὶ τελικῶς ἔγιναν τὸ 1948 «μέλη» τοῦ χριτομάχου καὶ ἀθέου συνονθυλεύματος ὁποὺ λέγεται «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» ὅμοιον τοῦ ὁποίου οὔτε ἐνεπνεύσθη οὔτε ἠκούσθη ἄλλην φοράν. Θ ε ω ρ η τ ι κ ῶ ς λοιπὸν καὶ ἀπὸ μέρους «ἀρχηγῶν», οἱ ὁποῖοι κάθε ἄλλο παρὰ Ὀρθόδοξοι εἶναι, ἡ «ἕνωσις» ἔγινεν· ἐκεῖνο δὲ ὅπερ μηχανεύεται εἶναι νὰ «ἐνεργοποιηθῇ» αὕτη ἐν τῷ λαῷ καὶ εἰς τοῦτο ἀποβλέπουν ὅλαι αἱ γινόμεναι «κινήσεις», διὰ νὰ συνηθίσῃ ἢ ἀδιαφορίσῃ καὶ μὴ ἀντιδράσῃ ὁ πολὺς λαός, ὅπερ εἶναι ἡ δολία καὶ καταχθόνιος «μέθοδος» τοῦ σατανᾶ καὶ ἄλλων τῶν αἱρετικῶν καὶ τῶν ἀπατεώνων.

Πάπας καὶ παπιστίδια, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν πολὺ καλύτερα ἀπὸ «ὀρθοδόξους» τὰ τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ, ὅτι ἐδῶ δὲν εἶναι παπισμὸς διὰ ν' ἀκολουθοῦν ὡς ὑποζύγια ὅ,τι διατάξει ὁ Πάπας καὶ ὅτι ἂν δὲν

(38) Τοῦτο εἶναι πρᾶγμα πρωτοφανὲς καὶ πρωτάκουστον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ὀρθοδοξίας.

«πεισθῇ» ὁ εὐσεβὴς λαὸς καὶ δὴ οἱ μοναχοί, «οὐδὲν ἐποίησαν». Οὕτως γινώσκουν πολὺ καλὰ «τὴ δουλειά τους» καὶ ὑπερασπίζονται σταθερῶς «τὰ δικά των» καὶ τὰ ἀποικιοκρατικά των συμφέροντα, ἐπανειλημμένως κάμνουν λόγον, ὅτι ἐκεῖνα ὁποὺ ἀποφασίζουν παζαρεύοντας τὰ θεῖα οἱ «ἀρχηγοί», πρέπει νὰ «ἐνεργοποιηθοῦν καὶ παρὰ τῷ λαῷ». Τὴν δὲ περιβόητον καὶ θεοῦβριστον «ἄρσιν τοῦ ἀναθέματος» (1965) εἰρωνεύονται «ὡς κενοὺς λόγους μόνον χωρὶς πρακτικὸν ἀποτέλεσμα». Δὲν πῆγαν δηλαδὴ «ἀκόμη» οἱ ὀρθόδοξοι νὰ προσκυνήσουν τὸν Πάπαν, ἐνῷ μὲ τὴν «ἄρσιν τοῦ ἀναθέματος» ἀνεγνώρισαν ὅλα τὰ «δόγματα» καὶ τὰ «δικαιώματά» του.

Καὶ αὐτοὶ δὲ οἱ ἐξευτελισμένοι καὶ παντελῶς διαφθαρέντες προτεστάνται καὶ αὐτοὶ «ἐκφράζουν τὴν λύπην των διότι ἡ οἰκουμενικὴ πραγματικότης εὑρίσκεται εἰς χεῖρας εἰδικευμένων θεολόγων καὶ δὲν φθάνει μέχρι τῶν χριστιανῶν τῆς βάσεως», δηλαδὴ δὲν ἔκαμεν ἀκόμη ὁ λαὸς ἔργον τὰς ἀσεβεῖς κακομηχανίας των. Καὶ διὰ νὰ δείξουν τί καὶ πῶς θεωροῦν τοὺς ὀρθοδόξους, ὡς ἐκλιπαροῦντας πτωχοσυγγενεῖς σπεύδοντας πρὸς αὐτούς, ἰδοὺ τί ἐκπέμπουν κατὰ πρόσωπόν των:

«Θεμελιώδης δυσκολία προκύπτει ἐκ τῆς ἰσχυρᾶς ἀνασχετικῆς ἐπιδράσεως τῆς ὀρθοδόξου ἐννοίας τῆς Ἐκκλησίας (39). Ἐν ἀντιδιαστολῇ πρὸς τὴν ἀντίληψιν ταύτην, ἡ περίφημος Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἡ ὁποία ὑπῆρξεν ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἀπευθύνεται γενικῶς πρὸς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον, ὡς δὲ ἐκ τοῦ κειμένου αὐτῆς προκύπτει, υἱοθετεῖ μίαν ἄλλην ἀντίληψιν τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ προβλήματος: ἐκείνην ἀκριβῶς, ἡ ὁποία κατέστησε δυνατὴν τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν...»! Καὶ ἔχει «δίκαιον» ὁ προτεστάντης, ἀφοῦ ἡ Ἐγκύκλιος αὐτὴ ὠνόμασεν ὅλα τὰ ἀθροίσματα τῶν αἱρετικῶν «Ἐκκλησίας», πῶς λέγει ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησιολογία ὅτι εἶναι «ἡ Μία κτλ.»;

Ἰδοὺ λοιπόν, οἱ «καταλληλότεροι ἄνθρωποι» ὑποδεικνύουν ὑπὸ ποίας «προϋποθέσεις» ἔγιναν... δεκτοὶ οἱ ὀρ-

(39) Βεβαιώνουν δηλ. ὅτι δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν ἐκκλησιολογίαν τῆς Ὀρθοδοξίας, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία.

θόδοξοι εἰς τὸ «παγκόσμιον συμβούλιόν των», τοὺς μυκτηρίζουν δηλαδὴ ὡς πένητας ὁποὺ τοὺς ἐδέχθησαν ὑπὸ «ὅρους» καὶ κατά... συγκατάβασιν καὶ τοὺς καλοῦν καὶ εἰς τὰ ὑπόλοιπα. Ὅσοι ἔχουν κάποιον φόβον Θεοῦ καὶ ὀλίγην συνείδησιν, ἂς τὴν ἀφήσουν νὰ ἐξυπνισθῇ διὰ νὰ κατανοήσουν «ποῦ εὑρίσκονται» καὶ τὶ ἀκολουθοῦν. Ἂς συνειδητοποιήσουν ποῦ ἐρρίφθησαν μὲ τὸν Νεοημερολογιτισμόν, τὸ πρῶτον ἄρθρον αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου» ἥτις ἀποτελεῖ τὸ καύχημα καὶ τὴν «δικαίωσιν» τῶν δυσσεβῶν. Καὶ ὅσοι Νεοημερολογῖται προβάλλουν ὡς ἀντίθετοι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ λέγουν καὶ θέλουν ν' ἀγωνίζωνται κατ' αὐτοῦ, ἂς ἐννοήσουν ἐκ τούτων, ὅτι διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἶναι ἤδη κυριευμένοι ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμόν.

Τὰ μετὰ τὸ πρῶτον ἄρθρον περὶ «παραδοχῆς ἑνιαίου ἡμερολογίου» ἕτερα ἄρθρα τῆς «Ἐγκυκλίου τοῦ 1920» εἶναι: «Ἡ ἀνταλλαγὴ ἀδελφικῶν γραμμάτων κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ ἐν ἄλλαις περιστάσεσιν». «Ἡ οἰκειοτέρα συσχέτισις τῶν ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν». «Ἡ ἐπικοινωνία τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ τῶν θεολόγων καὶ ἡ ἀνταλλαγὴ τῶν ἐν ἑκάστῃ Ἐκκλησίᾳ ἐκδιδομένων ἐντύπων». «Ἡ ἀποστολὴ νέων χάριν σπουδῶν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὰς Σχολὰς τῆς ἄλλης Ἐκκλησίας». «Ἡ συγκρότησις παγχριστιανικῶν συνεδρίων». «Ἡ... ἀπαθὴς ἐξέτασις τῶν δογματικῶν διαφορῶν». «Ὁ ἀμοιβαῖος σεβασμὸς τῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν». «Ἡ ἀμοιβαία παροχὴ ναῶν καὶ κοιμητηρίων εἰς τὰς ἄλλας ὁμολογίας». «Ὁ διακανονισμὸς τῶν μικτῶν γάμων». «Ἡ ἀμοιβαία ὑποστήριξις τῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὰ ἔργα τῆς θρησκευτικότητος, τῆς φιλανθρωπίας κλπ.».

Ποῖος δὲν γνωρίζει καὶ δὲν βλέπει, ὅτι μετὰ τὸ πρῶτον ἄρθρον ἤτοι «τῆς παραδοχῆς τοῦ ἡμερολογίου» τῶν φράγκων, ὅλα τὰ ὑπόλοιπα ἄρθρα αὐτῆς τῆς «Ἐγκυκλίου» ἐξετελέσθησαν καὶ ἐκτελοῦνται πιστῶς καὶ κατὰ γράμμα;

Ἀπὸ τότε, Ὀρθόδοξοι οἱ ὁδεύοντες πρὸς τὰς «σχολὰς τῆς Δύσεως» διὰ «θεολογικὰς σπουδάς», ἐπιστρέφοντες ἐκεῖθεν «ἀντὶ τοῦ μάννα καὶ τοῦ γνησίου γάλακτος μὲ τὰ ὁποῖα τοὺς ἔθρεψε καὶ ἐπότισεν ἡ Μήτηρ των Ὀρθοδοξία, ἀνταποδίδουν εἰς αὐτὴν τὴν χολὴν καὶ τὸ δηλητήριον τῶν αἱρετικῶν τῆς Δύσεως», ὡς ἔγραφεν ὁ ἀοίδιμος Δοσίθεος Ἱεροσολύμων, καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ μεγαλύτεροι αἴτιοι τοῦ ὑποτονισμοῦ καὶ τῆς διαβρώσεως ἢ καὶ τῆς ἐξαλείξεως τοῦ

ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος παρὰ τῷ λαῷ καὶ οἱ λυσσωδέστεροι προαγωγοὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Μὲ τὰ πρωτοφανῆ εἰς ἐφεύρεσιν καὶ θεοκαπηλείαν συνεχῶς «συγκροτούμενα παγχριστιανικὰ συνέδρια», τὴν... «ἀπαθῆ ἐξέτασιν τῶν διαφορῶν», «μὲ ἀγάπην καὶ κατανόησιν» ὡσὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ προσωπικῶν των ἀντικειμένων μικρᾶς ἀξίας, προκαλεῖται «βαθμηδὸν» ἡ «ἐξοικείωσις» καὶ ὁ παραμερισμὸς τῶν «διαφορῶν» τῆς Ὀρθοδοξίας οὕτως ὥστε «ἀπροσδοκήτως νὰ εὑρεθοῦν ἑνωμένοι». Ἀφοῦ μὲ τόσην «ἀγάπην καὶ κατανόησιν» καὶ «ἀπάθειαν», «συνεδριάζουν», «σχετίζονται», «ἐπικοινωνοῦν», «ἀνταλάσσουν», «ἐξετάζουν», «ἀλληλοσέβονται», «ἀλληλοϋποστηρίζονται», «διαλέγονται», συναγελάζονται, συμπροσεύχονται κλπ., διατὶ νὰ τοὺς χωρίζουν «κάτι διαφοραὶ» τῆς Ὀρθοδοξίας;

Δηλαδή, ἀντιστρόφως, κατ' αὐτούς, λειτουργεῖ ὁ ἐγκέφαλος· δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει ποῖαι διαφοραὶ κατέστρεψαν τὴν ἕνωσιν καὶ ἐπιζητοῦν «ἕνωσιν» διὰ καταστροφῆς ἐκείνων ὁποὺ διακρατοῦν τὴν ἕνωσιν. Κατ' αὐτούς, προηγεῖται ἡ ἕνωσις καὶ ὄχι ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὴν πρὸ τῆς διαρρήξεως τῆς ἑνώσεως κατάστασιν. «Ἕνωσιν» ἐπιζητοῦν ὄχι μὲ βάσιν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μὲ βάσιν τὸ ψεῦδος καὶ μὲ τὴν θυσίαν τῆς ἀληθείας. Καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ εἴπουν· ἀφοῦ δὲν μᾶς χωρίζει τίποτε (40), διατὶ νὰ μᾶς χωρίζῃ κατὰ τύπους ἡ Ὀρθοδοξία; Καὶ θὰ κάμουν ἕνωσιν χωρὶς Ὀρθοδοξίαν ἤτοι χωρὶς τὸν Χριστόν. Καὶ ὅλος ὁ στόχος των αὐτὸς εἶναι, ὁ παραμερισμὸς τῆς Ὀρθοδοξίας, τοῦ Χριστοῦ. Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόβλεψις καὶ κατάληξις τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ.

Ὅσα δὲ διελάμβανε τὸ «μεταρρυθμιστικὸν πρόγραμμα» τῶν δεινῶν μασώνων - οἰκουμενιστῶν Μεταξάκη καὶ Βασιλείου Γ΄ εἶναι τὰ κατὰ πρᾶξιν, μετὰ τὸ «πρῶτον βῆμα», γενόμενα καὶ γινόμενα «βήματα» εἰς τὸν ἀντίχριστον Οἰκουμενισμόν. Οὗτοι ὡς μασῶνοι, καὶ ὡς μασῶνοι ἐνεργοῦντες, ἅμα ὡς ἀνερριχήθησαν εἰς τὸν θρόνον, κύριον ἔργον των εἶχον τὸ νὰ καταρτίσουν μέγαν κατάλογον μεταρρυθμίσεων διὰ τὴν ἀνατροπὴν τῶν θεσμῶν καὶ ὅλων ἐν γένει ὅσα παρέδωσεν ἡ Ὀρθοδοξία. Μετὰ τὴν ἐπιβολὴν τοῦ Νεοη-

(40) Τὸ εἶπεν ὁ Ἀθηναγόρας, τὸ ἐπαναλαμβάνουν ὅλοι οἱ οἰκουμενισταί.

μερολογιτισμοῦ καὶ δι' αὐτῆς ἤνοιξε ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν ἀπώλειαν καὶ τὰ ἑπόμενα βήματα ἦσαν ζήτημα μεθοδεύσεως καὶ χρόνου.

Γνωστόν, ὅτι ὅσα ἀπεφάσιζεν ὁ Μεταξάκης διὰ τοῦ παρανόμου ψευδο«πανορθοδόξου συνεδρίου» του, εἶναι εἰς τὸ πρόγραμμα ὅλων τῶν ρηξικελεύθων νεωτεριστῶν καὶ συγχρονιστῶν καὶ τίθενται βαθμιαίως εἰς τὴν πρᾶξιν «κατὰ τὰ ἀρέσκοντα ἑκάστῳ». Ὁμοῦ μὲ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν «ἀπεφάσισε» τὴν συντόμευσιν τῶν Ἱ. Ἀκολουθιῶν καὶ τῆς Λειτουργίας, τὴν μετάθεσιν τῶν ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος ἑορτῶν, τὴν κατάργησιν ἢ τὸν περιορισμὸν τῶν Νηστειῶν, τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ ἱερατικοῦ ἐνδύματος ἀπὸ τῶν κληρικῶν, τὸ κούρευμα καὶ τὸ ξύρισμα αὐτῶν, τὸν γάμον τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν, τὴν ἐλάττωσιν τῶν βαθμῶν συγγενείας διὰ τὸν γάμον, τὴν διευκόλυνσιν τῶν διαζυγίων, τὴν ὑπόσκαψιν τοῦ μοναχισμοῦ καὶ ἄλλα, ἐν γένει ἤνοιξε τὴν θύραν εἰς ὅλας τὰς μεταρυθμίσεις τῆς ἀποστασίας.

Ὁ ἔτι θρασύτερος ἀσεβέστερος καὶ αἰσχρότερος τούτου Βασίλειος Γ', ὁ ὁποῖος τὸν Ὠριγένη εἶχεν «εὐσεβέστατον», τοὺς κληρικοὺς ἤθελε θαμῶνας τῶν θεάτρων ἤθελε..... τὸν δεύτερον καὶ τὸν τρίτον γάμον τῶν κληρικῶν μετὰ τὴν χειροτονίαν, ἐλύσσα μανιωδῶς κατὰ τοῦ μοναχισμοῦ καὶ πάσης εὐσεβείας, ἐπεξέτεινε τὸ πρόγραμμα περαιτέρω. Οὕτως ὑπέβαλεν: Ἀναθεώρησιν τῆς ὅλης Ἐκκλησιαστικῆς νομοθεσίας, τὴν «ἐκ παντὸς τρόπου» ἕνωσιν μεθ' ὅλων τῶν «ἐκκλησιῶν», διάκρισιν θεολογουμένων ἀπὸ δογμάτων καὶ ὅρων πίστεως, ἔθετε θέμα περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Μυστηρίων, περὶ Μετουσιώσεως, περὶ βαπτίσματος τῶν αἱρετικῶν, περὶ ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, Τυπικοῦ, Νηστειῶν, Ἁγιογραφίας, Μουσικῆς, γάμου καὶ περιβολῆς κληρικῶν, μονῶν καὶ μοναχῶν, καθορισμοῦ τοῦ Πασχαλίου, καὶ ἄλλα ἀκόμη.

Ποῖος ἀγνοεῖ καὶ δὲν παρατηρεῖ, ὅτι ἀπὸ τότε ὅλα αὐτά, μετὰ τὸν Νεοημερολογητισμόν, ἀποτελοῦν τὰ ἑπόμενα βήματα παρὰ τοῖς Νεοημερολογίταις; Ἂν ἐξετάσῃ τις θὰ ἴδῃ ὅτι οἱ Νεοημερολογῖται δὲν ἀφῆκαν καὶ δὲν τηροῦν τίποτε ἀπολύτως, ὅπως τὰ παρέδωσεν ἡ Ὀρθοδοξία καὶ παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Πατέρας. Οὔτε εἰς τὰς Ἱ. Ἀκολουθίας τὰς περικόπτουν καὶ ἀλλοιώνουν γενναίως. Οὔτε εἰς τὰς Νηστείας τὰς κατήργησαν εἰς τὴν πρᾶξιν. Οὔτε εἰς τὰς ἑορτὰς τὰς «μεταθέτουν» προτεσταντικῶς εἰς τὴν Κυριακήν. Οὔτε εἰς τὰ Μυστήρια οὔτε εἰς τὸ Βάπτισμα

δὲν βαπτίζουν κανονικῶς. Οὔτε εἰς τὴν Ἐξομολόγησιν καὶ Κοινωνίαν δὲν ἐξομολογοῦν τοὺς κοινωνοῦντας καὶ δίδουν τὰ «μυστήριά» των εἰς τοὺς αἱρετικούς. Οὔτε εἰς τὸν γάμον ὄχι μόνον δὲν τελοῦν κανονικῶς τὴν Ἀκολουθίαν του, ἀλλὰ καὶ ὁδεύουν εἰς τὴν ἀπομυστηρίωσίν του «νομιμοποιοῦντες» παρανόμους γάμους καὶ διαζύγια. Οὔτε εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν Ναῶν ἀφήρεσαν τέμπλα, εἰκόνας, στασίδια κλπ., ὥστε νὰ μὴ διαφέρουν ἀπὸ ἐκκλησίας φράγκων καὶ προτεσταντῶν. Οὔτε εἰς τὴν μορφὴν καὶ στολὴν τῶν κληρικῶν εἰς τὰ πατριαρχεῖα Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀλεξανδρείας καὶ εἰς ἄλλας χώρας, ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα τινές, οἱ κληρικοὶ γυρίζουν χωρὶς τὸ ἔνδυμα καὶ τὴν μορφὴν τοῦ κληρικοῦ καὶ τὰ λοιπά. Καὶ ὅλα αὐτὰ «βαθμηδὸν μεταδίδονται»....

Ἐπειδὴ τοὺς «ἀρέσκουν» ὅλα αὐτὰ τὰ «μεταρρυθμιστικά», εὐκόλως τὰ υἱοθετοῦν, διότι αὐτὰ δικαιώνουν τὴν φιλόσαρκον καὶ φιλόκοσμον διάθεσίν των καὶ ἐξυπηρετοῦν τὰ κοσμικὰ πάθη καὶ συμφέροντά των. Κατήντησε δὲ οὕτω νὰ εἶναι «ἡ ἐκκλησία» μία τῶν προαγουσῶν τὴν ἐμπάθειαν κινήσεων τῆς διαφθορᾶς. Καὶ ὅλα αὐτὰ βούλονται νὰ τὰ νομοθετήσουν καὶ διὰ «ἑτοιμαζομένης Μεγάλης καὶ Ἁγίας Συνόδου»!! Ἀπὸ τοῦτο δύναται νὰ ἐννοήσῃ τις ποῦ κατήντησαν τοὺς πλείστους τῶν Νεοημερολογιτῶν κληρικῶν καὶ τί εἴδους θὰ εἶναι αὐτὴ «ἡ Μεγάλη καὶ Ἁγία Σύνοδος»!

Διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ «πατριάρχου» Ἀθηναγόρα, μασώνου [41] τοῦ ὑψίστου βαθμοῦ, ὁ Οἰκουμενισμὸς προωθήθη μὲ γιγαντιαῖα βήματα. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς μασωνίας πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς Χ. Τροῦμαν, περὶ τοῦ πατριάρχου τῶν ὀρθοδόξων ἐνδιεφέρετο, μεταφέρων αὐτὸν μὲ τὸ προσωπικόν του ἀεροπλάνον ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν; Πρόσφατα καὶ γνωστὰ εἶναι τὰ «ἔργα» τοῦ προδότου καὶ ἀποστάτου ξενοκινήτου Ἀθηναγόρα δὲν θὰ ἐνδιατρίψωμεν πολὺ εἰς αὐτά, ἐκεῖνο δὲ ὅπερ ἀφήνει πολλὰ ἐρωτήματα καί, ἂν μὴ ληφθοῦν κάποια δεδομένα, μένει ἀνεξήγητον, εἶναι τὸ πῶς καὶ διατί πολλοὶ εὐλαβέστατοι οἱ ἐπαγγελλόμενοι τοὺς ὀρθοδόξους καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ παρουσιαζόμενοι ὡς ἀντίπαλοι καὶ «πολέμιοι» τοῦ μασωνισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀκολουθοῦν

(41) Ὡς ἐγράφη ἐπισήμως κατ' ἐπανάληψιν ζῶντος αὐτοῦ, ἐβεβαιώθη δὲ ὑπὸ τοῦ ὀργάνου τῆς μασωνίας ὅτε «μετέστη εἰς τὴν Αἰωνίαν Ἀνατολήν, ἤτοι ὅτε μασωνικῶς ἐξέψυξεν.

τὰ «βήματα» τοῦ Ἀθηναγόρα καὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ὁμοίων, ἂν μὴ ὑπερακοντιζόντων.

Ὅσα οἱ πρὸ αὐτοῦ ἀπεφάσισαν, ἐξετέλεσαν καὶ ἠτοίμασαν, οὗτοι ἐπείγονται νὰ νομοθετήσουν καὶ συμπληρώσουν. Ὁ Ἀθηναγόρας, ἀρχόμενος τοῦ «ἔργου» του, ἐδήλωσεν ὅτι ὁδεύει βάσει τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920. Ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ βάσις τῶν οἰκουμενιστικῶν ἐνεργειῶν των, διακηρύσσεται συνεχῶς καὶ ἀνεπιφυλάκτως καὶ ὑπὸ «ὀρθοδόξων» καὶ ὑπὸ τῶν παντοίων αἱρετικῶν ἐπισήμως. Καὶ ὁδεύουν τὰ περαιτέρω βήματα αὐτῆς.

Ἐπὶ 60 περίπου ἔτη ἐξηπάτουν καὶ ἐνέπαιζον τὸν χριστιανικὸν λαόν, ὅτι «ἀλλάξαμε τὸ ἡμερολόγιον, ἀλλὰ τὸ Πασχάλιον δὲν τὸ ἐθίξαμεν»! Ἐνῷ ὄχι μόνον ὁ καὶ στοιχειώδη γνῶσιν ἔχων τῶν πραγμάτων γνωρίζει ὅτι τὸ ἐφεύρημά των τοῦτο εἶναι ἀπατηλὸν καὶ ψευδὲς καὶ ὅτι εἶναι ἀδύνατον «ν' ἀλλάξῃ τὸ ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ θιγῇ τὸ Πασχάλιον», ἀλλὰ καὶ οἱ ἴδιοι γράφουν ὅτι: «Τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου... εἶναι συνδεδεμένον μετὰ τῶν ἑορτῶν τῆς Ἐκκλησίας, κινητῶν καὶ ἀκινήτων, ἰδιαζόντως δὲ μετὰ τῆς μεγίστης ἐξ αὐτῶν, τοῦ θείου Πάσχα». Ὅμως καὶ αὐτὸ τὸ ὑποκριτικὸν «δὲν ἐθίξαμε τὸ Πασχάλιον», τὸ παραιτοῦν ἤδη (ἀφοῦ τοὺς ἐχρησίμευσε πρὸς καιρὸν διὰ τὴν ἐξαπάτησιν) καὶ συνεχῶς ἐργάζονται διὰ νὰ κάμουν τὸ Πάσχα «Κοινὸν» μὲ τοὺς δυσσεβεῖς καὶ ἀσεβεῖς. Συζητουμένου τοῦ «θέματος» τούτου, πρό τινος καιροῦ, παρόντων «ἀντιπροσώπων ὅλων τῶν ὀρθοδόξων ἐκκλησιῶν», Νεοημερολογίτης μητροπολίτης ἐπέστησε τὴν προσοχήν, ὅτι ἡ «κίνησις» αὐτὴ περὶ «Κοινοῦ Πάσχα» εἶναι «ἐξωεκκλησιαστικὸς (ἑβραϊκὸς) δάκτυλος». Ὅμως οὐδόλως ἀνακόπτεται ὁ οἶστρος τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς προδοσίας τῶν πάντων ὑπὸ τῶν οἰκουμενιστῶν. Τὸ ὅτι διὰ τούτου ὑπόκεινται εἰς τὸ ἀνάθεμα τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Πατέρων καὶ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τὸν αἰώνιον νόμον καταπατοῦν καὶ ὁ ὁποῖος ἀπαγορεύει τὸ νὰ τελῆται τὸ Πάσχα πρὸ ἢ μετὰ τῶν Ἰουδαίων, δὲν φαίνεται νὰ τοὺς ἐνδιαφέρῃ· μᾶλλον διὰ τοῦτο ἐπιδίδονται εἰς αὐτὴν τὴν «κίνησιν» διὰ νὰ εὐχαριστήσουν καὶ ἐξυπηρετήσουν τοὺς Ἑβραίους. Θὰ «πληρωθοῦν» κάποτε διὰ τὸν... κόπον των!

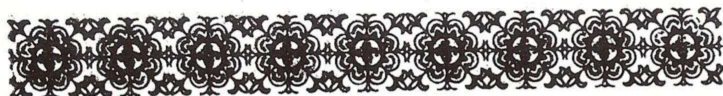
Εἰς μίαν «ἑορτὴν» τοῦ πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως γινομένην ἐν συμπροσευχῇ μὲ τοὺς παπιστὰς — ἐξ αὐτῶν αἱ ὁποῖαι ἔγιναν πλέον «καθεστὼς» διὰ τοὺς οἰκουμενιστὰς — παρουσίᾳ τοῦ Ἀθηναγόρα καὶ τῶν «ἐκπροσώπων τοῦ Πάπα», ὁμιλητὴς ἀρχιμανδρίτης τοῦ Ἀθηναγόρα, ἀριθμῶν τὰ ὅσα «μᾶς ἔδωσεν ὁ Πάπας καὶ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία», εἰς περίοπτον θέσιν μεταξὺ τούτων, τάσσει τὸν Νεοημερολογιτισμόν, «τὸν ὁποῖον ἐλάβομεν» ἀπὸ τὸν παπισμόν. Ὁ δὲ πάπας Ρώμης, εἰς ἄλλην περίπτωσιν, περιγράφων εἰς τοὺς ἰδικούς του τὴν «εἰλικρίνειαν καὶ προθυμίαν» τοῦ Ἀθηναγόρα, ἐφθέγγετο ὅτι «εἴμεθα σχεδὸν ἡνωμένοι». Γνωστὸν δὲ ποίαν «ἕνωσιν» ἐννοεῖ ὁ Πάπας. Ἑπομένως ἕκαστος δύναται νὰ συνειδητοποιήσῃ περὶ τίνος πρόκειται καὶ εἰς ποῖον σημεῖον προδοσίας καὶ ὑποδουλώσεως ἔφθασαν μὲ τὸν Νεοημερολογιτισμὸν καὶ τὰ μετ' αὐτὸν «βήματα».

Ποῖος δὲν βλέπει τὴν μὲ «γιγαντιαῖα βήματα» πρόοδον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν ἀποκορύφωσιν τῆς δράσεώς του εἰς τὰς ἡμέρας μας, ὥστε νὰ συμπεριφέρωνται οἱ Νεοημερολογῖται - Οἰκουμενισταὶ μὲ τοὺς δυσσεβεῖς αἱρετικούς, τοὺς ὁποίους οὔτε κἂν καταδέχονται νὰ ὀνομάσουν αἱρετικούς, ὡς νὰ «μὴ τοὺς χωρίζῃ τίποτε»; Μέγας πάταγος γίνεται παγκοσμίως περὶ «διαλόγων» μεταξὺ «ὀρθοδόξων» καὶ τῶν ποικίλων αἱρετικῶν καὶ ἀπίστων, πολλοὶ δὲ Χριστιανοὶ θὰ ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποβλέπουν «εἰς ἕνωσιν τῶν χριστιανῶν» κατὰ Θεόν, δηλ. ἐν Ὀρθοδοξίᾳ. Ἀλλ' οἱ τοῦτο νομίσαντες εἶναι ἐξηπατημένοι· καὶ οἱ ἀφήνοντες νὰ προκαλῆται τοιαύτη ἐντύπωσις εἶναι οἱ πλέον θεομίσητοι ἀπατεῶνες.

Περὶ τοῦ εἰς τί ἀποβλέπουν, ἀκόμη καὶ ξένοι, περιγράφοντες «τὴν Οἰκουμενιστικὴν μανίαν», λέγουν ὅτι σκοπός της εἶναι «Ἡ δημιουργία τῆς «ἐκκλησίας τῆς ἀποστασίας» καὶ ὅτι «ἡ τάσι τῶν Ἐκκλησιῶν, μέσα στὴ λεγόμενη Οἰκουμενιστικὴ Κίνησι, νὰ προσεγγίσουν ἡ μιὰ τὴν ἄλλην, εἶναι προοίμιον ἐγκαταστάσεως στὸν κόσμο ἑνὸς μεγάλου θρησκευτικοῦ συστήματος, ποὺ θὰ εὐνοήσῃ τὴν ἐμφάνισι καὶ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ Ἀντιχρίστου».

Προετοιμασία λοιπὸν διὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ ἀντιχρίστου εἶναι αὐτὴ ἡ «κίνησις». Ἀντίθεος «ἕνωσις» ἐν ἀντιχρίστῳ ἐπιδιώκεται δι' αὐτῆς, ὄχι θεάρεστος ἕνωσις ἐν Χριστῷ. Καὶ ὅλων αὐτῶν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἦτο «τὸ πρῶτον βῆμα».

 ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

Ε'

ΕΠΙΣΦΡΑΓΙΣΙΣ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ

(«ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ»)

ΑΦΟΥ παρανόμως καὶ ὑπὸ παρανόμων «ἀπεφασίσθησαν» τὰ τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἀποστασίας, ἀφοῦ ἀσεβῶς καὶ θνητοψύχως ἔγιναν εἰς τὴν πρᾶξιν, ἀκολούθως «ἑτοιμάζονται» οἱ Οἰκουμενισταὶ νὰ ἐπενδύσουν καὶ μὲ κῦρος «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου» τὰς παρανομίας καὶ τὴν θεομαχίαν των, ἐκκαίοντες οὕτω καὶ ἐπισπεύδοντες τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ οὕτως ἐκπληροῦται ἡ πρόρρησις τοῦ ἀοιδίμου Κοσμᾶ Φλαμιάτου, ἀπὸ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ὅτι: «Σκοπὸς τούτων τῶν σεμιναρίων (θεολογικῶν σχολῶν) ὑπάρχει, ἵνα ναθεύσῃ κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς πλάνης ὅλους τοὺς ἐσομένους Πατριάρχας καὶ ὅλην ἐν γένει τὴν Ἱεραρχίαν τῆς Ἀνατολῆς, ὅπως μίαν ἡμέραν νομοθετηθῇ δι' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἡ κατάργησις τῆς Ὀρθοδοξίας».

Ἡ ἑτοιμαζομένη αὐτὴ «Σύνοδος», εἶναι Ἀ ν τ ι - σ ύ ν ο δ ο ς κ α ὶ ἀ ν τ ί π ο υ ς τ ῶ ν Ἁ γ ί ω ν Σ υ ν ό δ ω ν. Αἱ Ἅγιαι Σύνοδοι συνεκαλοῦντο δι' ὡρισμένον θέμα, νεοεμφανισθείσης αἱρέσεως, καὶ εἰς αὐτὴν ἐσυζητοῦντο τὰ πάντα ὅσα ἔχρῃζον ἐπιλύσεως. Αὐτὴ δέ, ἐπί... δεκαετίας ἀναζητεῖ «θέματα» καὶ ἑτοιμάζεται κατὰ τρόπους πρωτοφανεῖς καὶ καταχθονίους καὶ θεομπαικτικούς, τὰ δὲ ἀνακαλυφθέντα «θέματα» «ἑτοιμάζονται» ὑπὸ διαφόρων «ἐπιτροπῶν», ἐκ τῶν προτέρων.

Αἱ Ἅγιαι Σύνοδοι, συνῳδὰ τῷ Εὐαγγελίῳ, ἐνομοθέτουν διὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὴν κατόρθωσιν τῶν ἀρετῶν, τὴν καταστολὴν τῶν παθῶν, τὴν εὐθυγράμμισιν εἰς τὴν κατὰ Θεὸν πορείαν καὶ ζωήν, ὥστε νὰ σωθοῦν αἱ ψυχαί των· οἱ δὲ νῦν, ἀντινομοθετοῦντες, ὅ,τι ὥρισαν αἱ Ἅγιαι Σύνοδοι πρὸς σωτηρίαν, τὰ καταργοῦν οὗτοι, πρὸς ἀπώλειαν· ἀντὶ νὰ ἔρχωνται οἱ Χριστιανοὶ εἰς

τὴν Ἐκκλησίαν περικόπτοντες τὰ πάθη των, νὰ ἕλκεται ἡ «ἐκκλησία» ἀπὸ τοὺς κοσμικοὺς ἀνθρώπους, ἐξυπηρετοῦσα τὰ πάθη των καὶ οὕτως ἀφαιροῦσα ἀπὸ αὐτοὺς τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας!

Αἱ Ἅγιαι Σύνοδοι συνεκαλοῦντο ἐμφανιζομένης νέας αἱρέσεως, διὰ νὰ τὴν καταδικάσουν καὶ βεβαιώσουν τὸ πατροπαράδοτον ὀρθόδοξον φρόνημα· οἱ δὲ νῦν «ἑτοιμασταὶ Συνόδου» ὄχι μόνον δὲν συνέρχονται διὰ νὰ καταδικάσουν αἵρεσιν εἰς καιρὸν μάλιστα πρωτοφανοῦς ὀργίου αἱρέσεων ἀπείρως βλασφημοτέρων τῶν παλαιῶν μᾶλλον μηχανεύονται τὴν «φιλίαν» καὶ «ἕνωσιν» μὲ τοὺς αἱρετικοὺς ὥστε κατὰ τὸν Προφήτην «ἀναμέσον ἁγίου καὶ βεβήλου οὐ διαστέλλοντες, καὶ ἀναμέσον ἀκαθάρτου καὶ τοῦ καθαροῦ οὐ διαστέλλοντες» (Ἰεζεκ. ΚΒ' 26). Εἰς αὐτὸ κυρίως ἀποβλέπει ἡ «Σύνοδός» των. Εἶναι ταῦτα γνωρίσματα «ἁγίας» Συνόδου;

Τὰ περίφημα θέματα, τὰ ὁποῖα κατόπιν μικρολόγων διαβουλεύσεων καὶ ἐπαναληπτικῶν διαλογῶν ὡρίσθησαν ν' ἀπασχολοῦν τὴν «ἑτοιμαζομένην Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον», εἶναι: Δίπτυχα, διασπορά, αὐτοκέφαλον, αὐτόνομον, «ἀναπροσαρμογὴ» τῶν νηστειῶν, δηλ: κατάργησις τῶν περὶ νηστειῶν διατάξεων τῆς Ἐκκλησίας «ἵνα μὴ δημιουργῶνται εἰς τοὺς πιστοὺς προβλήματα συνειδήσεως ἐκ τῆς παραβάσεως...»! Δηλ. ὅ,τι κάμνει ὁ διάβολος, ὅστις προκειμένου νὰ ρίψῃ τινὰ εἰς παράβασιν, κυρίως μηχανεύεται νὰ κάμῃ νὰ μὴ τοῦ «δημιουργῆται πρόβλημα συνειδήσεως». (Καὶ δὲν λέγουν ὅτι περὶ ἑαυτῶν φροντίζουν οἱ ἄνθρωποι).

«Κοινὸν ἡμερολόγιον καὶ κοινὸς ἑορτασμὸς τοῦ Πάσχα». Πολλοὶ ἀφελεῖς ἐνόμισαν, ὅτι ἀνακινεῖται θέμα «ἡμερολογίου» διὰ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν ἀφ' ἧς ἐξετράπησαν πορείαν τῶν Πατέρων, τὸ αἰώνιον Ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἐνῷ αὐτοί... ἄλλο ἡμερολόγιον γυρεύουν «κοινὸν» μὲ τοὺς πάντας καὶ «κοινὸν» Πάσχα, περὶ οὗ ἐλέχθη ἀνωτέρω. Τόσον κακὸν ἐπροξενήθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ψυχὰς Χριστιανῶν καὶ ἀντὶ νὰ συνέλθουν, προχωροῦν ἔτι περαιτέρω. Εἶναι ὀρθόδοξοι καὶ ἔχουν ὀρθόδοξον συνείδησιν αὐτοί;

Τὸ περὶ «οἰκονομίας» δηλ. «χάριν οἰκονομίας»... ἐπιτρέπονται τὰ πάντα!! Ὅπερ οἱ καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου ὠνόμασαν «ἀξίνην εἰς τὰ θεμέλια τῆς Ἐκκλησίας».

«Κωλύματα γάμου»· δηλ. ὀλιγόστευσις τῶν βαθμῶν συγγενείας διὰ τὸν γάμον, καταργουμένων τῶν αἰωνίων

νόμων καὶ θεσμῶν, προαγομένης τῆς διαφθορᾶς τοῦ γάμου, τῆς αἱμομιξίας καὶ ἀπωλείας τῆς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ διατεταγμένης συγγενικῆς ἐντροπῆς καὶ ἐπισπευδομένης τῆς διαλύσεως καὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ. Ἐπίσης καὶ τὸ «θέμα» τοῦ γάμου τῶν κληρικῶν... μετὰ τὴν χειροτονίαν.

«Σχέσεις» πρὸς τὰς «λοιπὰς Ἐκκλησίας», δηλαδὴ τὰς αἱρέσεις. Ποῖαι «σχέσεις» ἐννοοῦνται καὶ πῶς ἐννοοῦνται, ἐλέχθη ἱκανῶς ἐν τοῖς προτέροις. Ὅσοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζουν ἀκριβῶς τὰ πράγματα καὶ τὰς μυστικὰς διαβουλεύσεις, βεβαιοῦν, ὅτι δι' αὐτὸν κυρίως τὸν σκοπὸν συγκροτεῖται αὐτὴ ἡ «Σύνοδος», τὸ νὰ γίνουν «ἕνα» μὲ τοὺς αἱρετικοὺς μὲ κοινὴν συμφωνίαν. Καὶ ἀποδεικνύουν τοῦτο τὰ «ὅσα» γίνονται καθημερινῶς καὶ τὸ γεγονὸς τοῦ πολλοῦ ἐνδιαφέροντος τῶν δυσσεβῶν αἱρετικῶν δι' αὐτήν, καθὼς καὶ τὸ ποῖοι τὴν ἑτοιμάζουν καὶ ποῖοι ἄνθρωποι ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ ἔργον της. Τὰ δὲ ἄλλα «θέματα» εἶναι διὰ «παραγέμισμα» καὶ ἀπόκρυψιν τοῦ κυρίου «θέματος». Ὅπερ εἶναι ὁ ἀρνησίχριστος Οἰκουμενισμός, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσῆλθον μὲ «πρῶτον βῆμα» τὸν Νεοημερολογιτισμόν.

Δι' αὐτὰ λοιπὸν τὰ θέματα ἔχει νὰ ἀγωνισθῇ ἡ Ἐκκλησία σήμερον, αὐτὰ ἐνδιαφέρουν τοὺς πιστούς, δι' αὐτῶν θὰ δοξασθῇ ὁ Θεὸς καὶ σωθοῦν αἱ ψυχαὶ τῶν Χριστιανῶν; Καὶ παιδικὸς νοῦς κατανοεῖ, ὅτι αὐτὸ εἶναι παρῳδία συνόδου καὶ ὄχι «Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος». Μᾶλλον εἶναι συνάθροισμα παρανόμων καὶ θεοκαπήλων σύνοδος ληστρικὴ καὶ ἀντισύνοδος. Ὅ,τι ᾠκοδόμησαν αἱ Ἅγιαι Σύνοδοι, αὐτοὶ τὰ καταλύουν καὶ καταρρίπτουν· εἰς ὅ,τι ἐνομοθέτησαν αἱ Ἅγιαι Σύνοδοι, αὐτοὶ ἀντινομοθετοῦν καὶ μὲ πρωτοφανῆ παντολμίαν καὶ θεομπαιξίαν ὀνομάζουν τὸ κατασκεύασμά των... «συνέχειαν τῶν Ἁγίων Ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων»!! Τόση ἀναίδεια καὶ ἀναισθησία καὶ πώρωσις! Ὅπως αὐτοὶ οἱ Οἰκουμενισταὶ - Νεοημερολογῖται γράφουν καὶ διακηρύσσουν, ἡ «σύνοδος» αὐτὴ «ἐπρογραμματίσθη καὶ ἑτοιμάζεται ἤδη ἀπὸ τοῦ 1923». Δηλαδὴ ὅ,τι ἤρχισεν ὁ ἀρχιμασῶνος Μεταξάκης, συμπληροῦται νῦν ὑπὸ τῶν ὁμοίων του.

Οἱ Οἰκουμενισταὶ εἶναι ἀποφασισμένοι καὶ ἀδίστακτοι. Ἀπὸ τοῦ 1919 - 20 καθοδηγηθέντες ἀπὸ τοὺς προτεστάντας Ἀγγλικανοὺς - Ἐπισκοπελιανοὺς καὶ τοὺς προτεσταντοφίλους προτεσταντίζοντας «ὀρθοδόξους» καὶ ἀπὸ τοῦ 1923 ἀρχίσαντες τὸ «ἔργον» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ διὰ τοῦ

Νεοημερολογιτισμοῦ, δὲν σταματοῦν καὶ δὲν ὀρρωδοῦν πρὸ οὐδενός. Ὄχι μόνον προχωροῦν συνεχῶς εἰς τὰς «μεταρρυθμίσεις», «συγχρονισμούς», ἀναπροσαρμογάς», καταργοῦντες «βαθμηδὸν» ὅ,τι παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Πατέρας καὶ καταγίνονται ἀδεῶς καὶ «προοδευτικῶς» εἰς τὰς συμπροσευχάς, τοὺς «διαλόγους», τὰς θρησκευτικὰς ἐπικοινωνίας ὡσὰν νὰ «μὴ τοὺς χωρίζη τίποτε», ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸ ἐπιστημονικώτερον καὶ συστηματικώτερον ἐργάζονται διὰ τὴν διασπορὰν καὶ ἐπικράτησιν τῆς ἀθεότητος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἔγραψαν καὶ συνεχῶς γράφουν «ἔργα» περὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τὴν «Ἱστορίαν τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως», βιβλία περὶ Οἰκουμενισμοῦ διά... μαθητὰς - φοιτητὰς - θεολόγους· συγκροτοῦν διάφορα «Οἰκουμενιστικὰ Ἰνστιτοῦτα» διὰ οἰκουμενιστικὰς «σπουδὰς» καὶ ἐρεύνας· εἰς τὸ ἐν... Γενεύῃ «Πατριαρχικὸν Κέντρον» συνιστᾶται «Οἰκουμενιστικὴ σχολὴ» διά... μετεκπαίδευσιν τῶν «θεολόγων» εἰς τὴν οἰκουμενιστικὴν λύμην, νὰ μάθουν δηλαδὴ νὰ προδίδουν καὶ βεβηλώνουν τὴν πίστιν, νὰ ἐξισώνουν καὶ συμφύρουν τὴν Μητέρα Ὀρθοδοξίαν μὲ τὰς μοιχαλίδας αἱρέσεις, ἀναμέσον βεβήλου καὶ ἁγίου νὰ μὴ διαστέλλωσι, νὰ μὴ ξεχωρίζουν ἀκάθαρτον ἀπὸ τοῦ καθαροῦ, διὰ νὰ ἐπισύρουν τὴν ἐπιτίμησιν καὶ τὴν ἀρὰν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἑτοιμάζουν τὴν ὁδὸν τοῦ ἀντιχρίστου, νὰ παραμερίζουν τὸν Χριστὸν καὶ παραπέμπουν τὰς ψυχὰς εἰς τὴν κόλασιν.

Οἱ οὕτω μετεκπαιδευόμενοι, ὅσοι εἶναι ἀδίστακτοι καὶ ἀθεόφοβοι οἰκουμενισταί, οἱ φανερώνοντες μὲ τοὺς λόγους καὶ τὴν συμπεριφοράν των ὅτι εἶναι διατεθειμένοι δι' «ὅλα», οἱ βλέποντες ὄπισθεν τοῦ οἰκουμενιστικοῦ οἴστρου «τὰ σκαλοπάτια τῆς ἀναβάσεως» καὶ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν κοσμικῶν θελημάτων των, αὐτοὶ προωθοῦνται εἰς τὰς θέσεις καὶ τοὺς θρόνους, αὐτοὶ στέλλονται εἰς τὰς διαφόρους ἀποστολὰς καὶ τὰ ποικίλα «συνέδρια» τῶν παρανόμων, αὐτοὶ διορίζονται εἰς τοὺς θεοκαπήλους διαλόγους καὶ τὰς λοιπὰς δραστηριότητας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ δι' αὐτῶν προάγεται τὸ ἔργο του, βαῖνον βαθμιαίως πρὸς τὴν συμπλήρωσιν!

Ἡ ὑπὸ τοῦ ἀποστάτου Ἀθηναγόρα καὶ δι' αὐτοῦ ἐξαρθεῖσα ἀθεότης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὰ συνεχῶς γινόμενα κατὰ τοὺς καιροὺς τούτους «ἔργα» τῆς τελείας προδοσίας, ἡ ἀθέτησις τῶν τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ υἱοθέτησις τῶν τῆς κοσμικότητος καὶ αἱρέσεως, αἱ συμπροσευχαί, αἱ βέβηλοι καὶ προδοτικαὶ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπικοινωνίαι καὶ ὁ συμφυρμός, οἱ καπηλευόμενοι τὰ θεῖα πρωτοφανεῖς εἰς

ἀθεοφοβίαν, προδοσίαν καὶ κοσμικοφροσύνην «διάλογοι», οἱ ὑποκριτικοὶ καὶ καταχθόνιοι τρόποι οὓς μεταχειρίζονται καὶ καθ' οὓς ἐργάζονται εἰς τὰ θέματα τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας, αὐτὰ καὶ τὰ τοιαῦτα ἀσεβῆ καὶ παράνομα, ἅτινα εἶναι τὰ ἑπόμενα βήματα», μετὰ «τὸ πρῶτον βῆμα» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, εἶναι γνωστὰ εἰς τοὺς πάντας καὶ διαλαλοῦνται δι' ὅλων τῶν μέσων καὶ δὲν νομίζεται ἀναγκαία ἐνταῦθα ἡ ἐν πολλοῖς διατριβὴ εἰς αὐτά. Δύνονται δὲ νὰ ἴδουν εἰς αὐτὰ τί τεκταίνεται ὅσοι θέλουν νὰ βλέπουν καὶ ἐξαγάγουν τὰ συμπεράσματά των. Αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ καὶ πολέμιοι τῆς πίστεως καὶ τῆς ψυχῆς των τοὺς ἀνοίγουν τὰ μάτια.

ΣΥΝΕΙΔΗΤΟΠΟΙΗΣΙΣ - ΣΥΝΕΠΕΙΑ

ΟΤΙ ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἰσήχθη εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν διὰ θεάρεστον σκοπόν, διὰ λόγον ἐκκλησιαστικόν, διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τνὴ σωτηρίαν τῶν ψυχῶν τῶν Χριστιανῶν, μέχρι σήμερον δὲν εὑρέθη εὐλαβὴς νὰ τὸ εἴπῃ, οὔτε κληρικὸς οὔτε λαϊκός. Ἀλλ' ἐὰν δὲν εἰσήχθη διὰ χρήσιμον σκοπὸν καὶ ὠφέλειαν, πρόδηλον ὅτι ἡ εἰσαγωγή του ἐπροξένησε κακὸν καὶ ἀπώλειαν. Μήπως εἶναι κάτι τὸ ἀδιάφορον καὶ μήτε καλὸν μήτε κακόν; Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία δὲν εἰσάγει ποτὲ πράγματα ὁποὺ νὰ εἶναι κακὰ ἢ ἄχρηστα ἢ ἀδιάφορα καὶ μάλιστα τόσῳ μεγάλης σημασίας καὶ γενικῆς χρήσεως. Δὲν ὑπάρχει τοιαύτη περίπτωσις εἰς τὴν ἱστορίαν, οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ. Μόνον τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα θεσμοθετεῖ καὶ ρυθμίζει ἡ Ἐκκλησία σκοποῦσα εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν. Συνεπῶς ἡ εἰσαγωγὴ «καινῶν» καὶ «μεταρρυθμίσεων» ἀντὶ τῶν ρυθμίσεων, τῶν ὁποίων ἀπόβλεψις δὲν εἶναι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν, δὲν εἶναι ἔργον τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τῶν σκοτεινῶν ἐπιβούλων ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν.

Καὶ ἐξ αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκ διαφόρων ἀφορμῶν καὶ περιστάσεων καὶ ἐξ ἰδικῶν του συλλογισμῶν ἕκαστος ἀκολουθοῦν ἔτι τὸν Νεοημερολογιτισμόν, οὐδεὶς εἶπεν ὅτι ΚΑΛΩΣ εἰσήχθη εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν. Τοὐναντίον, καὶ θεολόγοι καὶ ἄλλοι ἐκφράζονται, καὶ τὸ πιστεύουν καὶ τὸ γράφουν, ὅτι «τὸ παλαιὸν εἶναι τὸ ὀρθόν», ὅτι «ΚΑΚΩΣ εἰσήχθη τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν», ὅτι «εἶναι ἔργον βεβιασμένον καὶ ἐπροξένησε ζημίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος», ὅτι «οὐδὲν ἐκκλησιαστικὸν ἐπιχείρημα

ὑπάρχει ὑπὲρ αὐτοῦ», ὅτι «δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ», ὅτι «μὲ αὐτὸ ἐφραγκέψαμε» καὶ πολλὰ τοιαῦτα. Καὶ ὅσοι δὲν ἐκδηλώνονται οὕτω, διὰ κάποιον «λόγον» καὶ «συμφέρον» σιωποῦν. Ὅσοι δὲ ἀντιδροῦν καὶ μὲ τὸν τρόπον, τοὺς λόγους καὶ τὴν συμπεριφορὰν καὶ πρᾶξίν των γίνονται ὑποστηρικταὶ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, οὐδεὶς κάμνει τοῦτο ὡς ὑπερασπίζων κάτι θεάρεστον, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχουν τὴν «φιλίαν» καὶ «τιμὴν» τῶν «ἀρχηγῶν καὶ μεγάλων», διὰ νὰ «ἀρέσκουν» εἰς αὐτοὺς καὶ «εἶναι» μὲ αὐτούς. Δὲν τοὺς ἐνδιαφέρει δηλαδή, τί εἶναι τὸ ὀρθὸν καὶ θεάρεστον, ἀλλὰ τό «τί κάμνουν οἱ ἀρχηγοὶ καὶ μεγάλοι». Αὐτοὺς ποὺ βλέπουν καὶ ὑπολογίζουν, ὄχι τὸν Θεόν, ποὺ δὲν τὸ βλέπουν καὶ δὲν τὸν φοβοῦνται! Καὶ ὅταν ἡ ἐπιστροφὴ εἰς τὴν εὐθεῖαν τῶν Πατέρων, τὸ αἰώνιον Ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας γίνῃ ἀπὸ ἀρχηγοὺς καὶ μεγάλους (ὄχι ἀπὸ ταπεινοὺς «παλαιοημερολογίτας»), τότε αὐτοὶ οἱ νῦν ἀντιδρῶντες πρῶτοι θὰ ρίψουν τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος κατὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ θὰ ἀνακαλύψουν ἀμέτρητον πληθὺν ἐπιχειρημάτων κατ' αὐτοῦ καὶ θὰ καταδικάζουν τοὺς «αἰτίους» τῆς ἐλεύσεως τοῦ σκότους τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Θαυμάσατε, λοιπόν, λογικὴν καὶ εὐσέβειαν· δὲν παρατηροῦν καὶ ἐνδιαφέρονται τί εἶναι τὸ θεάρεστον διὰ νὰ τὸ ἀκολουθήσουν, ἀλλὰ «ποιός τὸ κάμνει»!

Ὅσοι «ἀγωνίζονται» καὶ πολεμοῦν καὶ ἔγραψαν κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀνεξαιρέτως εἰς τὴν «σειρὰν» τῆς ὑποθέσεως τὸ ἀναφέρουν, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι ἔργον τοῦ Οἰκουμενιόμοῦ. Καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως, ἐφ' ὅσον αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικότης, τὴν ὁποίαν δὲν δύναταί τις νὰ ἀθετήσῃ ἢ παραμορφώσῃ. Ὁ Νεοημερολογιτισμὸς ἦτο πρᾶξις γενομένη ἐν τῷ πλαισίῳ τῆς «δραστηριότητος» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὸ «βῆμα» προωθήσεώς του. Πῶς καὶ διατί κατόπιν αὐτῶν τῶν διαπιστώσεων καὶ βεβαιώσεων ἐμμένουν εἰς τὰ δίκτυα καὶ τὴν ὑποδούλωσιν ἐκείνου ὁποὺ «πολεμοῦν», δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἂν δὲν ληφθοῦν κάποια «δεδομένα», χάριν τῶν ὁποίων εὑρίσκουν τρόπους νὰ ἐπαναπαύωνται ὡς ἐκεῖνοι, περὶ τῶν ὁποίων λέγει ὁ ἅγιος Θεόδωρος Στουδίτης, «εἰ καὶ τοὺς λογισμοὺς οὐ καταποντισθέντες, τῇ αἱρετικῇ κοινωνίᾳ ἐξ ἡμισείας δέει σωματικοῦ θανάτου συγκινδυνεύοντες».

Κατόπιν τῶν ὅσων παρετέθησαν ἐν τοῖς προηγουμένοις καὶ ἰδίᾳ ὅσων εἶπαν καὶ ἔδρασαν αὐτοὶ οἱ οἰκουμενισταί, δημιουργοί, προωθηταί, εἰσαγωγεῖς καὶ συνεχισταὶ τοῦ

Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ τῶν ἐν συνεχείᾳ τούτου «ἔργων», ὑπάρχει τις ἀμφισβητῶν καὶ ἀμφιβάλλων ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς εἶναι εἰσαγωγὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἶναι ἔργον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, εἶναι αὐτὸς ὁ ἔμπρακτος Οἰκουμενισμός; Ὅτι εἶναι καὶ αὐτὸς ἕνας -ισμὸς ἀπὸ τοὺς -ισμούς, ὡς εἶναι μασωνισμός, κομμουνισμός, προσκοπισμός, ροταριανισμός, λαϊονισμός, μαρξισμός, ὑπαρξισμός, μηδενισμός, τουρισμός, ἀνθρωπισμός, κλπ., περὶ τῶν ὁποίων λέγουν οἱ εἰδότες ὅτι εἶναι δημιούργημα τοῦ Σιωνισμοῦ πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν σχεδίων του; Αὐτὸ τὸ περιβόητον «Παγκόσμιον Συμβούλιον τῶν Ἐκκλησιῶν» (ὁποῖον βλάσφημον καὶ θεομάχον ὄνομα καὶ δημιούργημα, τοῦ ὁποίου καὶ οἱ Νεοημερολογῖται εἶναι «μέλη», οὐδεὶς ὀρθόδοξος!), δηλ. τὸ ἐκτελεστικὸν ὄργανον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀπὸ τὰς πρώτας «Γενικὰς Συνελεύσεις» του, εἰς Ἄμστερνταμ καὶ Ἔβανστον, σπουδαίως ἐμερίμνησε περὶ «ἀποκαταστάσεως τῶν Ἑβραίων»!

Αὐτοὶ οἱ εἰσηγηταὶ καὶ εἰσαγωγεῖς τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ δὲν ἀφήνουν περιθώρια ἀμφιβολίας καὶ ἀμφισβητήσεως περὶ τοῦ ὅτι ὡς οἰκουμενισταὶ ἐνήργησαν οὕτω καὶ ὅτι «πρῶτον βῆμα» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἦτο ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ· ὅτι ὡς τὸν κατὰ πρᾶξιν Οἰκουμενισμὸν ἐκήρυξαν αὐτὸν ἤδη προτοῦ τὸν εἰσαγάγουν καὶ μετὰ ταῦτα. Οἱ εὐσεβεῖς ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς διέγνωσαν καὶ διεκήρυξαν ὅτι ἡ ἀσεβὴς καὶ παράνομος εἰσαγωγὴ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἶναι κατάργησις τῆς Ὀρθοδοξίας· εἶναι ξενοκίνητος πλεκτάνη τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων διὰ τὴν τεχνητὴν διάβρωσιν καὶ βεβήλωσιν τῆς πίστεως. Πολλοὶ δέ, ἕνεκα τῆς τρομοκρατίας, ἐν καιρῷ τῆς ὁποίας εἰσήχθη ὁ Νεοημερολογιτισμὸς (αἱ σκοτειναὶ δυνάμεις καὶ οἱ παράνομοι εἰς τοιούτους καιροὺς καραδοκοῦν), τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς προκαταλήψεως τὴν ὁποίαν ἐδημιούργησαν οἱ οἰκουμενισταὶ εἰσαγωγεῖς του διὰ παραπλανήσεων, ψευδολογιῶν καὶ ἐξαπατήσεως, δὲν ἀντέδρασαν εὐσεβῶς, οὕτως ὥστε νὰ νομίσουν οἱ Νεοημερολογιτισταὶ ὅτι ἡ «μεταρρύθμισις» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ «ἐπεβλήθη πλέον ὡς καθεστώς»! Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ Κοπρώνυμος καὶ οἱ ὅμοιοί του, ἐκαυχῶντο ὅτι «ἐπεβλήθη ἡ μεταρρύθμισις» τῆς εἰκονομαχίας. Μήπως ὑπάρχουν κάποιαι ὁμοιότητες εἰς αὐτὰς τὰς δύο «μεταρρυθμίσεις»;...

Οἱ μὲν εὐσεβεῖς κατιδόντες εὐθὺς ἀμέσως τὴν κόλασιν καὶ ἀπώλειαν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ - Οἰκουμενισμοῦ, οὐδέποτε ὑπήχθησαν εἰς αὐτόν· διεχώρισαν ἀπὸ αὐτὸν τὰς εὐθύνας των καὶ οὐδέποτε ἔπαυσαν καλοῦντες τοὺς παραπλανηθέντας ὑπ' αὐτοῦ εἰς ἐπιστροφὴν εἰς τὴν πορείαν καὶ εὐσέβειαν τῶν Πατέρων. Ἐκ δὲ τῆς μεγάλης ἐξάρσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κατὰ τοὺς τελευταίους καιροὺς καὶ τῆς προόδου τῶν περαιτέρω «βημάτων» μετὰ «τὸ πρῶτον βῆμα» τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ, ἐδόθη ἀφορμὴ εἰς τοὺς Νεοημερολογίτας νὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ κατανοήσουν ὅτι διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ εἰσήχθη παρ' αὐτοῖς ὁ Οἰκουμενισμός· ὅτι Νεοημερολογιτισμὸς καὶ Οἰκουμενισμὸς δὲν εἶναι ἄλλο καὶ ἄλλο, ἀλλὰ ἓν καὶ τὸ αὐτό.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς «ἀποφασισμένους» οἰκουμενιστάς, τοὺς μασώνους, τοὺς πωλήσαντας τὴν ψυχήν των διὰ τὰ κοσμικά, δὲν ὑπάρχει λεγόμενος ὀρθόδοξος, ὅστις νὰ ὑποστηρίζῃ τὴν ἀθεότητα τοῦ ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ καὶ θεωρῇ τοῦτον ὡς συμβιβαζόμενον μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ ὀρθοδόξου. Συνειδητοποιηθέντος λοιπόν, ὅτι ὁ Νεοημερολογιτισμὸς δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸν Οἰκουμενισμὸν ἀλλ' αὐτὸς ὁ Οἰκουμενισμὸς κατὰ πρᾶξιν καὶ συνεπῶς εὑρίσκονται ἤδη ἐντὸς αὐτοῦ οἱ Νεοημερολογῖται, ὅσοι λέγουν ὅτι πολεμοῦν καὶ ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ ἔχουν αὐτὸν ἐχθρόν, ἄθεον, θεομάχον, ἀντίχριστον, παναίρεσιν, ἐπίβουλον τῆς Ὀρθοδοξίας κλπ., διὰ νὰ εἶναι συνεπεῖς ὀφείλουν, κατὰ τὸν Προφήτην, νὰ «ἐξέλθουν ἐκ μέσου τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ καὶ ἀφορισθοῦν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἅπτωνται»· διότι διὰ τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ ἅπτονται τοῦ ἀκαθάρτου Οἰκουμενισμοῦ. Ὀφείλουν ν' ἀναλάβουν καὶ διαχωρίσουν τὰς εὐθύνας των· ὀφείλουν νὰ μὴ γλείφουν ὅπου πτύουν, νὰ μὴ προσκυνοῦν ὅ,τι πολεμοῦν, νὰ μὴ συγχέουν τὸ πικρὸν μὲ τὸ γλυκύ, τὸ σκότος μὲ τὸ φῶς. Ἵνα μὴ ἔχωσι τὸ κρῖμα ἐκείνων, οἵτινες «Θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται». (Τίτ. Α' 16).

Ἐὰν εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸν δὲν ὑπάρχει εὐσέβεια καὶ σωτηρία, καὶ εἰς τὸν Νεοημερολογιτισμὸν δὲν ὑπάρχει εὐσέβεια καὶ σωτηρία. Εἰς τὴν αἰωνίαν εὐθεῖαν πορείαν τῶν Πατέρων ὑπάρχει ἡ σωτηρία, τῆς ὁποίας οἱ Ὀρθόδοξοι εἴθε νὰ ἀξιωθῶμεν. ΑΜΗΝ.

ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ

ΠΗΓΑΙ

«ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ», Ἑβδομαδιαῖον ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου.

Πρακτικὰ «ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ» 1923.

«ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ», Ἀνθίμου Βιζύης, 1922.

«ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ», Κασσανδρείας Εἰρηναίου, 1929.

«ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ», Βασιλ. Σταυρίδου.

«Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ», Ἀρ. Δ. Δελήμπαση

«Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ», Γ. Εὐστρατιάδου.

Πρακτικὰ «ΠΡΟΣΥΝΟΔΟΥ ΕΝ ΒΑΤΟΠΕΔΙΩι», 1931.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ», ἐπὶ Μεταξάκη, Ἀθῆναι.

«ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ», Δεκαπενθήμερον περιοδικόν, ἐκ τοῦ «Πατριαρχικοῦ Κέντρου», Γενεύη.

Ἄλλα διάφορα περιοδικὰ καὶ ἔντυπα, παλαιὰ καὶ νεώτερα.

